

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 140

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 73

Segona reunió
tinguda dijous 30 de juny de 1983

SUMARI

El M. H. Sr. President reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i tres minuts d'onze del matí.

*Pren la paraula l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances per presentar el **Projecte de Llei per la qual s'autoritzen determinades operacions financeres relatives a l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya**, que constitueix el quart punt de l'ordre del dia (p. 4379).*

*Es passa tot seguit a la votació del Dictamen; l'article 1 resta aprovat per unanimitat (p. 4380). Pel que fa a l'article 2, paràgraf primer, l'I. Sr. Secretari Segon fa la lectura d'una **esmena transaccional** presentada pel G. Socialista i pel G. p. de Convergència i Unió (p. 4380).*

*El Diputat I. Sr. Santiburcio, del G. Socialista, intervé per retirar l'esmena núm. 3 del seu Grup (p. 4381), i per defensar després un **vot particular de supressió de l'apartat 2** (p. 4381). Intervé en un torn en contra el Diputat I. Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 4382). Es passa a la votació de l'esmena transaccional a l'article 2, paràgraf primer, que resta aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions (p. 4382); el **vot particular** també és aprovat per 50 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció (p. 4382).*

*L'I. Sr. Secretari Segon intervé per llegir una **esmena transaccional**, que prosa afegir una Diposició Transitòria, presentada pel G. Socialista i pel G. p. del PSUC (p. 4382). Es passa a votació la dita **esmena**, i és aprovada per unanimitat (p. 4383). També es voten les **Disposicions Finals Primera i Segona**, que són aprovades per unanimitat (p. 4383).*

Intervé el Diputat I. Sr. Santiburcio, del G. Socialista, per retirar l'esmena núm. 1 del seu Grup al títol de la Llei (p. 4383).

Es vota, doncs, el títol, i és aprovat per unanimitat (p. 4383).

Per a explicació de vot prenen la paraula els Diputats I. Srs. Amestoy, del G. p. del PSUC (p. 4383), Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4384), Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4384), i Santiburcio, del G. Socialista (p. 4385).

*El punt següent de l'ordre del dia és el **Projecte de Llei per la qual s'habiliten crèdits en el pressupost prorrogat per a atendre les despeses de funcionament del tercer canal de televisió i de la xarxa de freqüència modulada de la Generalitat**.*

Intervenien per a una qüestió d'ordre els Diputats I. Srs. Clotas, del G. Socialista (p. 4385), i Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4385).

Prenen la paraula per defensar sengles **esmenes** a la totalitat, presentades pels Grups respectius, els Diputats I. Srs. Lucchetti, del G. p. del PSUC (p. 4385), i Clotas, del G. Socialista (p. 4387). Intervé en un torn en contra el Diputat I. Sr. Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4389).

El Diputat I. Sr. Porter, del G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per fixar la posició del seu Grup (p. 4391).

Es passa a la votació de les dues **esmenes** a la totalitat, i són rebutjades per 40 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4392).

Tot seguit es voten els **articles 1 i 2**, la **Disposició Transitòria** i la **Disposició Final Primera**, que són aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions (p. 4392).

El Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, intervé per defensar una **esmena de modificació** a la Disposició Final Segona, que després retira (p. 4392).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, intervé per demanar votació separada (p. 4392).

Es voten, doncs, la **Disposició Final Segona**, que és aprovada per 58 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions (p. 4392); l'**Annex**, que també és aprovat per 58 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció (p. 4392), i el **Preàmbul** i el **títol** de la Llei, que són aprovats per 58 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 4392).

Intervenien per explicació de vot els Diputats I. Srs. Clotas, del G. Socialista (p. 4392), i Martínez, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4393).

Es passa al sisè punt de l'ordre del dia, que és el **Projecte de Llei per la qual s'habiliten crèdits en el pressupost prorrogat per a finançar les compensacions de la tarificació social dels transports públics**.

El M. H. Sr. President fa avinent que hi ha una errada en el Dictamen publicat en el Butlletí (p. 4393). El Diputat I. Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió, intervé per fer un aclariment (p. 4394).

Pren la paraula l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances per presentar el dit Projecte de Llei (p. 4394).

Es vota primer el text no esmenat, l'**article 2** i les **Disposicions Finals Primera i Segona**, que són aprovats per unanimitat (p. 4394).

Intervé el Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, per defensar dues **esmenes** del seu Grup i retirar-ne una (p. 4394). El Diputat I. Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió, fa el torn en contra (p. 4395).

Es voten les dues **esmenes** presentades que afecten l'**article 1** i l'**Annex**, les quals són rebutjades per 37 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4396). Tot seguit es voten conjuntament l'**Annex**, l'**article 1**, el **Preàmbul** i el **títol** de la Llei, que són aprovats per unanimitat (p. 4396).

El punt següent de l'ordre del dia és el **Projecte de Llei per la qual es crea la Policia Autònoma de la Generalitat de Catalunya**. Pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Governació per presentar el Projecte (p. 4396).

Intervé el Diputat I. Sr. Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes, per proposar una **esmena tècnica** al títol de la Llei (p. 4399). El Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, pren la paraula sobre aquesta qüestió (p. 4399).

Intervenien també sobre la dita qüestió el M. H. Sr. President (p. 4399) i l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4399). El M. H. Sr. President fa avinent que l'**esmena tècnica** — « Policia Autònoma » per « Policia Autònoma » — s'aprova per assentiment (p. 4399). Intervenien de nou sobre la qüestió els Diputats H. Srs. Armet (p. 4399), del G. Socialista i Gutiérrez i Díaz (p. 4399), del G. p. del PSUC (p. 4399).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC, per defensar l'**esmena d'addició** a l'únic **article** del **Projecte** (p. 4399). Intervé en un torn en contra el Diputat I. Sr. Camp i Batalla, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4401). Es posa a votació la dita **esmena**, i és rebutjada per 23 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 4401). L'**article** únic del **Projecte** és aprovat per unanimitat (p. 4401).

El Diputat I. Sr. Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC, intervé per defensar l'**esmena núm. 2**, del seu Grup a la Disposició Addicional (p. 4401).

Intervé en contra el Diputat I. Sr. Camp i Batalla (p. 4402). Es posa a votació l'**esmena** i és rebutjada per 24 vots a favor, 77 en contra i una abstenció (p. 4402). Es vota la Disposició Addicional, que resta aprovada per unanimitat (p. 4402).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC, per defensar una **esmena** a la Disposició Final (p. 4403). Intervé en contra el Diputat I. Sr. Camp i Batalla (p. 4404).

Es passa a la votació d'aquesta **esmena**, que és rebutjada per 14 vots a favor, 86 en contra i una abstenció (p. 4404). La Disposició Final és aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions (p. 4404). El M. H. Sr. President comunica que hi ha un error en el Dictamen del dit **Projecte** publicat en el Butlletí (p. 4404).

Es passa a la votació del **títol** de la **Llei**, que és aprovat per unanimitat (p. 4404). I tot seguit es fa la votació final de tota la **Llei**, que és aprovada per 104 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 4404).

Per a explicació de vot intervenen els Diputats I. Srs. Casares, del G. Socialista (p. 4404); Casas-Salat, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4406); Camp i Batalla, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4407), i Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC (p. 4408).

Se suspèn la sessió a les dues i onze minuts del migdia i es reprèn a un quart i cinc minuts de sis de la tarda.

S'inicia el vuitè punt de l'ordre del dia, la **Presa en consideració de la Proposició de Llei de protecció de la natura**, amb la intervenció del Diputat I. Sr. Pérez Guerra, del G. p. de Centristes, que en fa la presentació (p. 4409).

Prenen la paraula per fixar la posició de llurs Grups els Diputats I. Srs. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4411); Vives, del G. p. del PSUC (p. 4411); Tomàs, del G. Socialista (p. 4412), i Pibernat, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4413).

Es posa a votació la **presa en consideració** de la dita **Proposició de Llei**, que és rebutjada per 16 vots a favor, 56 en contra i 15 abstencions (p. 4414).

El punt següent de l'ordre del dia és l'**Elecció dels membres del Consell Superior de la Cooperació**, que correspon designar al

Parlament.

L'I. Sr. Secretari Primer fa la lectura de l'article 107 a) de la Llei del 9 de març, de Cooperatives de Catalunya (p. 4414).

Els I. Srs. i Sres. Diputats fan la votació per paperetes (p. 4414). Un cop fet l'escrutini, el M. H. Sr. President fa avinent el resultat de la votació: Joan Ferrer, 75 vots; Baltasar Folch, 72; Ignasi Farreras, 70; Anicet Casañas, 68; Helena Ferrer, 1, i 10 paperetes en blanc, i queden designats com a membres del Consell Superior de la Cooperació els Srs. Ignasi Farreras, Joan Ferrer, Baltasar Folch i Anicet Casañas (p. 4414).

Pren la paraula el Diputat no adscrit I. Sr. Corral per formular la **Interpellació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el nombre d'alumnes per aula** (p. 4414), que constitueix el punt desè de l'ordre del dia. Li respon l'H. Sr. Conseller (p. 4414). Replica el Diputat I. Sr. Corral (p. 4415). Respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 4416).

El M. H. Sr. President anuncia una **modificació** de l'ordre del dia (p. 4416).

Intervé el Diputat no adscrit I. Sr. Roselló per formular la **Interpellació al Consell Executiu sobre els abocats d'escombraries** (p. 4416). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4417). Replica el Diputat I. Sr. Roselló (p. 4418). El M. H. Sr. President l'interromp per fer una precisió (p. 4418). Continua amb la rèplica el Diputat I. Sr. Roselló (p. 4418). Li respon l'H. Sr. Conseller (p. 4418).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana, per formular la **Interpellació al Consell Executiu sobre el possible trasllat fora de Catalunya de direccions de serveis estatals**. (p. 4418). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 4420). El Diputat I. Sr. Torres replica (p. 4421).

El Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista, formula la **Interpellació al Consell Executiu sobre la política juvenil** (p. 4422). Li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 4422). El Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista, replica (p.). Respon l'H. Sr. Conseller (p.).

Intervé el Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, per formular la **Interpellació al Consell Executiu sobre les despeses previstes en els Capítols VI i VII dels Pressupostos de 1982** (p.). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4427). Replica el Diputat I. Sr. Lucchetti (p. 4431). Li respon l'H. Sr. Conseller (p. 4431).

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, per formular la **Interpellació al Consell Executiu sobre la convocatòria d'eleccions a l'Aldea** (p. 4432). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4433). El Diputat I. Sr. Vives replica (p. 4435). Respon de nou l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4436).

Se suspèn la sessió quan passen nou minuts de les nou del vespre.

Es reprèn la sessió a un quart i tres minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i els Lletrats Srs. Bayona, Ferret i Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

Projecte de Llei

**per la qual s'autoritzen determinades operacions financeres relatives a l'empresa pública
Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. El punt de l'ordre del dia amb què hem de reprendre aquesta sessió és la Discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei pel qual s'autoritzen determinades operacions financeres relatives a l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Un membre del Consell Executiu desitja presentar la iniciativa? (Pausa.) L'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, el motiu fonamental d'aquest Projecte de Llei, entrat el març en aquesta Cambra, va ser el de fer possible d'una manera urgent poder encarregar ja o poder tenir unes certes seguretats de l'empresa constructora pel que fa referència a la segona fase de

construcció de vint-i-sis unitats de tren dels Ferrocarrils de la Generalitat.

De tots és coneguda la situació inicial en aquest traspàs; en fer-se càrrec la Generalitat de l'explotació de les línies ferroviàries que ens ocupen, l'1 de novembre de 1978, la situació de forta descapitalització era particularment greu en el que feia referència al material mòbil. Del total de cinquanta-dues unitats de tren existents, trenta-cinc porten en servei més de trenta anys i deu més de quaranta, quan el termini d'amortització internacionalment acceptat per a aquest tipus d'unitats és de vint-i-cinc anys.

Per a pal·liar tant com sigui possible el mal estat del material, els anys 1979 i 80 es va procedir a introduir modificacions i millores tècniques que permetessin d'assolir un nivell de seguretat i de fiabilitat suficient per a fer cara a la continuïtat del servei.

El juliol del 80 es convocà un concurs internacional per a l'adquisició d'un total de vint-i-cinc unitats elèctriques de tren motor-remolc-motor, concurs que s'adjudicà el març del 1981, per un total de 4 400 milions de pessetes; en previsió de revisió de preus, 5 600 milions de pessetes.

El juliol del 1981 es va signar un contracte de finançament amb un grup de bancs, encapçalat per Crèdit Lyonnais. Aquest crèdit fou avalat per la Generalitat, atenent el contingut del paràgraf 2, article 9, de la Llei 2/1981, del 22 d'abril, de Pressupostos de la Generalitat, que textualment diu: «També podrà avalar les operacions de crèdit que l'empresa pública de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya concerta per un import total no superior a 6 000 milions de pessetes.»

Les vint-i-cinc unitats s'han començat a recepcionar i inicia-

ran properament el servei comercial a finals d'aquest mes que estem. Així s'aconseguirà, entre març i abril del 84, en estar en servei comercial totes vint-i-cinc unitats, haver renovat aproximadament el cinquanta per cent el parc mòbil de l'empresa.

La segona fase de la renovació, que consisteix... La renovació total del parc mòbil és totalment necessària, ja que el romanent de vint-i-set unitats no renovades no permetria, d'una part, obtenir les prestacions que pot donar el nou material mòbil i, d'altra part, no permetria, per l'antiguitat dels trens no renovats, aplicar, tal com ja està contractat, els sistemes moderns de protecció automàtica de trens, que garanteixen el màxim nivell de seguretat a la circulació.

I, en qualsevol cas, mantenir en servei unitats de tren amb trenta o més anys de servei significa un nivell de prestacions, de seguretat, de velocitat, de confort i un cost de manteniment absolutament inacceptables. Hem de recordar que aquestes unitats donen servei dinou hores diàries, amb un quilòmetratge anual que supera els 150 000 quilòmetres.

De l'anàlisi de les unitats necessàries per a completar la renovació del parc mòbil, s'ha arribat a la conclusió que aquesta s'assolirà —s'assoliria— correctament amb l'adquisició de catorze unitats de tren, motor-remolc-motor, per a ample de via internacional, dotze unitats de trens per a ample de via d'un metre i trenta-quatre cotxes remolc per al mateix ample de via.

La valoració econòmica del material mòbil, l'adquisició del qual es proposa, és, amb dades del gener del 1983, de 7 596 milions de pessetes, que, amb les revisions de preus en els divuit mesos de construcció, poden oscil·lar entre 1 000 i 1 500 milions de pessetes addicionals.

La construcció es faria, en el noranta per cent, com a mínim, en l'Estat espanyol i bàsicament a Catalunya, i els únics equips importats són els d'electrònica de comandament que, per a petites sèries, no seria rendible que fossin construïts localment.

Una empresa pública com Ferrocarrils de la Generalitat, que necessita una subvenció anual per a fer cara a l'explotació, no genera, evidentment, recursos propis per a fer cara a la inversió. Per tant, necessita una dotació anual, com a transferència de capital, de la Generalitat a l'empresa pública per a poder desenvolupar les inversions necessàries.

En concentrar en un període relativament breu —divuit mesos— una inversió com l'exposada anteriorment, absorbiria amb escreix la possibilitat d'inversió a cada anualitat sense permetre dedicar recursos a altres actuacions bàsiques com via, passos a nivell, etcètera.

Essent el període d'amortització del material mòbil de vint-i-cinc anys, sembla més adient finançar l'operació de compra amb crèdits a llarg termini, vuit, deu, dotze anys. Un crèdit atorgat a una empresa pública com Ferrocarrils de la Generalitat, les inversions de la qual —tal com hem dit— es nodreixen de les transferències de capital de la Generalitat necessita, com a condició fonamental que els bancs o entitats de crèdit comptin amb la garantia o aval d'aquesta institució.

Això, evidentment, com a expressió del compromís de la Generalitat de preveure anualment en el pressupost les dotacions econòmiques necessàries per a fer cara al pagament del retorn del principal i interessos del crèdit.

És aquest sentit a què respon aquest Projecte de Llei, i és per aquests motius pels quals jo demano el seu vot favorable, anunciant ja ara que, pel que fa referència a l'esmena número 5, presentada pel Grup Socialista, hi ha l'admissió pel Govern d'una esmena transaccional, pel que fa referència als avals del Ferrocarril Metropolità de Barcelona i per a Transports de Barcelona, sortint una mica del que en podríem dir l'origen inicial del que era aquest Projecte de Llei, però, en tot cas, es pot acceptar perfectament ara, i lamentar que no es pugui acceptar l'esmena número 8, del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que, tot i reconeixent la seva, diguem-ne, validesa i la seva racionalitat, creiem en aquests moments que el terme de tres mesos que assenyalava aquesta esmena és curt per a les negociacions que en aquests moments té el Govern de la Generalitat i la Direcció General de Transports respecte a la Corporació Metropolitana i a la Companyia de Metros per tal de l'estudi i posterior confecció del nou pla de metros i del nou pla de transports de l'àrea metropolitana.

Juntament amb això, cal dir que ens sembla que també en aquest pla, en aquest estudi que es demana, és prèvia a aquest estudi la presentació —com crec que podrà fer el Departament de Política Territorial— de la llei de finançament dels transports metropolitans i de la llei de l'autoritat única pel que fa referència també a aquesta zona de l'àrea metropolitana respecte a transports.

Dit això, res més, senyores i senyors Diputats.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És que la Comissió ha designat algú per a defensar el Dictamen?

Bé, com que no hi ha esmenes a la totalitat, passem, doncs, immediatament, a la discussió de l'articulat.

A l'article primer no hi ha cap esmena presentada, de manera que passem, doncs, a la votació del Dictamen pel que fa referència a l'article primer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article 1, que es posin drets.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article primer ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 2 hi havia diverses esmenes: l'esmena número 5, l'esmena número 6 i el vot particular número 1 —és a dir, que porten en el *Butlletí* els números d'ordre 2, 3 i 4—, del Grup Socialista.

A la primera d'aquestes esmenes acaba de presentar-se a la Mesa una proposta d'un text transaccional a què el senyor Secretari donarà lectura.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional a l'esmena número 5, del Grup parlamentari Socialista, relativa a l'article 2, paràgraf primer: «La Generalitat podrà avalar les següents operacions de crèdit per a finançar inversions de renovació de material mòbil:

»Primer: A Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya fins a un import de 9 000 milions de pessetes.

»Segon: Al Ferrocarril Metropolità de Barcelona, SA, fins a un import de 1 500 milions de pessetes.

»Tercer: A Transports de Barcelona fins a un import de 1 400 milions de pessetes.

»Quart: A empreses municipals de transport públic, fins a

un import de 100 milions de pessetes.»

El Sr. PRESIDENT: Aquesta esmena transaccional porta les signatures del Grup Socialista i del Grup de Convergència i Unió. És que algun dels altres Grups parlamentaris fa oposició que sigui admesa a tràmit? *(Pausa.)* No hi ha oposició. Per tant, doncs, s'admet a tràmit l'esmena transaccional. I com que fa referència al començament d'aquest article 2, comencem el debat per aquesta esmena.

És que els Grups que la proposen volen defensar-la? *(Pausa.)* No hi ha defensa; aleshores, tampoc no hi haurà torn en contra.

Aleshores, passem ja a l'esmena següent, la número d'ordre 3, del Grup Socialista, que proposa l'addició d'un nou paràgraf. *(El senyor Santiburcio s'aixeca per parlar.)* Senyor Santiburcio?

El Sr. SANTIBURCIO: Retiramos esta enmienda.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Seguidament hi ha el vot particular del Grup Socialista que proposa la supressió de l'apartat 2 del Dictamen. El senyor Santiburcio té la paraula per a defensar aquest vot particular.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grupo Socialista ha planteado el voto particular porque aquí hay planteado un Proyecto de Ley con un carácter eminentemente puntual, que plantea el Consell Executiu, que tiene como finalidad autorizar, por nuestra parte, por parte del Parlament una operación de crédito y un aval de 9 000 millones de pesetas para Ferrocarriles de la Generalitat, y que posteriormente se reconvierte en una ley que abre una política de avales y, por tanto, avala una línea de financiación hacia otras empresas del transporte público. Pero en el debate de Comisión se aprobó una enmienda presentada por un Grupo en la cual se introduce un tema que no está dentro de las características y del planteamiento del Proyecto y que, por tanto, lo abre otro tipo de filosofía. Y es, por tanto, plantear un tema que está planteado en el Proyecto de Ley de Presupuestos, que es un tema viejo en este hemicycle, que es un tema que ya hemos debatido muchas veces, que es toda la política de avales que realiza la CARIC, esta política de avales, que significa realizar 2 500 millones de primer aval por parte de la Generalitat, y de 3 000 millones de segundo aval para el sector privado.

Nosotros, históricamente, en este Parlamento nos hemos opuesto de una forma rotunda a esta política de avales, y, por tanto, quisiera de una forma breve explicitar cuáles son las razones políticas por las cuales nos hemos opuesto a este tipo de política. Las razones políticas fundamentales son el hecho fundamental de que con esta política de abrir líneas de financiación a determinadas empresas, si no va aderezado con unos planes concertados entre las partes, si no existe en ningún momento ningún tipo de planificación concertada, estamos distorsionando en todo momento los mecanismos del propio mercado y, por tanto, estamos creando situaciones de peligro para otro tipo de empresas que no se puedan beneficiar por esa política de avales, en tanto en cuanto a otras empresas que sean de la propia competencia se la estemos dando.

Pero es realmente algo más importante el hecho de que con esta política de avales, en la medida que va a financiar o va a abrir líneas de financiación a empresas que están fundamentalmente en crisis, son avales que tienen un alto riesgo, y, por

tanto, eso comportará a corto plazo —y ello ya lo podemos ver en los presupuestos que se han presentado— que habrá fallidas de estos avales, y que, por tanto, habrá un incremento del gasto público para poder financiar estas fallidas de esos avales. Aquí, en la medida que se estará dando avales a muchas empresas..., que, además, evidentemente, no existen ni las suficientes medidas cautelares, porque no existen ni auditorías previas, y es evidente que, como aquí muchas veces ya se ha dicho, se ha dado avales hasta a empresas que no estaban funcionando, que estaban cerradas..., por tanto, estamos corriendo un grave riesgo de incrementar, no solamente el gasto público, en tanto en cuanto financiar operaciones de crédito que van a caer por sí mismas.

Por lo tanto, estas son las dos razones políticas fundamentales que nosotros nos hemos planteado, pero yo quisiera hoy ahondar en una que a nosotros nos preocupa aún más, que es más importante que el incremento del gasto público o que el problema que pueda crear distorsiones en el propio mercado y dentro de la propia competencia de las propias empresas, que es el grave riesgo que corremos con este tipo de política de desprestigio de la propia institución. Es evidente que alrededor de este tipo de políticas existe una fuerte discrecionalidad, que no existen unos criterios objetivos realmente profundos, y, por tanto, a través de los fuertes criterios de discrecionalidad corremos graves riesgos, graves riesgos de desprestigio de la propia institución. Porque es evidente que en muchos casos no se están defendiendo los intereses nacionales del país, no se están defendiendo los intereses de levantar la economía de un sector, sino que se está obediendo a intereses privados, a intereses única y exclusivamente privados. Y, por tanto, si la propia Generalitat, si la propia institución corre el riesgo de ponerse al servicio de unos intereses privados, estaremos corriendo un grave riesgo, i, en ese sentido, el Grupo Socialista, que siempre se ha sentido un gran defensor de la propia institución —porque por encima de quien gobierna está la institución—, no nos sentimos defensores de este aspecto.

Es evidente que aquí, en un Proyecto de Ley que tenía un carácter puntual, se plantea un tema que entra absolutamente por la puerta falsa, que entra absolutamente por la puerta falsa; que es un tema que se ha de debatir en la Ley de Presupuestos, y que, por tanto, los Grupos políticos, los Grupos parlamentarios que están de acuerdo con ese tipo de filosofía pueden plantear medidas cautelares y medidas objetivas que intenten objetivizar al máximo este tipo de política y evitar esos riesgos que antes apuntaba y, por tanto, al entrar esto por esta Ley de forma absolutamente de rondón, tendremos el grave riesgo de que esos Grupos parlamentarios —a diferencia de nosotros— que pueden compartir ese tipo de filosofía pero que quisieran plantear enmiendas de tipo cautelar, no las van a poder plantear, y, por tanto, este tipo de política se podrá llevar adelante sin ningún tipo de cautelas.

Por tanto, para nosotros existe una grave preocupación, y es que este tema —que es un tema que se ha de debatir dentro de cuatro días en la Ley de Presupuestos— se meta aquí, y, por tanto, nosotros no sabemos y nos gustaría que nos lo explicaran, a que razones e intereses responde esto, el porque se cuela esto aquí de rondón y no se ha planteado antes en la Ley de Presupuestos, y porque no va esto posteriormente en

la Ley de Presupuestos. Y si es un tema tan importante que corría tanta prisa, por qué el Gobierno no lo ha planteado, por qué no se ha planteado desde el propio Gobierno? Se plantea desde la óptica de un Grupo parlamentario y es el propio Gobierno quien lo hace. Si ésto fuera una cosa tan urgente que necesitara acelerarse como ha ocurrido con el tema de ferrocarriles, el propio Gobierno habría de plantear aquí un Proyecto de Ley, planteando al Parlamento esta autorización de avales de la CARIC.

Por tanto, para nosotros existen fuertes sospechas de que en este tema no hay claridad, el por qué se plantea de una forma, de entrar, por esta vía de proyecto de ley y, por tanto, no se debate en el marco de la Ley de Presupuestos, y, por tanto, dar oportunidad política y parlamentaria al conjunto de Grupos parlamentarios para que puedan enmendar-lo y hacer sus planteamientos políticos, sino que se intenta meterlo por esta Ley, con lo cual estamos sustrayendo al propio debate político y a las propias posibilidades del conjunto de los Grupos parlamentarios de poder realizar enmiendas y de poder hacer sus propios planteamientos políticos.

Muchas gracias, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El senyor Pedrós té la paraula per al torn en contra.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en representació del Grup de Centristes a mi em toca parlar en contra del vot particular del Grup Socialista, que és el mateix que parlar a favor de l'esmena que vam plantejar.

Jo, l'explicació que faré és la mateixa que s'ha fet en Ponència i en Comissió, en aquest terreny. Nosaltres no entrem en si la política ha estat prou encertada o menys o el plantejament dels primers i els segons avals s'ha de fer d'aquesta manera o d'una altra. Només varem plantejar, perquè ho creiem realment oportú i necessari, que la Generalitat, que té una institució en la qual tantes il·lusions o tantes possibilitats s'han posat, la CARIC, que pugui estar funcionant.

La CARIC està paralitzada al llarg de tot l'any com a conseqüència d'una deficiència legislativa, exclusivament. Si aquí nosaltres estiguéssim en el nivell de competències de formalitzacions legislatives que té l'Estat, com va fer l'Estat en el Decret de mesures urgents de naturalesa financera, fiscal i pressupostària, a finals de desembre..., l'Estat va subvenir al que era una limitació del seu funcionament, l'Estat està podent donar avals des de primers de gener sense cap mena de limitació, i ha pogut fer modificacions tributàries i ha pogut fer modificacions d'actuacions pressupostàries, anticipar, fins i tot, la valoració del Fons de Compensació Interterritorial, anticipar la manera de fer una nova contractació més àgil de l'Estat a fi i efecte que l'actuació pressupostària del sector públic central no quedés paralitzada, i la Generalitat no està en aquestes condicions. Aleshores, nosaltres, amb una òptica absolutament asèptica, neutral, sense entrar en el fons de la qüestió, varem creure absolutament convenient que en el moment que el Consell Executiu va presentar aquesta Llei, esmenar aquesta Llei amb una esmena de modificació que addicionava la possibilitat que al moment que estigués aprovada aquesta Llei —i tant de bo que s'hagués aprovat abans, espero que s'aprovi avui, i espero que s'aprovi, a més, amb la incorporació d'aquesta esmena—..., però que hauria anat més ràpid el tràmit parlamentari que legislativament hagués estat en condi-

cions la CARIC, no de continuar estant paralitzada, com està paralitzada des de l'1 de gener, sinó d'estar en condicions de poder seguir la seva política feta d'avals, la seva política d'avals que es recolza en una llei marc important, la Llei de Finances Públiques de Catalunya, per la qual se l'autoritza a fer-ho, i que després es concreten les xifres exactament dins del pressupost de la Generalitat cada any.

Aquesta esmena només és per a anticipar un funcionament, el mateix que s'ha anat produint, donada la insuficiència de capacitat legislativa que per decret la Generalitat hauria pogut fer alguna cosa semblant al que va fer l'Estat. I no hi ha res més que això. I això és el que vam dir a Ponència, això és el que vaig dir a Comissió i això és el que ara reiterem davant el Ple, demanant el vot favorable de tots vostès, senyors Diputats, mantenint el text del Dictamen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi cap més esmena ni vot particular a l'article segon, passem, doncs, a les votacions.

Primerament, votarem l'esmena transaccional, el text de la qual ha estat llegit pel senyor Secretari.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta esmena transaccional a l'apartat 1, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena transaccional ha estat aprovada per 79 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

I passem ara a votar el vot particular número 1, del Grup Socialista.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest vot particular, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El vot particular del Grup Socialista ha estat aprovat per 50 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció.

Aleshores, com que aquest vot particular suprimia l'apartat número 2 i l'apartat número 1 ha quedat substituït per l'esmena aprovada, ja no escau, evidentment, ja no hi ha res a votar respecte al Dictamen.

Passem ara al debat de la Disposició Transitòria proposada pel Grup parlamentari del PSUC, amb l'esmena número 8. Aquesta esmena ha estat substituïda per una esmena transaccional amb les signatures del Grup Socialista i del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, presentada ara mateix a la Mesa.

El senyor Secretari en donarà lectura.

El Sr. SECRETARI SEGON: És a dir, que s'ha d'afegir, al text de la Transitòria, la frase següent: «dins d'un termini de nou mesos», que seria, doncs: «un pla global de sistemes de transport públic...»

El Sr. PRESIDENT: No, no.

El Sr. SECRETARI SEGON: Ah, no?

El Sr. PRESIDENT: No, és la pàgina 5905.

El Sr. SECRETARI SEGON: Sí, el final.

El Sr. PRESIDENT: «Dins d'un termini de nou mesos, el Consell Executiu presentarà...»

El Sr. SECRETARI SEGON: Ah! Jo ho posava al final. Doncs, així, el text quedaria: «dins d'un termini de nou mesos el Consell Executiu presentarà al Parlament, etcètera...

» i aleshores queda com el text que figura en el *Butlletí*.

El Sr. PRESIDENT: És que algun dels Grups parlamentaris que no signen aquesta esmena transaccional fa oposició que s'admeti a tràmit? No hi ha oposició. Bé, aleshores, doncs, per a la defensa de l'esmena algun dels Grups que la presenten vol prendre la paraula? No? Tampoc no hi ha, doncs, torn en contra. Podem, doncs, passar directament a votació aquesta esmena transaccional que substitueix l'esmena número 8 del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Aleshores, a les disposicions finals no hi ha cap esmena, de manera que proposo de votar-les conjuntament: les Disposicions Finals Primera i Segona.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a les Disposicions Finals, que es posin drets.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Les Disposicions Finals han quedat aprovades per unanimitat dels presents.

Ens queda ara el títol de la Llei, al qual hi havia l'esmena número 1 del Grup Socialista, que proposava un nou títol: «Projecte de Llei que autoritza determinades operacions financeres i avals a empreses de transport públic» El senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*): Senyor President, nosotros retiramos la enmienda.

El Sr. PRESIDENT: Retirada l'esmena. Bé, aleshores, no havent-hi cap esmena al títol, proposo, doncs, l'aprovació del títol de la Llei, amb la votació del qual haurà quedat aprovada definitivament la Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el títol, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El títol ha quedat, doncs, aprovat per unanimitat dels presents i amb això queda aprovada la Llei que autoritza determinades operacions financeres relatives a l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

És que algun dels Grups parlamentaris desitja fer explicació de vot?

El senyor Amestoy, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. AMESTOY: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats durant el període de presentació d'esmenes al Projecte de Llei que autoritza determinades operacions financeres relatives a l'empresa pública Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, així es deia aleshores, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya presentà dues úniques esmenes: una de retorn a la totalitat i una altra de parcial, d'addició d'una Disposició Transitòria. Ara bé, el fet que haguéssim presentat una esmena a la totalitat, no vol dir que no estàvem d'acord amb el text presentat pel Consell Executiu, la prova era que no presentàvem cap esmena que

modifiqués el text inicial. La nostra motivació fonamental era que enteníem que el Projecte mancava d'una memòria suficientment documentada que vingués a demostrar de forma palesa que el Projecte de Llei proposat era necessari i, fins i tot, imprescindible, car enteníem, i contiuem entenent, que, per a recórrer a un procediment de tècnica pressupostària d'urgència, sense esperar el pressupost ordinari, no basta que l'objectiu sigui just, sinó que, a més a més, es tracta d'una qüestió peremptòria que requereix una actuació urgent. I això no pot ser per qualsevol cosa sinó per quelcom molt concret que vagi acompanyat d'una documentació detallada que ho justifiqui.

Tret d'aquestes situacions raonades, cal esperar pel bé de tothom, la discussió i aprovament del pressupost, que és l'eina més adequada per a resoldre qualsevol problema de tipus pressupostari, de manera que, després d'una discussió àmplia, detallada i ben documentada, del pressupost ordinari, no hàgim de recórrer al procediment d'urgència, més que en casos excepcionals. Sabem que, al llarg de tot l'any i abans d'aprovar el pressupost per a l'any vinent, especialment quan es triga tant a aprovar-se com aquesta vegada, és lògic que sorgeixin problemes que requereixen una solució d'urgència, que fa, per tant, necessari recórrer a una via pressupostària de cessió, però hauríem de convenir que es tractaria, si es dóna el cas, d'una via extraordinària, mentre que la via normal i regular és la Llei pressupostària. Nosaltres creiem que el Projecte tramès pel Consell Executiu al Parlament s'incriu dintre d'aquesta situació excepcional i contemplava els requisits per nosaltres exigits, però, donat que mancava de la memòria explicativa que el justifiqués, vam presentar una esmena a la totalitat i una vegada la memòria es va facilitar a tots els Grups parlamentaris, procedint, fins i tot, a aturar el procés de tramitació de la Llei, nosaltres la vam retirar. Aquesta és la filosofia en la qual hem basat tota la nostra actuació envers aquest Projecte de Llei. Així, ens hem abtingut en la votació de l'esmena socialista, com vam fer durant el debat en comissió, perquè tot i entenent el seu objectiu, orientat a fer una política més global d'avals per a resoldre problemes, no solament als Ferrocarrils de la Generalitat sinó al conjunt del transport públic, i, fins i tot, compartint l'interès per tot el que fa referència al transport públic —i per això vam presentar nosaltres l'esmena d'addició—, creiem, però, que no és convenient abordar-ho tot amb el mateix Projecte de Llei, car, al nostre entendre, no és el mateix cas. D'una banda, hi havia un problema molt concret, una actuació en marxa que tots vam aprovar en l'exercici anterior, per tal de renovar el parc mòbil dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que exigeix, per a fer front a compromisos contrets anteriorment, i, per tant, prendre decisions urgents sense que sigui possible esperar el pressupost. I després, tenim altres qüestions molt importants referents al transport públic, que no poden rebre, però, el mateix tractament, perquè no compleixen els requisits de concreció i peremptorietat, perquè no puguin esperar el debat pressupostari que ja tindrem molt aviat.

Així mateix, hem votat a favor del vot particular del Grup Socialista, de la mateixa manera que, en comissió, ens vam oposar a l'esmena centrista. Ja hem dit que no estem d'acord que, aprofitant aquesta circumstància, es vulgui ficar tota una altra sèrie de coses, i més si no tenen res a veure amb l'objectiu

del Projecte, car, així, la Llei que surt no és la mateixa que la que per abordar-ho des d'un problema molt concret i justificat s'havia proposat.

Uns i altres temes, creiem que, per interessants i importants que siguin, on han de trobar el seu just tractament ha de ser en el pressupost ordinari. És veritat que aquest any s'ha endarrerit massa, però les conseqüències d'aquest endarreriment es deixaran sentir en moltes més qüestions i actuacions que aquelles de què s'han tractat aquí, i, segurament, que algunes d'elles de major importància. Per tot el que acabo d'explicar, és clar que ens hauria agradat que s'hagués aprovat el projecte tal qual, tot i que pensem que no sigui cap desgràcia com ha quedat, gens ni mica —ha quedat millor del que nosaltres esperàvem al principi—, creiem que hauríem de respectar aquests criteris que acabo d'exposar, sense abusar d'aquest procediment en el futur, perquè això, faria devaluar una de les lleis més importants que cada any aprova el Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El senyor Fornas, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. FORNAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb l'aprovació d'aquesta Llei creiem que es podrà completar la segona i darrera fase de modernització del material mòbil dels Ferrocarrils de la Generalitat. Esperem veure ben aviat aquesta realització, tant en la línia Barcelona-Martorell-Manresa, com en la línia Barcelona-Sarrià-Sabadell-Terrassa, que ens varen ser transferides en pèssimes condicions. Tant les millores tècniques i de seguretat incorporades, com la renovació d'un material que ara completarem, ens permetrà disposar en les dues direccions indicades d'uns bons mitjans de comunicació. Cada dia és més evident que el tren respon, millor que cap altra transport, a les necessitats col·lectives a mitja distància a les zones de forta densitat de població, com és aquest cas. Esquerra Republicana no va presentar cap esmena a aquest Projecte de Llei que acabem d'aprovar perquè vàrem trobar correctes les informacions tècniques i financeres que se'ns varen facilitar, encara que varen ser facilitades amb un cert retard i una certa irregularitat, de les quals, però, també, en teníem coneixement. Vàrem trobar adient que s'anticipés la seva presentació ja que aquesta Cambra havia d'autoritzar la concertació dels crèdits oportuns i aquesta anticipació venia forçada, com tots sabem, pel retard previsible del pressupost d'aquest any. Un cop a tràmit, ens va sorprendre l'esmena presentada pel Grup Socialista, que introduïa un finançament suplementari fins a 8 650 milions per una altra mena de transport que no tenia res a veure amb el Projecte que es debatia. El fet que no tinguéssim antecedents, ni cap mena d'informació apropiada, va fer que no la poguéssim prendre en consideració i vàrem votar en contra a Comissió. Sortosament l'esmena transaccional que s'ha presentat, a la qual no ens hem oposat i que hem votat, reconduïx aquesta ampliació de finançament a la prevista en el pressupost d'aquest any, el qual disposa de 3 000 milions de pessetes, que podran destinar-se al Ferrocarril Metropolità de Barcelona, als Transports de Barcelona, i a empreses municipals de transports fins aquest límit.

Creiem també que, si així podem facilitar l'anticipació de fórmules creditícies és bo, per tant, vol dir que reconduïm el pressupost en aquesta situació. D'altra banda, hem donat

suport al vot particular del Grup Socialista, de supressió de l'apartat dos de l'article segon, sobre la forma d'atorgar el primer i segon avals. Aquest apartat, com ja sabem, va ser introduït pel Grup Centrista en el Projecte inicial, el qual creiem, per diferents raons que ja s'han debatut aquí, que no és convenient, en aquest moment i, en tot cas, en parlarem en la discussió del Pressupost.

Per acabar, creiem que hem fet viable —la paraula crec que és apropiada— aquest Projecte de Llei dels Ferrocarrils de la Generalitat.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Escudé per a l'explicació de vot.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup no tenia intenció de fer explicació de vot, perquè, quant al tema bàsic, que és l'operació de crèdit i l'operació següent d'aval als Ferrocarrils de la Generalitat, ens semblava, evidentment necessària, i no calia parlar-ne més, donat que ja l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances n'ha fet una explicació i tot allò que ell ha dit és un petit tast de la real necessitat que existia de procedir a aquesta plena i virtualment total variació del material mòbil dels Ferrocarrils de la Generalitat. Ara bé, com que en el transcurs d'aquest Ple s'han alterat alguns dels aspectes que havien arribat fins aquest moment a la consideració de la Cambra, per això surto a explicar l'actitud del nostre Grup.

El nostre Grup ha actuat plenament coherent amb els plantejaments que va manifestar a Ponència i a Comissió. En definitiva, aquest Projecte de Llei, el que feia, com ja ha dit —crec— el Diputat senyor Pedrós, no feia més que anticipar una matèria d'aval als Ferrocarrils de la Generalitat per 9 000 milions de pessetes, ja era previst en la Llei de pressupostos, o, millor dit, el Projecte —avui dia, encara—, de Llei de Pressupostos en el seu article 9. Això ens va moure que, quan diversos Grups —concretament, el Grup Centrista i el Grup Socialista— van presentar esmenes en el sentit també aprofitant aquest concepte d'anticipació d'incloure altres avals que també estaven recollits i estan recollits en el Projecte de Llei de Pressupostos, els vam donar suport.

Quant a l'esmena del Grup Centrista, per la nostra part no hi va haver cap dificultat a acceptar-la plenament, perquè recollia, gairebé de forma literal, el que el Consell Executiu ha presentat al Projecte de Llei de Pressupostos. No m'estendré en l'oportunitat d'això, perquè, molt bé, ha estat explicada la necessitat i la filosofia de fons d'aquesta qüestió, i, com també ha dit el senyor Santiburcio, és un tema que ja es debatrà, tornarà a sortir de nou en el debat de la Llei de Pressupostos; per tant, nosaltres manifestem la nostra plena conformitat, com és públic i notori a la posició, a l'argumentació que ha explicat el senyor Pedrós. Quant a l'esmena socialista, si nosaltres no l'acceptàvem, no la vam acceptar en Comissió, és, com ha recordat el Diputat senyor Fornas, pel fet que la quantitat que se sol·licitava d'aval en aquestes organitzacions a altres empreses de transport públic superava, amplíssimament, allò que el Consell Executiu havia previst, si no recordo malament, a la lletra g) de l'article 9 del Projecte de Llei de Pressupostos, que era la quantitat de 3 000 milions de pessetes. Quan ha estat possible arribar a un acord amb les pre-

tensions del Grup Socialista de cenyir-nos a aquests 3 000 milions previstos en el Projecte de Llei de Pressupostos, aleshores, evidentment, no hem tingut cap inconvenient a abonar conjuntament amb ells aquesta esmena transaccional i votar-la perquè fa només això: anticipar una cosa prevista en el Pressupost.

Finalment, a Comissió vam manifestar que quant a l'esmena número 8, l'actual número 5 de l'ordenació de cara al Ple, presentada pel Grup Socialista Unificat de Catalunya quant a aquest Pla global de transport públic de l'àrea metropolitana ja vam dir, aleshores, tant en Ponència com en Comissió que en la idea, en el principi estàvem d'acord, és un tema important i bàsic i que lliga molt amb aquesta qüestió que estàvem debatent al Projecte de Llei. El que vam dir era que ens semblava que un període de tres mesos, i sobretot en aquesta època de l'any que estem, i una sèrie de problemes que el senyor Cullerell també ha explicat en l'exposició de la presentació del Projecte de Llei, que era inviable procedir a aquest estudi. Ha sorgit una esmena transaccional d'allargar això fins a nou mesos, potser és una mica escàs, però ens sembla força raonable i per això també ho hem votat.

Aquesta, senyores i senyors Diputats, és l'explicació de l'actuació que hem fet nosaltres, a través de la nostra votació, en relació amb aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Santiburcio, per a explicació de vot, en nom del Grup Socialista.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Nosotros estamos satisfechos de este pequeño Proyecto de Ley sobre todo porque son pocos artículos. Estamos satisfechos fundamentalmente por dos cosas, primero, porque no se introducen temas que cambian la filosofía de un proyecto y, por tanto, se deducen temas que deben ser debatidos posteriormente, y, segundo, porque en esta Ley no simplemente autorizamos una operación de crédito y unos avales a una empresa, bueno en todo caso un organismo de la propia Generalitat, sino que hay un diseño, o al menos un esbozo de diseño en cuanto a política de avales para el conjunto de empresas del transporte, fundamentalmente del área metropolitana.

Por tanto, entramos en otro tipo de filosofía, que es realmente distinta a la que tal vez se podría plantear por parte del Consell Executiu: única y exclusivamente fijarse en un aspecto sectorial, un aspecto concreto de un aspecto concreto de una empresa única y exclusivamente de transportes, sino tener una visión global del conjunto del transporte y, por lo tanto, avanzar a una idea, a una idea que yo espero que, sobre todo a partir de ahora del nuevo Conseller, que se pueda lanzar con una mayor autoridad política y se pueda lanzar de una forma mucho más decidida, que es ir a formar la autoridad única de transporte en el área metropolitana, y, por tanto, que empecemos a hacer una planificación, conjuntamente con la Administración local, es decir, Corporación Metropolitana, Ayuntamiento de Barcelona y ayuntamientos afectados del área metropolitana, en el sentido de planificar el transporte y, por tanto, todos los temas de tipo puntual y sectorial, como puede ser la política de avales, toda la política de inversiones, etcétera, vaya dirigida desde unos criterios comunes que nace desde la propia administración autonómica y acaba en la

propia administración local.

Por tanto, esta es una idea que aquí ya empezamos a sentar la primera piedra, que seguramente en otros posteriores debates sobre la Ley de Presupuestos tendremos la oportunidad de debatir y ampliar, pero creemos que es un tema realmente importante el crear ese consorcio, que sea una autoridad, que plantee las diferentes competencias y por tanto coordine las diferentes competencias que cada ámbito de la Administración tiene en lanzar una única planificación y una sola política en el campo del transporte.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Cap més explicació de vot?

Projecte de Llei

per la qual s'habiliten crèdits en el pressupost prorrogat per a atendre les despeses de funcionament del tercer canal de televisió i de la xarxa de freqüència modulada de la Generalitat

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei pel qual s'habiliten crèdits en el pressupost prorrogat per a atendre les despeses de funcionament del tercer canal de televisió i de la xarxa de freqüència modulada de la Generalitat. El Consell Executiu desitja fer la presentació de la iniciativa? No. És que algun membre de la Comissió ha estat designat per a presentar el Dictamen? *(Pausa.)* No.

Bé, aleshores, passem directament a les esmenes a la totalitat ja que en aquest cas hi ha dues esmenes a la totalitat, presentades. Primerament, l'esmena a la totalitat presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Recordaré a les senyores i els senyors Diputats que hi ha un torn a favor i un torn en contra de quinze minuts, i que, després, els Grups poden fixar la seva posició per un temps màxim de deu minuts cada un. Això per a cada una de les esmenes.

(El senyor Clotas demana per parlar.) Sí, senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS *(de l'escó estant.)*: Potser per a l'ordenació del debat, si no hi tingués inconvenient, fóra possible l'acumulació de les dues esmenes a la totalitat presentades a efectes del seu debat, únicament.

El Sr. PRESIDENT: És a dir, als efectes de votació no hi ha cap dubte perquè les dues esmenes coincideixen, no? Però, el Reglament diu: «cada una d'elles podrà ser objecte d'un torn a favor i d'un altre en contra». Aleshores, evidentment, si algú vol renunciar als torns ho pot fer, però el que no es pot és suprimir la possibilitat si es desitja fer el torn. *(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)* Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant.)*: Era, precisament, per anunciar que el nostre Grup, que tenia la intenció de fer els torns en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, no té inconvenient a acumular i fer un sol torn en contra per totes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Per totes dues esmenes, molt bé. Doncs, el senyor Lucchetti té la paraula per al torn a favor respecte a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores

Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup té molt interès que quedi clar el motiu d'aquesta nostra esmena a la totalitat en aquest Projecte de Llei, perquè la nostra preocupació fonamental en el tema no és tant aquest pressupost que ara se'ns porta com el retard en la posada en marxa d'un servei a Catalunya que nosaltres pensem que és fonamental. Nosaltres pensem que aquest projecte de Llei que se'ns porta avui aquí, fa dos anys que l'hauríem d'haver discutit; dos anys que hauríem d'haver discutit els criteris, el pressupost de la posada en marxa del tercer canal de televisió. Nosaltres pensem que aquesta és una greu responsabilitat de Convergència i Unió, del Consell Executiu, que demostra la miopia política, la incapacitat, en definitiva, que s'ha tingut a l'hora d'abordar aquest tema. Han hagut de ser altres Comunitats Autònomes que han posat en marxa els seus mecanismes, perquè aquí, aleshores, sembla que ens haguem recordat de la importància que té per a la normalització cultural, per a la normalització lingüística de Catalunya un instrument tan fonamental com és la televisió. Aquesta és la nostra recança principal en abordar aquest tema. I també pensem que el Parlament de Catalunya, que la Generalitat de Catalunya, que el Consell Executiu, ha perdut una gran oportunitat de portar les propostes que, des de Catalunya podem i hem de fer a la resta de l'Estat, sobre quina és la concepció que des d'aquí podem fer d'un tercer canal de televisió. I hem perdut també aquesta oportunitat perquè hem deixat estar un període legislatiu, període de sessions rera període de sessions a les Corts de Madrid, i, encara ara, ens trobem nosaltres votant uns pressupostos que, com m'hi referiré després, encara presenten zones obscures amb poca transparència, etcètera.

Nosaltres, si hem presentat l'esmena a la totalitat, per tant, volem que quedi clar que no és perquè no pensem que cal tirar, que calia haver tirat ja fa dos anys endavant aquest projecte, però que calia donar-li una cobertura jurídica que ara se li està donant de pressa, amb retard i malament.

Pensem que hi ha encara, sobre aquest projecte, poca transparència, hi ha hagut una sessió informativa aquí al Parlament, amb la Comissió corresponent, sessió informativa al començament del Projecte i, per tant, poc informativa, tot sigui dit amb el respecte a les persones que van donar gustosament la informació que van donar, i no n'hi ha hagut cap més, no hi ha hagut cap més sessió informativa, i no es tracta només que els Diputats estiguem informats per notes que puguin aparèixer a la premsa o per notícies oficioses que puguem rebre, sinó que el Parlament, de manera oficial, necessita, i nosaltres ho demanarem, una informació més continuada sobre la posada en marxa d'aquest Projecte.

D'altra banda, senyores Diputades i senyors Diputats, pensem que és una ironia, i demostra com estem posant d'alguna manera el carro davant els bous —i perdó per l'expressió—, que el Consell d'Administració que ja està nomenat, un Consell d'Administració que ja està nomenat fa molts pocs dies, que segons la Llei que donava vida a la Corporació té, segons el seu article 5, les següents atribucions: f) aprovar de manera definitiva les plantilles de la corporació i de les empreses filials; aprovar el règim de retribucions del personal; aprovar els avantprojectes de pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, d'altra banda, un Director General encara no nomenat, encara no nomenat,

almenys oficialment, que segons l'article 9 li correspon, lletra b), sotmetre l'aprovació del Consell d'Administració amb temps suficient al Pla anual de treball, la memòria econòmica anual, i els avantprojectes de pressupost de l'ens públic i de les empreses filials, quan tot això encara està en aquesta situació no per culpa d'aquest Parlament, sinó per culpa del retard amb què el Consell Executiu ha abordat aquest problema, ara ens trobem amb l'obligació aquí de discutir uns pressupostos, que ens arriben fora de temps, que ens arriben mal plantejats, amb poca claredat, amb poca transparència.

Nosaltres, d'altra banda, tenim la impressió, senyores Diputades i senyors Diputats, que aquest és un Pressupost —i no serà això el més greu que criticaríem, perquè estem criticant també la urgència de tirar endavant el projecte—, senyores Diputades i senyors Diputats, i això és greu des d'un punt de vista parlamentari pressupostari, un Pressupost, en gran part, gastat. I, aleshores, ara, hem d'aprovar i hem de discutir aquí un pressupost en gran part gastat. Tenim aquesta impressió.

Hi ha algunes partides a les quals hem fet alguna esmena, partides que pensem que poden ser discutibles, o almenys amb els criteris que se'ns presenten. Hi ha, per exemple, un secretari del Consell d'Administració que figura dotat al Pressupost i que no apareix en el programa, per exemple; no apareix a la memòria explicativa aquesta persona. Hi ha uns 70 milions de pessetes destinats a formació, sense que els criteris d'aquesta formació, els principis en els quals s'inspiren hagin quedat prou clars al llarg de les discussions que hem anat tenint en Comissió. Nosaltres pensem que totes aquestes qüestions no explicades són les que motiven la nostra esmena a la totalitat. Hi ha una altra qüestió que per a nosaltres també té importància, que entenem com una vulneració de la Llei de Finances Públiques de Catalunya: en el seu article 42, la Llei de Finances Públiques de Catalunya diu, en el seu apartat 2: «Si el Parlament de Catalunya no aprovava una Llei de concessió de crèdit extraordinari de suplement de crèdit, l'import de la bestreta a Tresoreria seria cancel·lat a càrrec dels crèdits corresponents del respectiu Departament o òrgan de la Generalitat, la reducció dels quals ocasioni menys traspàs al servei públic.» Bé, aquí trenquem aquest article, i no atribuïm aquesta despesa a l'organisme que correspongui, sinó que ho deixem en una indeterminació i diem que el Conseller d'Economia i Finances, la Conselleria d'Economia i Finances, decidirà de quins Departaments es detrauran aquestes quantitats. Nosaltres pensem que això és incomplir la Llei de Finances Públiques; és cert que aprovem una Llei, una Llei pot modificar, però, em sembla greu que en una Llei concreta, conjuntural, de pròrroga d'un pressupost comencem a introduir seriosos trencaments del que és una de les lleis que hauria de ser bàsica en el terreny pressupostari, que és —no que hauria de ser— bàsica en el terreny pressupostari aquí, a Catalunya.

Nosaltres, anuncio ja en fer aquesta explicació de la nostra esmena a la totalitat que renunciem a totes les altres esmenes parcials, que teníem, pensem que la nostra posició davant aquesta Llei ha quedat explicada amb aquestes paraules, en nom del nostre Grup. Mantindrem únicament, senyor President, l'esmena número 3, que la dono també per defensada, no vull estendre'm, és la que fa referència que el Consell d'Administració tingui participació, en definitiva, en

aquest tema, però la donem també per defensada, i, simplement, acabar explicant que quan va arribar el moment de votar les inversions, al final de l'any passat, amb un pressupost també extraordinari, d'inversions per a la televisió, el nostre Grup no va tenir cap recança a votar aquest pressupost d'inversions, perquè insistim que ens sembla fonamental que això es tiri endavant i que s'hauria d'haver tirat endavant fa dos anys. Nosaltres, fins i tot, vam aprovar aquest pressupost d'inversió molt abans, cinc o sis mesos abans d'aprovar-se la Llei que creava la Corporació de Ràdio-televisió, per tant, voldria que quedés clar que la nostra actitud és de ferm i decidit suport al tercer canal i a tirar endavant aquest Projecte, lamentant-nos que això no hagi arribat abans, i que ara es faci de pressa, ens sembla malament i que es faci amb retard, i, per tant, sense la necessària cobertura jurídica, tema que hauria de preocupar extraordinàriament aquest Parlament.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Aleshores, el senyor Clotas, en nom del Grup Socialista, per a defensar l'altra esmena a la totalitat, també de retorn al Govern del Projecte.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, naturalment pel procediment reglamentari em veuré obligat a repetir molts dels arguments que ha donat en aquesta Cambra el Portaveu del Grup del PSU, matisant potser que per part del Grup Socialista el que era fonamentalment necessari haver-ho fet molt abans que ara no és l'aprovació d'aquests crèdits, sinó que és la creació de la Llei que compon i configura tota la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que, recordem-ho, es podia dur a terme immediatament de constituir-se aquesta Cambra. Ja en el 1980 hauríem pogut començar a treballar en la posada en marxa i constitució d'aquesta Corporació; i això era el que hauria estat convenient, i això era el que hauria estat avançar realment en el camí de la posada en marxa d'una ràdio nacional a Catalunya i d'un tercer canal de televisió.

Jo voldria començar per dir que un dels aspectes que ha aconseguit un esforç coincident i contribuent de tots els Grups d'aquesta Cambra és tot allò que fa referència a la ràdio i la televisió. Així, podem recordar la Llei que configurava el Consell Assessor de Ràdio i Televisió a Catalunya coim a unitat autònoma, Consell Assessor que —recordem-ho avui— està gairebé marginat a l'oblit i que fins i tot als Pressupostos, aquest any, no es presenta una partida concreta de dotació pressupostària —esmena que nosaltres hem presentat; les diferents, les dues Proposicions de Llei de sollicitud de les concessions del tercer canal; el crèdit que al seu moment vam aprovar tots els Grups d'aquesta Cambra sobre la despesa de 4 801 milions de pessetes per a posar en marxa la infraestructura i la inversió del que havia de ser la ràdio nacional de Catalunya i el tercer canal, i, finalment, la Llei de la creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I aquest esforç coincident, a la meua manera de veure, anava dirigit en dos sentits coincidents. En primer lloc, amb la voluntat de tots els Grups —i en benefici de tots els Grups, ho vull dir—, amb la voluntat de posar en marxa d'una manera definitiva el que és una aspiració sempre reivindicada d'una ràdio nacional de Catalunya i d'un tercer canal de televisió. I, en segon lloc, una altra voluntat, una altra aspiració, i era que la força coincident de tots els Grups, ideològicament diferents

i plurals d'aquesta Cambra, fes possible que la creació d'aquesta ràdio, d'aquesta televisió estigués desvinculada, allunyada de qualsevol determinat color polític. I per això creem una Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a forma d'ens públic i organisme autònom, la qual filosofia bàsica ha de ser el desvinculament de determinats colors polítics i el desvinculament d'instrumentalitzacions o mediatitzacions, siguin de qui siguin.

Aquest és un pas decisiu per a posar en marxa la ràdio i la televisió, i que tenim la gran sort de no trobar-lo condicionat a alguna cosa ja existent. Estem creant una infraestructura de nova planta que pot permetre's el luxe, ens podem tots permetre el luxe, de saber perfectament cap a on la volem dirigir, quin tipus de model volem aconseguir i de quina forma s'ha de gestionar.

La presentació d'aquesta habilitació de crèdits pel Consell Executiu als serveis gestors de la Cambra suposa —i nosaltres ho expliquem crec que suficientment en l'exposició de motius de la nostra esmena a la totalitat— envair unes competències reconegudes al Consell d'Administració i al Director General, tal com preveu la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I això ens sembla que per doble motiu, per la invasió pròpia de competències i, a més, perquè crea uns precedents difícils després de superar i condicionants de l'acció d'aquesta Corporació que justament, estant en possibilitats de creació de nova planta, no tenim, i nosaltres mateixos ens els creem.

Ja fa pocs dies en aquesta mateixa Cambra, amb motiu d'una Moció referent al tema del tercer canal i quant a programació, també ens va sorprendre, i vam votar en contra, el fet que es vinculés i que tingués capacitat pròpia de decisió i d'intervenció el Consell Executiu en matèria de programació del que anava a ser el tercer canal i la ràdio. Avui mateix ens sembla que la forma i el contingut i la filosofia que engloben aquests crèdits habilitats en el pressupost també són una forma de condicionar aquesta creació autònoma, independent del color polític determinant, independent de la gestió de mediatització del Consell Executiu; ens sembla que també torna a ser una forma de condicionant.

Quan es va presentar aquest Projecte de Llei, el Grup Socialista va advertir que en el moment en què procedimentalment correspongués la discussió, ja no en el Ple sinó en Comissió, d'aquests pressupostos, probablement estaria ja aprovada la Llei de Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i constituït el seu Consell d'Administració. Nosaltres vam demanar reiteradament que es tingués en compte aquest fet, que era el que ens assenyalava la Llei que nosaltres mateixos havíem aprovat, i que com a respecte a aquesta Llei i per respecte a l'organisme que estàvem creant es tingués en compte que si estigués constituït el Consell d'Administració es pogués considerar quina era l'opinió que aquest Consell d'Administració tenia sobre aquest Projecte de Llei. I per això hi havia diferents mecanismes i maneres de fer-ho, i no s'ha fet.

Nosaltres no volem creure que darrera d'aquesta precipitació, abans esmentada pel Portaveu del Grup del PSUC i que nosaltres reiterem, es vulgui amagar algun tipus de predeterminació en un cert model de composició de personal, d'activitats a desenvolupar durant el primer any d'exercici, de capacitat pressupostària, etcètera, del que ha de

ser aquesta Corporació; més aviat creiem que això ha estat una precipitació descoordinada de la resta dels treballs que s'han fet en el si de la Cambra en matèria de ràdio i televisió i que, conscients d'aquesta precipitació —diguem entre cometes «relliscada»—, no s'ha volgut assumir aquesta relliscada i tornar endarrera un procediment clarament flagrant respecte a una Llei que tots els Diputats d'aquesta Cambra vam aprovar.

I així ens trobem amb una habilitació de crèdits que, per recordar-ho de nou, diré que, si llegim la Llei de creació de la Corporació Catalana, veurem que són plena competència del Director General i del Consell d'Administració —i recordaré també, com ha fet el senyor Lucchetti, que encara no està nomenat el Director General, i aquesta sí que és una figura necessària per a tirar endavant amb urgència el que ha de ser la constitució de la ràdio i la televisió. Tenim, i ho vull recordar, el que diu el segon punt de l'article 2 de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Diu: «Les funcions que corresponen a la Generalitat de Catalunya, a tota la Generalitat de Catalunya, en l'àmbit de gestió dels serveis de radiodifusió i televisió, s'exerceixen mitjançant la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» És a dir, el Consell Executiu, igual que el Parlament, són garants del desenvolupament de la tasca de la Corporació Catalana, però de cap manera no pot intervenir en la tasca d'aquesta Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I, al mateix temps, recordar quins són els procediments per a l'elaboració dels pressupostos i per a l'elaboració i aprovació d'alguna cosa que en aquesta habilitació de crèdits també es contempla, que són les activitats, que són les plantilles, etcètera.

A proposta del Director General —que no està nomenat—, al Consell d'Administració li correspon aprovar el pla d'activitats de l'ens públic, cosa que avui predetermina aquests pressupostos; aprovar d'una manera definitiva les plantilles de Corporació Catalana de Ràdio i Televisió a les empreses filials, cosa que també intenten predeterminar aquests crèdits que se'ns presenten; aprovar el règim de retribucions del personal de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, cosa que també prefigura d'una manera explícita quin és aquest règim de retribucions, fins al punt que al moment en què es van presentar aquests crèdits en aquesta Cambra la Comissió de Cultura no havia encara dictaminat en Ponència la Llei de Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i aquests crèdits ja predeterminaven una remuneració exacta per al Consell d'Administració, no coneixent aleshores quin seria el nombre definitiu de membres d'aquest Consell d'Administració. I fins a tal punt és la contradicció que quan al primer projecte de llei que ens presenta l'Executiu eren onze els membres del Consell d'Administració, l'habilitació de crèdits posava per a dotze membres; és a dir, per precipitació, per confusió, per descoordinació dels diferents Departaments del Consell Executiu, es presentava un projecte de llei de crèdits erroni des de la seva pròpia concepció.

I, en definitiva, una cosa que també —ja he parlat de personal— prefigura i predetermina una composició gairebé concreta de personal, en funció de les remuneracions que se'ls atribueix en aquests crèdits extraordinaris, és quant a la contractació de personal. I de la contractació de personal, diu l'article 27 de la Llei de la Corporació: «La contractació de personal amb caràcter fix només es pot fer mitjançant les corre-

sponents proves d'admissió, establertes i convocades pel Director General de la Corporació Catalana, d'acord amb el Consell d'Administració.» Així veiem, per tant, que es presenten uns pressupostos dels serveis gestors de radiodifusió que corresponen absolutament al Director i al Consell d'Administració, que ni tan sols es fa saber l'opinió de l'avui constituït Consell d'Administració —cosa que podria ser aclaridora per a tots els Diputats d'aquesta Cambra que hem d'aprovar aquests crèdits—, i amb una estructura talment, almenys jo diria, aventurada.

He parlat ja de la contradicció que es veia en el concepte pressupostari de remuneració del Consell d'Administració. Així mateix, en el següent article se'ns diu 582 milions de pessetes per a l'any 83, encara que pugui ser acumulatiu en la tasca desenvolupada l'any 84, 582 milions de pessetes per a retribucions salarials del personal laboral —aquest personal que avui encara no està ni contractat, que s'han de fer unes proves d'admissió, que no sabem les sol·licituds que poden haver-hi, que no sabem les sol·licituds que podran passar per a aquestes proves d'admissió, que no sabem un calendari...

És a dir, el conjunt de tots aquests crèdits que se'ns presenten està mancat de prioritats de treball, de calendaris de treball, de situació pressupostària actual, de la situació del personal actual, de la situació i els estudis que s'han fet dels costos dels projectes de formació del personal que, un cop admès, haurà de desenvolupar aquestes tasques, de l'inventari actual...; és a dir, se'ns presenta una habilitació de crèdits per a prefigurar una determinada plantilla de personal que avui no existeix.

Exactament igual amb les quotes a la Seguretat Social, trobant-nos que, per a l'any 83, al personal de la televisió es pagaran 120 milions de pessetes de Seguretat Social, quan, ho repeteixo, avui no hi ha ningú contractat encara.

Naturalment, en la confecció d'aquest pressupost, en partides totes similars, concepte per concepte, ens trobem conceptes ben estranys com són: vestuari de la xarxa d'emissió, com són només en carburants, assegurances i altres despeses de vehicles, després d'esmentar els tres conceptes, ens públic televisió, ràdio, xarxa d'emissió i el de comunicacions, surt: «altres serveis i transports, 57 milions de pessetes» —quant a carburants, suposem. És a dir, una crítica permanent també a gairebé cadascuna de les partides que configuren aquest pressupost.

Però, ho repeteixo, la crítica absoluta és a la manca de respecte a una institució que per llei del Parlament de Catalunya està creada amb dues finalitats: una, tirar endavant d'una manera democràtica, correcta i ràpida el que és la ràdio nacional de Catalunya i la previsió del tercer canal; i, dues, tan important com la primera, la de saber, a través de la creació d'un organisme autònom ens públic, desvincular-lo de la mediatització i de la instrumentalització política, cosa que, ho repeteixo, nosaltres creiem que aquests pressupostos estan fent.

I, a l'últim, una qüestió de forma, i és que, al Consell d'Administració constituït, no se'l té en compte ni tan sols per, en la primera reunió —una segona en fa l'efecte que ja està convocada—, saber la seva opinió, en definitiva, de qui ha d'aprovar el desplegament i la despesa de tots els conceptes i les partides que contempen aquesta habilitació de crèdits.

I, a l'últim, voldria dir —i això és el que ens espanta, i

aquest és l'esforç que demanem a aquesta Cambra després dels treballs que s'han fet de caràcter elaborador de les diferents lleis que inauguren les nostres institucions— i que, segons el que llegim a la premsa abans-d'ahir, es va veure, per declaracions de diferents membres del Consell d'Administració, diferents aspectes de com es veia el funcionament d'aquest Consell d'Administració, fins i tot de tot l'ens públic com a Corporació Catalana. I es deia... No, n'hi havia uns que opinaven que això havia de ser com una espècie de patronat que vetllés; uns altres que deien que això havia de ser un consell assessor, en tant que no hi havia uns altres que deien: no, no, això és el vertader òrgan de direcció i control d'aquesta Corporació Catalana.

Naturalment, nosaltres creiem absolutament improcedent, per no dir indigne, que algun —si és que hi fos— membre del Consell d'Administració o algun altre membre d'aquesta Cambra considerés que el funcionament de la Corporació i el funcionament del Consell d'Administració no ha de ser el que per Llei se li estableix, que és el d'absoluta direcció, control i seguiment de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I, en tot cas, anunciar que el nostre Grup, des de la Comissió de control parlamentari de seguiment, que s'ha de constituir en el si del Parlament tal com preveu la Llei, estarem molt amants en el seguiment de totes aquestes accions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

A l'últim, assenyalar que dues de les esmenes parcials, les dues úniques esmenes parcials que feien referència al conjunt de tot el Projecte de Llei que nosaltres havíem presentat, una, a través d'una esmena transaccional de tots els Grups, es veu recollida en l'articulat, que és que, condicionat com està, tot i aprovar aquesta esmena, la funció del consell d'administració en el moment d'elaborar els pressupostos establerts en funció d'uns criteris, tal com s'elaboren sempre uns pressupostos, de prioritats, de calendari de treball, etcètera, podrà proposar al Departament corresponent transferències de crèdit de les partides previstes en aquesta llei.

La següent esmena que nosaltres havíem proposat i que es recull avui decaurà en funció de la votació que es doni, probablement, d'aquesta llei. Deia: «No es podrà autoritzar cap despesa d'aquests crèdits fins que no estigui constituït el consell d'administració de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» Naturalment, això decau; ja està constituït el consell d'administració. El que s'ha de tenir ben en compte és que, tot i això, qui autoritza les despeses continua essent el consell d'administració.

Per tots aquests motius, i perquè som els primers —juntament amb la resta de Grups— a treballar en un esforç comú i coincident en la constitució de les institucions i els organismes de direcció de les institucions polítiques a Catalunya, som també els primers i demanem també a la resta de Grups un respecte absolut per aquelles competències que corresponen a aquestes institucions.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra té la paraula el Diputat senyor Martínez Planas.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per fer un torn en contra respecte a les dues esmenes a la totalitat del Grup del PSU i del Grup Socialista.

El nostre Grup parlamentari creu que l'articulat del Projecte de Llei per la qual s'habiliten crèdits en el pressupost prorrogat per a atendre les despeses de funcionament del Tercer Canal de Televisió i la xarxa d'emissores de freqüència modulada de la Generalitat no significa envair —aquesta és una de les paraules que han sortit— ni condiciona —una altra de les paraules que han sortit— les competències del consell d'administració ni del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Voldria recordar a les senyores i als senyors Diputats que aquest Projecte de Llei va ésser presentat pel Consell Executiu el 10 de març d'enguany, de la mateixa manera que abans ho havia fet amb el corresponent Projecte de Llei de crèdit extraordinari per a inversions d'infraestructura de ràdio-televisió, que va ser aprovat per aquesta Cambra el passat mes de desembre.

La presentació d'aquests dos Projectes de Llei era, evidentment, en compliment d'una moció aprovada per aquest Parlament, urgint el Consell Executiu a posar en marxa al més aviat possible la xarxa d'emissores de freqüència modulada i el tercer canal de televisió.

Les raons que ara argumenten el Grup Socialista i el Grup del PSU, en debatir el Projecte de Llei per a inversions, no varen ésser manifestades, i ara que tractem del Projecte de Llei per al funcionament d'aquests serveis, sí que es fa.

No entenem com podem accelerar la posada en marxa d'aquesta xarxa d'emissores de freqüència modulada i del tercer canal amb un pressupost per a infraestructura i sense cap pressupost per a funcionament, o per a començar a posar en funcionament.

D'altra banda, voldria també recordar a la Cambra que, d'acord amb la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el consell d'administració aprova solament l'avantprojecte —i això ja s'ha dit des d'aquesta tribuna— de pressupost, i és el Consell Executiu qui aprova el dit pressupost i el presenta a aquest Parlament.

No podem oblidar que, quan el Consell Executiu va presentar aquest Projecte de Llei, no existia encara la Corporació Catalana, ni tan sols s'havia aprovat la Llei de creació d'aquesta.

D'altra part, aquest Projecte de Llei de què avui tractem —i això crec que és molt important— preveu en les seves Disposicions Transitòries Primera i Segona que els romanents dels crèdits habilitats per la present llei i per la Llei 14/1982, del 21 de desembre, un cop creada la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, es consideraran com a transferències corrents i de capital a favor de l'esmentada Corporació, el consell d'administració de la qual va prendre possessió exactament dilluns passat.

Però encara hi ha més: l'article 42 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya preveu la possibilitat que el consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió pot proposar al Consell Executiu els traspessos de partides segons el seu criteri.

Per tant, ni condicionament, ni, per tant, invasió. L'avui ja existent consell d'administració de la Corporació Catalana podrà perfectament, en virtut d'aquest article 42 de la Llei de Finances Públiques, proposar al Consell Executiu, d'aquest pressupost que avui està a la consideració d'aquesta Cambra,

fer les modificacions que cregui adients per a seguir millor la línia, les directrius que es marquin quant al funcionament tant de la xarxa d'emissores de freqüència modulada com del tercer canal de la televisió catalana.

Per tant, repeteixo una vegada més, ni invasió ni condicionament. Creiem que la feina està per fer, i creiem, precisament, que el fet d'aprovar avui aquest pressupost és donar un instrument, donar un pressupost a aquest consell d'administració acabat d'elegir i al futur director general —aquí voldria fer un incís i recordar a les senyores i als senyors Diputats que si el director general no s'ha nomenat encara és perquè, tal com diu la Llei de Creació de la Corporació Catalana, el consell d'administració ha de ser informat de la persona o de les persones candidates a aquest càrrec, i, per tant, si el consell d'administració va prendre possessió formal dilluns passat, malament es podia haver designat abans el director general, ja que això hauria estat, evidentment, criticat per l'oposició d'aquesta Cambra.

Llavors, una vegada més vull refermar la idea que aquí no hi ha ni invasió, aquí no hi ha cap pensament de dirigir, sinó que aquest consell d'administració —amb aquest director general que serà nomenat, si no hi ha res de nou, la propera setmana— disposarà perfectament d'aquest instrument, d'aquest pressupost, d'aquests diners per a continuar la tasca que el Consell Executiu, segons mandat d'aquest Parlament, va començar per posar en marxa aquesta xarxa d'emissores de ràdio de freqüència modulada i el tercer canal de la televisió.

Si no ho féssim així, si avui no aprovem aquest Projecte de Llei —i això també crec que és molt important—, el consell d'administració i el director general hauran de confeccionar el seu avantprojecte —i ho torno a repetir— de pressupost, i després de tots els tràmits reglamentaris, que són l'aprovació del Consell Executiu i la presentació a aquest Parlament, podran començar a treballar. Això vol dir, senyores i senyors Diputats, i aquesta és la part que vull destacar, molts mesos de retard que crec que, d'altra banda, ningú no pot desitjar.

Hi ha també unes consideracions d'ordre jurídic que s'han fet a aquest pressupost, a aquest Projecte de Llei de Pressupost, als quals crec important dedicar també uns minuts.

El Projecte de Llei que avui es debat pretén habilitar crèdits per tal d'atendre les despeses de funcionament de televisió i ràdio a compte del pressupost de la Generalitat per al 1983. En aquest apareixen consignats els esmentats crèdits i, per tant, es financen amb el conjunt d'ingressos que es consignen en el pressupost del 1983.

Es tracta, en conseqüència, d'anticipar l'aprovació d'un crèdit que està consignat, com ja he dit, en el pressupost del 1983, ja que, essent de nova creació, no està contemplat entre els prorrogats de l'exercici 1982. I, d'altra banda, respondre a una despesa de necessària i urgent contractació.

El crèdit habilitat per a aquest Projecte de Llei està virtualment condicionat a l'aprovació del pressupost per al 1983, per la qual cosa, en el supòsit que aquest darrer no fos aprovat, cal arbitrar un mecanisme que permeti compensar les bestretes de tresoreria —després en parlarem— amb càrrec als crèdits habilitats, bestretes concedides, evidentment, en els termes disposats per l'article 40 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya amb els consignats en el pressupost prorrogat.

L'article 40.2 —i aquí també hi ha fet referència el senyor

Lucchetti— de la Llei de Finances Públiques de Catalunya regula aquest mecanisme, si bé estableix que l'import de la bestreta es cancel·larà a càrrec de crèdits corresponents al Departament a què s'assigni el crèdit habilitat.

Però aquí hi ha una consideració important a fer, ja que, com sigui que l'import del crèdit habilitat puja a 2 008 milions de pessetes, el supòsit de cancel·lació que abans mencionàvem difícilment pot aplicar-se al Departament de Presidència, gestor de l'esmentat crèdit, ja que els crèdits consignats en el pressupost prorrogat que serien vigents en el supòsit de no aprovació del corresponent al 1983 per a aquest Departament puja a un màxim de 5 343 milions, que en la seva major part està contret: nòmines i transferències. Per aquest motiu, l'article 2.2 d'aquesta Llei autoritza el Consell Executiu perquè procedeixi a cancel·lar crèdits d'altres Departaments.

Donada la problemàtica exposada, el supòsit de cancel·lació que recull el Projecte de Llei que estem debatent no pot arribar a concretar les aplicacions pressupostàries concretes que servirien per a cancel·lar la bestreta de tresoreria, ja que es desconeix a priori l'estat d'execució dels crèdits pressupostaris en el moment d'incórrer en el supòsit.

Com sigui que aquest supòsit és la no aprovació del pressupost per al 1983, només es pot produir el 31 de desembre d'enguany. En conseqüència, seria a partir d'aquest dia, i en funció de l'estat d'execució dels crèdits, quan el Consell Executiu estigués en disposició de disposar d'aquells que fossin més convenients d'utilitzar per tal d'evitar perjudicis al servei públic.

S'ha parlat també d'una modificació de la Llei de Finances Públiques, i acabo d'explicar-ne el perquè. Podríem fer altres argumentacions de caire jurídic, respecte que, de dues lleis del mateix rang, la segona pot modificar els aspectes que siguin contraris a la primera. No entraré en tota aquesta argumentació jurídica, però sí que m'interessa parlar d'un altre tema que també ha sortit: s'ha parlat d'un pressupost ja gastat, i això vull desmentir-ho.

L'article 40 de la Llei 10/1982, del 12 de juliol, de Finances Públiques de Catalunya estableix els supòsits pels quals el Consell Executiu pot acordar bestretes de tresoreria. L'apartat a) del punt primer d'aquest article disposa la possibilitat de concessió de bestretes quan, un cop iniciada la tramitació d'expedients de concessió de crèdits, s'hagi emès informe favorable del Departament d'Economia i Finances.

El mateix article estableix el procediment per a acordar la bestreta del Consell Executiu a proposta del Conseller d'Economia i Finances, així com la finalitat, que és satisfer pagaments inajornables, i el límit màxim de la totalitat de bestretes acordades a l'execució, que és del 2% dels crèdits consignats en el pressupost.

El Projecte de Llei d'habilitació de crèdits que estem debatent en aquest moment, per a atendre les despeses de funcionament dels serveis de ràdio i televisió, com a Projecte de Llei de concessió de crèdits, es troba dintre del supòsit establert en l'apartat a) del punt primer de l'article 40 de la Llei de Finances Públiques; en conseqüència, el Consell Executiu va acordar el 28 de març de 1983 autoritzar una bestreta de tresoreria per a atendre despeses inajornables per al funcionament del servei de ràdio i televisió per un import de 342,5 milions de pessetes. Aquest import és inferior, òbviament, al 2%

dels crèdits consignats en el pressupost prorrogat, i és important assenyalar que en la data d'autorització no s'havia concedit cap bestreta de tresoreria amb càrrec a expedients de concessió de crèdits per al 1983.

D'aquests 342,5 milions de pessetes que corresponen a aquesta bestreta se n'han gastat una mica més de la meitat; per tant, hi ha pràcticament uns 170/180 milions de pessetes. Estem parlant d'un pressupost de 2 008 milions de pessetes. Per tant, de gastats, senyores i senyors Diputats, ni parlar-ne; al contrari, com deia al començament, aquest Projecte de Llei el que pretén és posar en disposició de l'acabat de crear consell d'administració de ràdio i televisió, i del futur —i molt futur, si a Déu plau, la setmana que ve— nomenat director general, aquests instruments, aquest diner, aquest pressupost, perquè ells, lliurement —el consell d'administració i el director general—, puguin continuar la tasca que va endegar fa un temps el Consell Executiu, d'acord amb un mandat d'aquest Parlament que és el de posar en marxa la xarxa d'emissores de freqüència modulada i el tercer canal de la televisió.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Ara, els Grups parlamentaris que no han intervingut en el debat poden fixar la seva posició. En primer lloc, el Grup de Centristes. *(Pausa.)* No ho desitja. El Grup d'Esquerra Republicana. El senyor Miquel Porter en nom d'aquest Grup.

El Sr. PORTER: Honorable President, senyores i senyors Diputats, des del principi —i amb molt de compte, donada la quantia i el contingut d'aquest Projecte de Llei—, el nostre Grup parlamentari va entendre, de tota manera, que la prioritat, la preferència era la urgència. I aquesta, efectivament..., perquè ara, per exemple, ens trobem amb el fet que encara no s'ha anat prou de pressa, i mentrestant l'Administració central ha tingut temps de treure's de la màniga una espècie de projecte d'harmonització televisiva, cosa que, d'altra banda, resulta ben útil per a deixar clar que certes forces i grups juguen a doble taulell, amb els avantatges de tenir una cama a cadascun.

Ni la manera com s'ha presentat el Projecte de Llei, ni alguns dels seus aspectes concrets no ens satisfan, i pensem que una vegada més l'actual Administració de Catalunya té poca cura, i gairebé diríem poc respecte, en la manera com es produeix a l'hora de demanar uns diners que el país necessita, però que no saben justificar o presentar prou bé. Tenen raó, però sembla que no en tinguin, perquè de vegades semblen poc informats, o, almenys, no informen prou, i aleshores, això crea no només reticències, sinó possibilitats d'esllanguir massa els procediments.

Però d'aquestes realitats al fet que això signifiqui la presentació d'unes esmenes a la totalitat, creiem que hi ha un abís. Volem dir, amb la nostra intervenció, que votarem en contra de les esmenes a la totalitat, perquè estem en una carrera contra el temps, contra certs elements paralitzadors, i no és al nostre partit, ni a cap altre partit a Catalunya, sinó a la mateixa Catalunya, a qui cal guanyar el temps.

Pel que fa a l'esmena a la totalitat del PSUC, caldria dir-los, al meu entendre, que, de tot l'afer conjunt del tercer canal, no en tenim prou informació, això és cert, però que, precisament pel que representa una perllongació com la que ara es demana, sí que n'hi ha prou. O no n'hi havia prou quan vàrem aprovar

la base? Perquè això no és més que la continuació d'una cosa que ja ha existit.

Avui, la responsabilitat informativa o l'estructura del personal, per exemple, ja no pertanyen a l'Executiu ni al Parlament, sinó a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que ja ha nascut, i que ha nascut d'una Llei que nosaltres mateixos hem aprovat. Entenem, a més, que en l'aspecte de despeses diverses que se cita —el 259/02— seria efectivament desitjable un major detall, però aquest Parlament tenia altres mecanismes per a saber-ho o, fins i tot, podria haver presentat el mateix en forma d'esmena a l'articulat. Continuo dient que això no justifica una esmena a la totalitat i, a més a més, si aquesta esmena s'acceptés, representaria un retard de tot el Projecte.

En el mateix sentit ens manifestem pel que fa referència a l'article 40 02, en l'aplicació de la Llei de Finances Públiques. Encara no hi som i sembla allò dels castellans que «aún no estamos ya pringamos», si encara no hi és, tot això.

I entrem ara en la resposta a l'esmena a la totalitat del Grup Socialista. En aquest cas, no veiem enlloc ni en què s'envaeixen les competències del Consell d'Administració. Si tenim en compte que el Projecte de Llei ja fa massa temps que s'arrossega, fins al punt que avui ja existeix aquest Consell d'Administració, i que, d'una manera explícita, el Projecte de Llei diu que arbitra el procediment per a integrar els crèdits habilitats en el pressupost de l'ens públic Catalana de Ràdio i Televisió, i es parla, doncs, d'integrar els diners previs en uns pressupostos ja existents, sense que això signifiqui cap variació negativa als avantprojectes que, en el seu moment i amb les seves atribucions, pugui presentar el Consell d'Administració de l'ens.

Tampoc no es tracta de determinar el funcionament dels serveis gestors del tercer canal, sinó que prepara el terreny perquè el Consell d'Administració ja existent i el director general que aviat es nomenarà puguin procedir, amb immediatesa i amb tota llibertat, sense haver d'esperar de bell nou uns nous i llargs processos que tornin a portar a un debat parlamentari. Els companys socialistes semblen no voler entendre que aquest Projecte de Llei no representa més que un esforç per a facilitar la tasca futura i no pas per a posar traves o trampes al futur. Hi insistim: aquest Projecte de Llei no és el pressupost de la Corporació, sinó una manera de facilitar la tasca del Consell d'Administració, del director general i de l'estructura de l'ens a fi que no hagi de partir de zero i pugui, doncs, establir estructures i pressupostos amb tranquil·litat, amb la tranquil·litat necessària i amb la seriositat que el cas requereix. Per tot això —ho repeteixo—, votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Catalunya ha perdut massa temps perquè ara es pugui venir a demanar detalls d'aspectes que s'haurien pogut exigir ja fa molt de temps. Tot és qüestió de temps, és a dir, de diners. Diguem-ho com vulguem: la televisió i la ràdio que Catalunya necessita pot ser urgent o pot ser cara, però el que no pot, ara, és quedar-se a mig camí, i, pel que veig, potser el que haurem d'acabar fent és decidir-nos per un quart canal.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Acabat el debat de totalitat, passem a votació les esmenes de retorn, les dues esmenes que són de

retorn, les quals, per tant, requereixen una votació única.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb les esmenes de retorn del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat i del Grup Socialista, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 40 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Per tant, no havent prosperat, podem començar la discussió de l'articulat. En aquest cas, encara que es tracti d'una llei pressupostària, com que no hi ha cap esmena a l'annex que pugui modificar la xifra que figura a l'article primer, podem votar, doncs, ja, d'entrada, l'article primer i, no havent-hi tampoc esmenes a l'article segon, esmenes que no hagin decaigut —hi havia una esmena que ha decaigut— ni tampoc esmenes a la Disposició Transitòria ni a la Disposició Final Primera, proposo a les senyores i als senyors Diputats de votar conjuntament els articles 1 i 2, la Disposició Transitòria i la Disposició Final Primera.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquests textos del Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Els articles primer i segon, la Disposició Transitòria i la Disposició Final Primera han quedat aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 40 abstencions.

A la Disposició Final Segona hi ha presentada una esmena de modificació, que és l'esmena número 3, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Lucchetti té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, un, malgrat que ja porta uns quants anys aquí, queda astorat, encara, quan surt aquí i es diu que un pressupost que ha d'elaborar un director general, que s'ha de sotmetre a la consideració d'un consell d'administració, que l'ha de portar, després, al Consell Executiu i que el Consell Executiu ens l'ha de portar aquí. S'ha fet el tràmit exactament a la inversa, vull dir que el Consell Executiu ens el porta aquí i ara es portarà al Ple, que això no envaeix cap competència ni, com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Martínez, no condiciona res. Jo, la veritat és que sento una certa vergonya que nosaltres mateixos ens considerem tan petits, amb aquesta argumentació. Jo potser és perquè aquí alguns Diputats acostumen a sortir a declamar un text prèviament escrit, sense escoltar el que diem els altres Diputats, però jo intento escoltar els senyors Diputats i aleshores, la veritat és que de vegades la meua capacitat de resistència arriba al límit. Jo demanaria que ens escoltéssim aquí i que les rèpliques fossin adequades al que diu cada un, perquè, la veritat, el que ha explicat aquí el senyor Martínez, a mi, humilment, em sembla que té molt poc a veure amb les argumentacions que nosaltres avui ens hem esforçat a donar aquí, a la Cambra, perquè pensem que la Cambra necessita i es mereix l'atenció d'unes argumentacions al més sòlides i al més ben explicades possible, dintre de les limitacions de cada Diputat.

Jo, la veritat, ja no sé realment com defensar aquesta esmena, perquè, si el que hem aprovat o el que anem a aprovar no condiciona ni envaeix cap competència, la veritat jo és que no sé com continuar. Com el fet que se'ns digui que no és veri-

tat que s'hagi gastat, i després se'ns diu: «perquè veieu que s'ha gastat poc». És clar, en què quedem, s'ha gastat o no s'ha gastat? Gastar poc no vol dir no gastar, vol dir haver gastat, exactament. Que sigui poc o molt, aquest és un tema que podem discutir. Jo no tinc la informació de quina quantitat s'ha gastat. Jo no sé si creure'm la que se m'ha donat aquí, no tinc per què creurem que s'ha gastat la quantitat que se m'ha donat aquí, perquè no hi ha hagut prou informació, fins ara, i és per això que nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat, que hem perdut i que —no hi vull insistir— a mi em sembla, en definitiva, que hi ha moltes maneres de limitar, senyores Diputades i senyors Diputats, l'autonomia de Catalunya, hi ha moltes maneres de limitar-la. I potser molt pitjor que no exercir les competències que tenim és exercir-les malament, i ens sembla que això és el que estem fent.

Senyor President, nosaltres retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirada. Bé, havent estat l'esmena retirada no cal que hi hagi torn en contra, i, aleshores, ens queda per votar en aquesta Llei, la Disposició Final Segona, l'annex, el preàmbul —al qual no hi ha, tampoc, cap esmena presentada— i, finalment, el títol de la Llei. *(El senyor Ribó demana per parlar.)* Senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, demanariem que l'annex fos votat separatament.

El Sr. PRESIDENT: Separadament. Molt bé, doncs, aleshores, seguint l'ordre, comencem per votar la Disposició Final Segona.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a la Disposició Final Segona, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Disposició Final Segona, d'acord amb el Dictamen, ha estat aprovada per 58 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Passem ara a votació l'annex, al qual no hi ha cap esmena mantinguda.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'annex, tal com figura en el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'annex a aquesta Llei ha estat aprovat per 58 vots a favor, 43 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació el preàmbul i amb el títol de la Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el preàmbul, tal com figura en el Dictamen, i el títol de la Llei, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El Preàmbul i el Títol han quedat aprovats per 58 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

Amb això ha quedat aprovada la Llei per la qual s'habiliten crèdits en el Pressupost prorrogat per a atendre les despeses de funcionament del tercer canal de Televisió i de la xarxa de freqüència modulada de la Generalitat.

Per a explicació de vot, el Diputat senyor Clotas, en nom del Grup Socialista.

El Sr. CLOTAS: Senyor President, senyores i senyors

Diputats, molt breument per a aquesta també breu explicació de vot. Nosaltres lamentem que en allò que no li correspon, justament, d'elaborar al Consell Executiu, sinó que, com hem vist, correspon a altres organismes de direcció, s'hagi provocat —que és on s'ha provocat, naturalment— una majoria relativa en l'aprovació de quelcom que abans havíem esmentat com a extraordinàriament positiu, a l'esforç coincident que tots els Grups d'aquesta Cambra havíem arribat per a tirar en marxa el que és la Ràdio Nacional i la Televisió Catalana, i el tercer canal de televisió a Catalunya.

Lamentem, per tant, que allò que correspon de realitzar a altres organismes, organismes que aquí tots havíem coincidit, d'una manera unànime, a dissenyar, se'ls hagi sobtat la legítima aspiració de desenvolupar el concepte dels pressupostos que, en funció d'unes prioritats, d'un calendari, d'unes proves d'admissió de personal, d'una intervenció, etcètera, podien necessitar per a l'exercici de l'any 1983-1984. I ens sembla que aquest és un mal començament per a allò que, en filosofia bàsica, s'ha de dir «independència del poder polític» d'un organisme autònom, que com a servei públic, en un mitjà tan important com són els mitjans de comunicació, ha d'estar desvinculat del que és la intervenció i la mediatització de l'Executiu, com s'ha produït en aquest cas.

Per a l'explicació de vot nosaltres hem votat abstenció a tot el que és l'articulat d'aquest Projecte de Llei, perquè estàvem d'acord, i així ho hem dit en la nostra intervenció anterior, i així ho hem fet saber reiteradament als Grups o al Grup que dóna suport al Govern, per buscar fórmules alternatives, les quals poguessin aprovar una partida global sense desplegament, sense detall, si no fos, naturalment, que aquest desplegament i aquest detall anessin acompanyats d'una memòria explicativa de què és el que es volia fer amb aquests diners. Per tant, estàvem d'acord amb l'aprovació de la quantitat total, i, constituït ja el Consell d'Administració, saber la seva opinió, i fins i tot demanar-los l'esforç de desenvolupar l'aplicació d'aquest pressupost global. Estàvem, per tant, disposats a aprovar la partida dels 2 000 milions de pessetes, hi havia fórmules per fer-ho. Per exemple: una esmena transaccional de tots els Grups d'aquesta Cambra, perquè en el tràmit de treball pressupostari s'aprovés la partida en general, i no sols es modifiqués si hi hagués arguments per fer-ho pel Consell d'Administració, o no s'esmentés quin era el desenvolupament d'aquestes partides, cosa que avui no es veurà ni amb possibilitats d'exercir ni gairebé amb temps tampoc d'exercir.

I, finalment, per esmentar una cosa que abans dos Diputats han donat suport a aquesta aprovació de crèdits que presenta l'Executiu per si mateix, per dir-los que, efectivament, tal com preveu la Llei, el Consell d'Administració aprova els avantprojectes i aquests passen a l'Executiu. Avui demanàvem que almenys es donés aquesta oportunitat al Consell d'Administració: que coneguessin els avantprojectes, ja ni tan sols que els aprovessin, que els coneguessin, perquè fins avui no han tingut oportunitat, col·lectivament i oficialment, de conèixer-los. I, en segon lloc, senyor Martínez, per dir-li que en cas que el Consell Executiu tombi una aprovació d'avantprojectes del Consell d'Administració, queda aquest Consell d'Administració en una situació bastant delicada.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

El senyor Martínez Planas en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. MARTÍNEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per explicar molt breument el nostre vot i per contestar, ja que abans no n'he tingut l'oportunitat, perquè en aquest Parlament de vegades es presenten esmenes, després es retiren, i, és clar, no dóna la possibilitat de fer el torn en contra.

Jo diria que estem contents d'haver aprovat avui aquest Projecte de Llei i voldria insistir en unes quantes coses que he dit abans i que sembla que no han estat enteses. Jo diria que el Consell d'Administració que va prendre possessió el prop passat dilluns, no tan sols ha de conèixer, sinó que ha de fer quelcom més, sinó que aquest pressupost que avui acabem d'aprovar, que constituirà, d'acord amb aquest Projecte de Llei, el pressupost de la Corporació Catalana, podrà ser modificat, podrà ser proposada la modificació pel Consell d'Administració i pel director general. Crec que és bastant més del que es demanava aquí. Per tant, i incidint i reincidint en el que jo he dit al començament del meu torn en contra, aquí no hi ha cap invasió, molt al contrari: hi ha una possibilitat que la setmana que ve, no d'aquí a un any o d'aquí a quatre mesos o d'aquí a sis mesos, sinó la setmana que ve, aquest Consell d'Administració i aquest director general, que serà nomenat si a Déu plau la setmana que ve, puguin proposar al Consell Executiu les modificacions a crèdits que creguin adients per a seguir la seva línia de funcionament.

Hi ha un altre tema que ha sortit també respecte a la desvinculació del poder polític. Bé, jo preguntaria a la Cambra si Ràdio-Televisió Espanyola en aquests moments està molt desvinculada del poder polític a l'Estat. Però això també seria una altra qüestió.

I, a últim, voldria parlar i voldria reincidir també en un altre tema que he explicat, que és en l'afirmació que s'ha fet que aquest pressupost està en una gran part gastat. Vull tornar a reincidir dient que la bestreta eren 342 milions de pessetes, que una mica més de la meitat és el que s'ha gastat fins al moment, i que, per tant, queda la resta fins a 2 008 milions de pessetes, perquè aquest Consell d'Administració i aquest director general puguin realment proposar aquestes modificacions com deia abans.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot?

**Projecte de Llei per la qual s'habiliten
crèdits en el pressupost prorrogat per a finançar
les compensacions de la tarifació social
dels transports públics**

No hi ha cap més explicació de vot. Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei pel qual s'habiliten crèdits en el pressupost prorrogat per a finançar les compensacions de la tarifació social dels transports públics.

Senyores i senyors Diputats, abans de començar aquest debat, voldria comunicar-los que el senyor President de la

Comissió d'Economia, Finances i Pressupost, en un escrit que acaba de rebre la Mesa, ens fa avinent que en el *Butlletí del Parlament*, número 144, on figura el Dictamen de la Comissió, i concretament en l'annex, al Capítol IV, «Transferències corrents», hi ha una errada. Allà on diu: «Article 43», em sembla, ha de dir: «Article 46». De manera que queda constància, doncs, d'aquesta errada i de la seva correcció.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Senyor President, és en la segona ocasió que surt el 43, perquè hi surt dos cops.

El Sr. PRESIDENT: Ah, hi surt dos cops?

El Sr. ESCUDÉ: Primer a l'article 43, «Entitats territorials», i torna a sortir 43 a «Empreses». I és aquí on ha de ser 46.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, és a la part només d'«Empreses comercials, industrials i financeres».

Moltes gràcies per l'aclariment.

Bé, aleshores, és que el Consell Executiu desitja fer la presentació de la iniciativa? L'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, només per explicar el motiu de la presentació d'aquest Projecte de Llei pel qual s'habiliten crèdits en el pressupost prorrogat per la quantitat de 275 milions de pessetes per finançar les compensacions derivades de la tarifació social.

Amb aquesta consignació pressupostària es pretén fer efectiu el dret constitucional a la mobilitat, establint sistemes de tarifació social als transports interurbans i estimulants els ajuntaments mitjançant ajudes transitòries, l'extensió als serveis urbans de tipus de tarifaris reduïts per a les persones amb més dificultats de desplaçament per raons d'edat i econòmiques. En conseqüència, aquesta despesa pública tendeix a millorar la redistribució de la renda i promou l'equitat social. I precisament la naturalesa social de l'objectiu demana l'actuació dels poders públics i, en aquest cas, pel seu àmbit, de la Generalitat de Catalunya, ja que no pot esperar-se que la seva consecució es derivi del funcionament del mercat.

D'altra banda, l'esmentada actuació no comporta únicament una vessant normativa, sinó pressupostària, ja que la posada en pràctica de sistemes de tarifació social imposa a les empreses transportistes noves obligacions de servei públic, la qual cosa reclama la corresponent compensació per les administracions responsables, la Generalitat a l'àmbit interurbà i els ajuntaments a les seves ciutats.

En el cas del transport urbà, les dificultats financeres, el retard en l'aplicació de la Llei de Finançament i la petició de nombrosos ajuntaments que volen establir la tarifació social, han portat al Consell Executiu a considerar la conveniència d'instrumentar unes ajudes transitòries, incloses en la partida pressupostària esmentada, si bé sotmeses a determinades restriccions quant al caràcter i extensió dels sistemes tarifaris reduïts que vulguin rebre transferències sense que això limiti el dret dels consistoris a donar prestacions superiors al seu càrrec. Els trets del sistema de tarifació social, sobre la base dels quals els serveis tècnics han calculat les implicacions pressupostàries, han estat els següents: a l'àmbit interurbà, els beneficiaris, pensionistes i no pensionistes de més de seixanta-cinc anys tindrien dret a 150 bitllets/any amb una reducció del 50%. La Generalitat reemborsaria al transportista un 30%; l'altre 20% seria, de fet, cobert per l'increment de la demanda

induida per la tarifació social. A l'àmbit urbà, a cada beneficiari se li finançaran com a màxim 150 bitllets/any. Els que tinguin ingressos inferiors o iguals al salari mínim viatjaran gratuïtament. Els que tinguin ingressos superiors al salari mínim tindran una reducció del 60%. En tots casos, el transportista percebrà el 70% del preu del bitllet multiviatge. L'aportació de la Generalitat serà del 25% del pressupost de l'Ajuntament, calculat d'acord amb les restriccions anteriors. Totes les prestacions fixades pels ajuntaments per sobre de les esmentades no tindran dret a la subvenció de la Generalitat.

Així, doncs, la partida consignada al pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques permetrà posar en marxa una política de subvencions als transports col·lectius per raó de tarifació social, de la qual la Generalitat és capdavantera, tant en relació amb l'Estat com amb la resta de les Comunitats Autònomes.

És per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, que demano el vot favorable a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: És que la Comissió ha designat algú per presentar el Dictamen?

Bé, aleshores, no havent-hi esmenes a la totalitat, podem passar directament a les esmenes a l'articulat.

Tractant-se d'una llei pressupostària, havent-hi una esmena que modifica l'article primer i la quantitat total de crèdits, és procedent discutir aquest article i aquesta esmena després, i passar, doncs, a l'esmena d'addició del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que proposa una Disposició Transitòria, però abans hauríem d'aprovar l'article 2 i les Disposicions Finals Primera i Segona.

De manera que, no havent-hi esmenes, anem a votar d'acord amb el text del Dictamen el segon article i les Disposicions Finals Primera i Segona.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

L'article segon i les Disposicions Finals Primera i Segona han quedat aprovades per unanimitat dels presents.

Ara passem, doncs, a discussió l'esmena número 3 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, número 2 en l'ordenació del *Butlletí* 144, que proposa l'addició d'una Disposició Transitòria.

El Diputat senyor Lucchetti té la paraula per a defensar-la.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Senyor President, amb el seu permís, faré referència a les nostres tres esmenes globalment per anunciar ja que en retirarem una i presentarem una Proposició de Llei —ara explicaré molt breument el sentit d'aquesta—, i defensar les altres dues, que seran la primera i la tercera nostres, que són les que vostè deia que deixéssim aparcades, però jo, amb el seu permís, faria esment a les tres conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies.

El Sr. LUCCHETTI: Nosaltres, òbviament, creiem que aquesta és una llei necessària, que és important, malgrat que la quantitat que s'hi destina pensem que és encara insuficient, i com és lògic la votarem favorablement. Únicament nosaltres

hem volgut introduir-hi dos tipus d'esmenes. Unes que fan referència, precisament, a aquesta quantitat, especialment la que es destina a través d'ajuntaments, perquè ens semblava una quantitat insuficient i pensàvem augmentar l'any 1983 —tot i que en això haurem de veure què farem, perquè si ho aprovem avui el seu resultat seria només per al segon semestre—, aquesta quantitat d'un 25 a un 40%, i voldria que quedés clar que respectant tots els criteris en la seva distribució. O sigui, els criteris per als quals es fa i es concedeix la tarifació social a determinats ajuntaments i a determinades empreses, a nosaltres ens semblen uns criteris molt correctes.

L'únic que nosaltres plantejem és que la participació en aquesta subvenció per la Generalitat s'augmenti d'un 25 a un 40%; aquesta és una part de les nostres esmenes, que són les esmenes 1 i 3, que dono per defensades amb aquesta explicació.

I la que ens semblava una esmena també important, que era l'esmena número 2, es referia al següent: si la Generalitat, l'any 1983, en els seus pressupostos, concedeix una subvenció, sigui d'un 25 sigui d'un 40%, és igual, i això està només en els pressupostos del 1983, i d'aquesta quantitat no hi ha cap garantia que tindrà una certa continuïtat —no sabem quina— l'any 1984, l'any 1985, difícilment ni ajuntaments ni empreses industrials, comercials o financeres, en definitiva, empreses de transport, els costarà molt més atrevir-se a acceptar el repte que els facilita d'alguna manera el Consell Executiu, perquè això significa que l'any següent la subvenció passa d'X a zero, i això significa deixar de prestar aquesta subvenció, aquesta tarifació social, i, per tant, això pot posar en dificultats a l'hora de prendre la decisió d'aplicar això.

Nosaltres fèiem una esmena. Creiem que tècnicament no és la millor solució la que oferíem, i per això anunciem que presentarem una Proposició de Llei, amb la qual, sigui quina sigui la quantitat que avui aprovem, sigui un 25, sigui un 40 —nosaltres pensem que hem d'aprovar una d'aquestes dues quantitats, òbviament—, en els anys següents hi hagi o una proposta de continuïtat en el temps, de manera que si s'aprova un 25 hi hagi això continuadament en els pressupostos dels anys següents, o, si el criteri que s'imposa —que nosaltres tampoc no deixàriem de compartir— és que aquesta és una competència que han d'abordar a nivell urbà els ajuntaments, que aquesta ajuda tingui una gradació en el temps, que anés disminuint de manera que en tres anys, quatre anys, aquesta quantitat passés de la quantitat X que aprovem avui a zero, de manera que els ajuntaments que han acceptat aquest repte que la Generalitat els facilita acceptar, de fer la tarifació social dels transports públics, puguin suportar d'una manera gradual en els seus pressupostos successius l'import que significa aquesta subvenció.

Nosaltres, aquesta esmena número 2, anuncio que la retirem; mantenim les modificacions de quantitats que significa passar del 25 al 40% que signifiquen les esmenes 1 i 3, i anunciem, ho repeteixo, la presentació d'aquesta Proposició de Llei, que suposem que pot tenir un bon acolliment.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? Senyor Escudé, té la paraula per al torn en contra.

En realitat, l'esmena número 2, d'afegir una Disposició Transitòria, havent quedat retirada, el torn en contra s'entén

que s'aplicarà a les altres esmenes defensades pel senyor Lucchetti.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquest és el meu propòsit, encara que, prèviament, en una intervenció anterior, si no ho recordo malament, el senyor Lucchetti ha parlat d'actituds insòlites i, curiosament, en aquesta intervenció que m'ha precedit, el senyor Lucchetti ha destinat vint segons a defensar les esmenes que manté i tota la resta de la seva intervenció ha estat explicar l'esmena que ha retirat.

Però seguint els criteris correctes de la Presidència, no parlarem d'aquesta esmena retirada i parlarem de les altres dues.

Parlaré també de forma molt telegràfica, com ha fet ell, perquè, en essència, el principi correcte en aquest tema és que els ajuntaments són els que tenen la plena responsabilitat respecte a la mobilitat urbana dintre del seu municipi, i, per tant, com a conseqüència d'això, són els mateixos municipis els que han de fer front al finançament d'aquestes polítiques de tarifació social, les quals compartim plenament.

Com ha explicat l'Honorable senyor Conseller en la seva presentació de la llei, hi ha una situació d'excepció, hi ha hagut fins ara —o encara hi ha en alguns casos— unes mancances en les finances locals, i aleshores la Generalitat hi participa, ajuda de forma complementària en aquesta tarifació social, seguint els principis que ens ha anunciat, i als quals el nostre Grup no solament dona suport sinó que abona encara amb més força perquè tot aquest tema, que va lligat amb la qüestió que nosaltres qualifiquem dintre del nostre programa de salari social, és un dels punts més importants per a nosaltres dintre de les nostres possibilitats d'actuació. Ara, que quedi clar que és un tema excepcional i, sobretot, complementari.

Per això entenem que és plenament correcta aquesta aportació que es fa des del pressupost prorrogat en el sentit que sigui igual al 25%, i això és conseqüència d'un estudi tècnic que es va distribuir, que respon a aquestes característiques i condicions que ja ens ha explicat l'Honorable senyor Conseller. I aquest 25% val a dir que significa un esforç particularment important per a la Generalitat i, fins i tot, proporcionalment, és més important que l'esforç que, en el mateix sentit, fa el Consell Executiu en el tema del transport interurbà, que és plena competència seva.

Per tant, doncs, entenem que per aquests motius és suficient, dintre de les possibilitats dels recursos escassos, aquesta aportació del 25%. I encara, per acabar, voldria afegir que com que, evidentment, aquesta ajuda ha d'esgotar-se en el temps, i en un temps relativament breu, seria atiar, el fet d'acceptar les esmenes que proposava l'Illustre Diputat senyor Lucchetti, d'augmentar, d'incrementar fins al 40%, seria atiar, dic, els ajuntaments a una possible política de tarifació per damunt de les seves possibilitats. Prescindir en un termini curt, i aleshores estem molt disposats a entrar en la negociació i en l'examen d'aquesta nova normativa parlamentària de què ens parlava el senyor Lucchetti, però si dintre d'un període breu ha de minvar, ha de disminuir aquest 25%, sense excessiu trauma, entenem, per als municipis, que seria un impacte molt més fort que s'hagués de partir d'aquest 40% que es pretén.

Per tots aquests motius, nosaltres entenem que és correcta la quantitat especificada en l'annex, en el concepte 431, de 170 300 000 pessetes, i que, per tant, doncs, no cal modificar aquest estat tal com demana l'esmena número 4, i, en

definitiva, en traslladar això al text de l'article primer tampoc no cal modificar la quantitat total assignada a aquestes tarifes socials. I per això, per aquestes argumentacions i aquestes raons, demanàrem a les senyores i als senyors Diputats que votessin en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyores i senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a passar, doncs, a votació l'esmena número 3, anteriorment número 4, del Grup parlamentari del PSUC, que modifica el concepte 431 01 de l'annex. I votem simultàniament també l'esmena número 1, que modifica la quantitat, l'import total consignat a l'article primer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquestes dues esmenes, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Les dues esmenes han quedat rebutjades per 37 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació el text del Dictamen per a l'annex, per a l'article primer del Projecte i, si no hi hagués inconvenient i poguéssim votar al mateix temps el preàmbul i el títol de la Llei... No hi ha problema? Bé, doncs, si no hi ha objecció, votarem conjuntament l'annex, l'article primer, el preàmbul i el títol de la llei d'acord amb el Dictamen.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'article primer, l'annex, el preàmbul i el títol de la Llei han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Així queda aprovada la Llei per la qual s'habiliten crèdits en el pressupost prorrogat per a atendre les despeses per a finançar les compensacions de la tarifació social dels transports públics.

Algun Grup parlamentari desitja explicar el seu vot?

No hi ha explicació de vot.

Projecte de Llei per la qual es crea la Policia Autònoma de la Generalitat de Catalunya

Bé, en aquest cas, passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és la discussió i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei per la qual es crea la Policia Autònoma de la Generalitat de Catalunya.

Voldria advertir als senyors Diputats que aquesta és una llei de les que preveu l'article 108 i que, per tant, d'acord amb l'article 109 del Reglament, requereix el vot favorable de la majoria absoluta de la Cambra. A més a més, cal fixar amb antelació el moment en què tindrà lloc aquesta votació final, i proposo a les senyores i als senyors Diputats que, tenint en compte que hi ha molt poques esmenes, fixem per a la una del migdia el moment de la votació final per a la totalitat del Projecte.

Comencem, doncs, si s'escau, amb la presentació de la iniciativa del Consell Executiu, que ho farà l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor

President, senyores i senyors Diputats, en compliment d'una resolució d'aquest Parlament, concretament la Resolució 97/I, que va ser aprovada em sembla que per unanimitat per la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament en la sessió tinguda el dia 14 d'abril d'enguany, el Consell Executiu va aprovar l'avantprojecte de llei i va presentar aquest Projecte de Llei al Parlament.

Aquest Projecte de Llei, d'acord amb el que s'havia dit en la Comissió, va ser presentat sollicitant que fos tramitat pel procediment d'urgència. Jo voldria emfasitzar la importància de la creació de la Policia Autònoma dins del procés de desenvolupament de les institucions previstes a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Em sembla que la creació de la Policia Autònoma forma part d'un dels punts fonamentals, ja que significa l'expressió concreta de l'exercici d'autogovern en el sentit de crear un instrument totalment imprescindible per a l'efectivitat a nivell pràctic de l'autoritat de la institució, de l'autoritat de la Generalitat.

Es crea aquesta Policia Autònoma per llei del Parlament avui, perquè creiem que anteriorment hi ha hagut una sèrie de dificultats de tipus polític, de tipus pràctic, que feien impossible de donar aquest pas, i aquest pas el donem avui perquè creiem que hi ha un acord polític molt ample entre totes les forces polítiques d'aquest Parlament sobre aquest tema i un acord polític molt ample amb l'Administració central de l'Estat, i que, per tant, aquest és el moment oportú d'aprovar, si aquesta Cambra així ho decideix, la Llei de creació de la Policia Autònoma de Catalunya.

Efectivament, si definim el marc jurídic en el qual creem aquesta Policia Autònoma, és conegut de tots vostès que l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia ens permet de fer-ho. La voluntat política del Parlament i del Consell Executiu sempre ha estat de fer-ho. Però vostès saben que tant la Constitució com l'Estatut fan referència a una llei orgànica de creació de les policies autonòmiques dins del marc de l'Estat, concretament la llei orgànica prevista a l'article 149.1 29 de la Constitució, i que la creació d'aquesta Policia Autònoma, per llei del Parlament, sense que anteriorment hagués estat aprovada pel Congrés de Diputats i pel Senat, per les Corts Generals, en definitiva, la llei orgànica de creació de les policies autonòmiques, podia portar a una sèrie de complexitats polítiques, podia portar a un recurs d'inconstitucionalitat que hauria bloquejat la creació de la Policia Autònoma. I el fet que la Generalitat hagi actuat desenvolupant el cos de mossos d'esquadra, donant-li unes funcions de Policia Autònoma, seleccionant uns membres d'aquest cos, formant-los, ha permès d'arribar a un acord amb l'Administració central, i avui podem dir que aquesta llei la podem aprovar, em sembla a mi, sense cap temor, perquè al mateix temps es promulga per l'Administració central un decret llei que també crea la Policia Autònoma de Catalunya.

Crec, doncs, que aquesta Llei ens dona el marc jurídic que necessitem per a poder continuar les tasques ja realitzades, perquè no és una Llei que aprovem i a partir d'aquesta Llei puguem començar de zero, sinó que és una Llei que ens legalitza una situació de fet, que ens legalitza totes unes actuacions que ja hem tingut, i que li dona plena validesa jurídica.

Efectivament, la Llei és, per a complir aquests requisits que estic explicant, molt senzilla. Es tracta d'una Llei d'article

únic per la qual es crea la Policia Autònoma, en virtut del que diu l'article 13 de l'Estatut, i amb una reproducció de les funcions de la policia fixada en aquest mateix article 13 de l'Estatut.

Sé que hi ha hagut una esmena aprovada en Comissió, que ve en el Dictamen que avui ha d'aprovar aquesta Cambra, que hi afegeix aquelles possibles funcions que determini precisament aquella llei orgànica que fixa l'article 149 de la Constitució, llei orgànica a la qual jo feia referència, i que el fet que no hagi estat aprovada ha dificultat enormement tot aquest procés de la creació de la Policia Autònoma.

Jo voldria fer unes quantes consideracions de caire jurídic que ens demostraran per què la manca d'aquesta llei orgànica ha dificultat el procés de creació de la Policia Autònoma catalana, i, en canvi, no ha dificultat el procés de creació de la Policia Autònoma basca. I faig referència a la situació al País Basc, a la situació a Euskadi, perquè aquesta és una referència obligada sempre que es parla de Policia Autònoma, i en tots els nostres debats la comparació amb el que s'ha fet a Euskadi ha estat sempre present.

Els Estatuts basc i català tenen una diferència substancial en matèria de policia. L'Estatut basc crea ja la Policia Autònoma. Diu que la Policia Autònoma basca ja existeix i està constituïda inicialment pels cossos tradicionals dels Miñones i dels Miqueletes, mentre que l'Estatut català es limita a donar una possibilitat a la Generalitat de crear la seva Policia Autònoma i no fa absolutament cap referència, a diferència del que passa en l'Estatut basc, a un cos tradicional català com són els Mossos d'Esquadra.

Aquesta diferència de l'Estatut basc i de l'Estatut català explica jurídicament el procés diferent seguit per les dues Comunitats Autònomes, i explica com hem reconduït el procés a través dels Mossos d'Esquadra, fent, a la pràctica, el mateix que diu l'Estatut basc, i que avui dia puguem parlar que ja hi ha unes tasques iniciades en la creació de la Policia Autònoma catalana, i que avui dia aquest Parlament pugui aprovar aquesta llei.

Per tant, com que l'Estatut basc ja crea la Policia Autònoma, el Reial Decret que convalidava, que referendava la Policia Autònoma basca és una via que van seguir els bascos; nosaltres n'hem hagut de seguir una altra, que és a partir del Cos de Mossos d'Esquadra, que era una secció de la Diputació de Barcelona, que en virtut de la Llei de Policia del 4 12 78 es converteix en un cos de seguretat provincial; que en virtut de les transferències que fan el Ministeri de l'Interior i la Diputació de Barcelona a la Generalitat es converteix en un cos estès a tot l'àmbit de la Comunitat Autònoma; que en virtut d'un Decret de la Generalitat del juliol se li dona un reglament amb funcions de policia; que contra aquest Reglament hi ha un requeriment d'incompetència; que hi ha un pacte polític entre la Generalitat i l'Administració central per a modificar les funcions del Cos dels Mossos d'Esquadra, i que, finalment, en virtut d'aquest acord polític, s'adopta un nou Reglament que ens permet de convocar 280 places de mossos d'esquadra i que ens permet de crear una Escola de Formació d'aquests 280 mossos d'esquadra, i que ens permet de tenir un projecte per a la creació de la Policia Autònoma.

Per tant, nosaltres creiem que aquest procés que ha seguit la Generalitat era el procés adequat, i que avui dia això ens ha

portat a un acord polític que ens permet de fer aquesta llei.

La Junta de Seguretat, a partir d'ara, a partir d'aquesta llei, haurà d'actuar en les funcions que li són pròpies, i que són les funcions que determina l'article 13 de l'Estatut, fonamentalment la coordinació de la Policia Autònoma amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, i després totes aquelles funcions que especifica l'article 13.7, quant a dotació, quant a reclutament, quant a comandaments.

Jo voldria dir, de tota manera, quin és el nostre pla en aquest tema. Ja ho he dit, en aquests moments s'estan formant 280 mossos d'esquadra, a partir d'avui policies autònoms, però que ja estan en funcions de Policia Autònoma. En tenim cent, sortiran formats a final d'any; seran 380. Farem un concurs —si el pressupost s'aprova— de 220 al setembre; seran 600, i durant l'any 84 en voldriem formar 400 més. Seria un total de 1 000, d'aquí a final del 84. Aquestes són les previsions que jo vaig exposar a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquest Parlament.

Per complir quines funcions? Unes funcions, de moment, de protecció dels edificis, de les instal·lacions —que són molt diverses, des de ferrocarrils a hospitals— de la Generalitat, per a protecció de les persones i per a fer complir les lleis, disposicions, reglaments, normes, de la Generalitat de Catalunya, i, evidentment, coordinar-se, a través de la Junta de Seguretat, amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

La previsió que tenim d'aquestes 1 000 persones encaixa plenament dins d'aquestes funcions, i el que no hem volgut en cap moment és crear amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat duplicat, perquè sabíem que s'havia de trobar una solució a nivell més general, estatal, solució que jo crec que en aquests moments ja apunta i que jo explicaré posteriorment.

Hi ha un gran tema, que és el tema del finançament d'aquesta Policia Autònoma, finançament que no contempla la llei i que crec que no ha de contemplar, però que nosaltres hem plantejat i que és tema de negociació. Aquí hi ha un tema polític de la màxima importància. L'Administració central sempre havia considerat que la creació de la Policia Autònoma era un tema urgent a Euskadi, per raó de la situació especial d'Euskadi, i degut a la situació fonamentalment del terrorisme i de trobar solucions polítiques al greu problema plantejat a Euskadi. I havia considerat que en les altres Comunitats Autònòmiques el procés seria molt més lent.

A partir del moment en què a Catalunya s'inicia, modestament però d'una manera sòlida, el desenvolupament del Cos de Mossos d'Esquadra com a nucli inicial de la Policia Autònoma, a partir d'aquell moment es planteja —com en altres coses que fa Catalunya— la generalització del procés, i en el Ministeri de l'Interior comencen a tenir una certa inquietud que es vagin creant policies autònomes a nivell de tot l'Estat, que es creïn i es formin d'una manera diferent, que tinguin unes atribucions i unes funcions diferents, i, aleshores, fa que es plantegi una solució nova a nivell general.

Per tant, crec sincerament —i no és cap petulància, perquè n'he parlat políticament amb el responsable, el Ministre Barrionuevo— que el fet que nosaltres hàgim tirat endavant amb els Mossos d'Esquadra i que tinguem la voluntat política expressada unànimement per aquest Parlament, i expressada també pel Consell Executiu, de crear la Policia Autònoma a Catalunya, ha fet que els gallecs, concretament, els

extremenys, els andalusos fessin uns plantejaments que han fet reflexionar l'Administració central i fa que avui dia faci un plantejament nou, que a mi em sembla atractiu, amb dificultats però almenys molt ambiciós, i que és un dels temes més importants que tenim plantejats i que mereix que aquest Parlament i el Consell Executiu hi reflexionin plenament.

Bé, estava parlant del finançament. Jo dic que precisament pel fet de no haver previst duplictat de funcions i pel fet —que és evident— que les institucions autonòmiques i les persones que ocupen càrrecs en les autonomies hagin de tenir una protecció, i el fet que, per exemple, a Andalusia l'Administració central hagi de cedir cossos de la Policia Nacional per a protegir les institucions autonòmiques d'Andalusia, o a Extremadura exactament el mateix, fa que si nosaltres no creem duplictat de funcions, però aquesta protecció, la fem amb la nostra pròpia Policia Autonòmica, l'Estat financi —financi, perquè és just que així sigui— el projecte nostre de creació de la Policia Autonòmica. I aquesta és la disposició actual del Ministeri de l'Interior; hem de tenir una nova reunió dins de breus dies per a avançar en tot el tema del finançament, però jo haig de dir que per primera vegada en aquest tema, des de l'última reunió que vaig tenir amb el Ministre Barrionuevo, veig en aquest tema una possibilitat d'acord, una possibilitat de tirar endavant.

És evident que aquest nucli de 1 000 policies que espero que tindrem abans de final del 84 pot tenir unes característiques molt importants, no únicament a Catalunya sinó a nivell de tot l'Estat, almenys aquesta és la nostra ambició, pel que fa a la transformació que han de tenir, a nivell de tot l'Estat, els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

S'ha dit moltes vegades, i sembla un tòpic o una vaguetat, però és evident, que hem de passar a tenir una policia moderna, una policia que s'allunyi del concepte de la repressió i del concepte de manteniment a tota costa de l'ordre públic, per a tenir una policia que sigui la plena garantia de l'exercici dels drets i de les llibertats dels ciutadans. La policia en un Estat democràtic ha de tenir aquestes característiques, és un servei, és un dels primers serveis de la comunitat, és la garantia de la seguretat ciutadana, i és la que permet d'exercir els drets més primordials, els drets més essencials dels ciutadans d'un país. Nosaltres, amb el fet de crear de nou una Policia Autonòmica, podem fer una gran aportació en aquest sentit, i la volem fer, i per això creiem que els 280 mossos d'esquadra que hem seleccionat, que és una xifra ridícula, però que és un pas, un pas que jo considero important, que és un inici, i l'Escola de Policia de Catalunya, provisional en aquests moments, però tal com està funcionant, amb els criteris de matèries que s'ensenyen, amb els quadres de professors que hi ha plenament vinculats a la universitat, això ens permetrà de tenir una Escola, una formació que faci aquesta transformació bàsica del que ha de ser una policia en un Estat democràtic i modern.

Hi ha un altre gran tema en la seguretat ciutadana, que és una competència de la Generalitat, que és la coordinació de les policies locals. Jo vaig prometre que en aquest període de sessions entraria el projecte de llei de coordinació de policies locals; puc dir que el projecte és plenament enllestit, que l'aprovarà probablement el Consell Executiu la setmana vinent i que immediatament entrarà en aquest Parlament i que, per

tant, podrà estar en possessió, en coneixement dels senyors Diputats aquests primers quinze dies de juliol i podrà ser tractat en el proper període de sessions, perquè la coordinació de les policies locals, que, com saben les senyores i els senyors Diputats, a Catalunya té una importància —és de 6 500 membres, 3 500 dels quals a la ciutat de Barcelona—, és un dels temes que pot ajudar més a la seguretat ciutadana a Catalunya.

La coordinació de les policies locals s'ha de fer amb un suport total de la Policia Autonòmica i han de tenir uns criteris, a tot Catalunya, de formació igual, de funcions perfectament definides, d'equipament igual, fins i tot d'uniforme igual, si convé, i les possibilitats d'ascens iguals a tot Catalunya, i les possibilitats d'intercanviar-se entre els diferents municipis.

Aquests són uns criteris, també, contrastats amb l'Administració central, contrastats directament amb el Ministre, criteris amb els quals està plenament d'acord i que també seran objecte de tractament en la llei orgànica de seguretat ciutadana prevista en l'article 104 de la Constitució, que el Govern de l'Administració central vol presentar, molt urgentment, a les Corts Generals.

Per a la formació d'aquestes policies locals, per a la formació de la Policia Autonòmica —i qui sap si per a altres tasques—, nosaltres preveiem en el futur una gran escola de policia de Catalunya, una escola que serveixi per a donar formació a tots els cossos i forces de seguretat actuant a Catalunya.

Actualment, el que hi ha és una ajuda de la Generalitat a les diverses escoles funcionant, com, fonamentalment, la de Girona, la de Barcelona i la de Lleida. Jo diria que la situació que s'ha creat a Catalunya i les diverses reflexions que s'han fet en el Ministeri de l'Interior han portat a una situació que molts de vostès potser han llegit en els mitjans de comunicació, però, em sembla que és la meva obligació aprofitar aquesta presentació de llei, perquè en definitiva, del que es tracta és del futur de la Policia Autonòmica, per a explicar-ho a les senyores i als senyors Diputats.

Efectivament, el temor que una proliferació de policies autonòmiques a les diverses Comunitats Autònomes de l'Estat espanyol, la complicació entre uns cossos i forces de seguretat de l'Estat, compostos ja per la Guàrdia Civil, pel Cos Superior de Policia, per la Policia Nacional, més una Policia Autonòmica a cada Comunitat Autònoma, amb funcions diferents, més les policies locals, això és d'una complexitat, d'una manca de racionalitat i d'una possible duplictat de funcions que ha plantejat la necessitat de racionalitzar tot el tema de la seguretat ciutadana a l'Estat espanyol.

El Ministre de l'Interior ho va exposar per primera vegada en una reunió que va tenir amb nosaltres —amb mi, concretament— i jo ho vaig donar a conèixer als mitjans de comunicació; he parlat posteriorment amb el Ministre, que està plenament d'acord i convençut de tirar-ho endavant, i la Generalitat li ha proposat de crear una comissió d'estudi mixta per aclarir els temes d'un projecte que és realment ambiciós.

Es tractaria, en definitiva, d'adoptar, per a la seguretat ciutadana, per als cossos i forces de seguretat de l'Estat, un model federal: un model similar, concretament, al país de referència, que és el de l'Alemanya Federal. És a dir que l'Administració central es quedés la Guàrdia Civil com a cos que

tractés fonamentalment dels temes fiscals, com ho està fent ara: fronteres, duanes, costes, que es quedés uns cossos especialitzats de lluita contra la droga, de divises o de tràfec d'armament, que es quedés amb uns cossos d'ajut i de suport a les diverses Comunitats Autònomes i que, en canvi, tota la resta fos transferida a cada una de les Comunitats Autònomes i passés a dependre de cada una de les Comunitats Autònomes.

Això, per dir-ho molt clarament, significaria la transferència dels 12 000 agents de seguretat que actuen a Catalunya dependents de l'Administració central; és a dir, aquesta nova concepció vindria no a través de la creació de Policia Autònoma, sinó de la transferència de competències i, evidentment, de funcionaris de l'Administració central a l'Administració autonòmica.

Voldria dir que els 11 000 funcionaris que estan treballant en aquest camp a Catalunya passarien a la Generalitat i passarien a dependre de la Generalitat, i, per tant, s'afegirien, d'alguna manera, als 1 000 membres que, d'aquí a finals del 84, haurà format la Generalitat.

Jo voldria dir que la formació d'aquests 1 000 membres, a nivell de la Comunitat catalana i de tot l'Estat, no comporta cap despesa supletòria per complir simplement l'article 13 de l'Estatut, sinó que, en declaracions del mateix Delegat del Govern a Catalunya, el senyor Martí Jusmet, confirmades plenament pel Ministeri de l'Interior i pels nostres estudis, manquen a Catalunya 3 000 agents de seguretat i, per tant, la creació de 1 000 és totalment imprescindible, i és bo que es faci des d'una perspectiva de la Generalitat i des d'una perspectiva de Policia Autònoma.

Evidentment, aquest és un plantejament ambiciós: la policia, els cossos i forces de seguretat passarien a dependre de la Generalitat, i queda plantejat un interrogant molt fort, que és la possible vinculació d'aquests amb les policies locals que, com he dit, són 6 500 a Catalunya, que el Ministeri té unes idees de portar molt a fons la coordinació en aquests temes, però em sembla que el respecte a l'autonomia municipal i el respecte, per tant, a la Constitució i als Estatuts d'Autonomia no ens permetrà d'avançar gaire ràpidament en aquest tema.

Jo no dic que tot aquest sistema de tipus federal no tingui una sèrie d'inconvenients, una sèrie de punts que hem d'aprofundir. Jo no dic que no es tracti, com algú ha dit, d'una certa «loapització», però en un tema en el qual tenim molt poc —tenim molt poc, perquè la competència de la seguretat ciutadana és de l'Administració central, segons la Constitució—, tota «loapització» en aquest camp és un avenç. Ho dic clarament i, a més a més, aporta una racionalitat clara en el tema de la seguretat ciutadana i de la creació, a nivell de tot l'Estat, de policies autonòmiques.

Però precisament per a aprofundir les dificultats que pugui tenir una organització de tipus federal, per ser plenament conscients de la dificultat que això es farà en un termini de temps bastant llarg, que no es pot ser impacient sobre aquest tema, nosaltres hem proposat la creació d'aquesta comissió mixta que verbalment ens ha estat acceptada i que començarà a treballar des d'ara per a organitzar i per a preveure l'organització de la futura Policia Autònoma de Catalunya i crec, sincerament, que en aquest tema hi ha d'haver un acord, abans de finals del 84, perquè, nosaltres, l'acord que avui dia tenim amb el Ministeri de l'Interior és de poder formar, d'aquí

a finals del 84, 1 000 policies autonòmiques, homes i dones, per donar temps que, abans de finals del 84, aquest tema de projecte d'estructura federal hagi quedat concretat.

Una de les crítiques més grans que s'han fet a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya són els seus mancaments, precisament, en el tema de la seguretat ciutadana, i sobretot en comparació amb l'Estatut del 31, i en el tema de la justícia. Evidentment, dos grans camps d'actuació que formen part de l'autoritat, formen part del que és realment una autonomia amb contingut polític, una autonomia que no sigui únicament i exclusivament descentralització.

Si en el camp de la seguretat ciutadana, que jo estic d'acord que en l'Estatut i en el seu article 13 va tenir un tractament bastant fluix, com deia abans, fins i tot bastant inferior al de l'Estatut basc, podem avançar per una via de transferència de competències i de funcionaris que s'assembla molt més a la via de la Generalitat republicana, crec que haurem fet un avenç considerable en aquest camp.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió ha designat algun dels seus membres per a presentar el Dictamen?

(El senyor Manuel-Rimbau demana per parlar.) Sí?

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Una qüestió d'ordre. Entenc que, malgrat que l'Estatut parla de policia autònoma, la denominació més correcta és la de Policia Autònoma. Per tant, proposaria com a esmena tècnica que en totes les denominacions que hi hagi en el contingut del Projecte de Llei fos de «Policia Autònoma» en lloc de «policia autònoma».

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Jo considero que la proposta que fa el Diputat senyor Rimbau és encertada. Si les senyores i els senyors Diputats estan d'acord amb aquesta esmena, que em sembla que és prou simple perquè no calgui formular-la per escrit, doncs, substituïríem els termes... (El senyor Armet s'aixeca per parlar.) El senyor Armet?

El Sr. ARMET (de l'escó estant): Senyor President, no som a temps de fer discussions que es podien fer en el moment de l'elaboració de l'Estatut i, en aquest cas, com que l'expressió de l'Estatut és «policia autònoma», ens semblaria més correcte mantenir aquesta expressió.

No obstant això, no ens posem forts en aquest tema, però ens sembla que és prou important fer referència al que és el nostre marc de referència legal, que és l'Estatut.

El Sr. PRESIDENT: Evidentment, l'objecció que planteja el senyor Armet és una objecció que té el seu fonament i, per tant, si no hi ha unanimitat en aquest aspecte, jo no crec que això pugui considerar-se com una qüestió susceptible de ser resolta per la via d'esmena tècnica. (Remor de veus.) Jo crec que és molt clar que un error semàntic en el moment de l'elaboració de l'Estatut no té per què ser perpetuat, com aquests errors de les enciclopèdies, que passen de l'una a l'altra i s'allarguen anys i anys, no? Ara, jo desitjaria que en aquest punt hi pogués haver un acord de tot el Ple, no?, de tota la Cambra, perquè, si no, és una mica difícil voler-ho acceptar com una esmena tècnica.

(El senyor Conseller de Governació s'aixeca per parlar.)

Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (de l'escó estant): Senyor President, si em permet d'expressar l'opinió del Consell Executiu sobre aquest tema, en la redacció del Projecte de

Llei, el Consell Executiu ha utilitzat l'expressió «policia autònoma» exactament per l'argument que ha donat el senyor Lluís Armet, plenament per aquest argument.

El que passa és que, realment, em sembla a mi que l'expressió més correcta, efectivament, és «Policia Autònoma» i crec que en la meua intervenció l'he utilitzat diverses vegades, perquè la policia és autònoma perquè depèn de l'Autonomia, però no és autònoma, i, aleshores, si hi hagués un acord de tot el Parlament, el Consell Executiu, evidentment, hi ha d'estar d'acord; crec que seria bo.

El Sr. PRESIDENT: Bé, em sembla, doncs, que potser el senyor Armet hi està d'acord, oi? I, en aquest cas, aprovem ja, inicialment, abans d'entrar en —no, era l'única objecció que s'havia formulat, oi?— la discussió de l'articulat, aquesta esmena general. (*El senyor Armet demana per parlar.*) Senyor Armet?

El Sr. ARMET: Em sembla molt important l'acte que s'ha fet ara, perquè aquí s'ha fet una esmena transaccional, en el Ple, amb l'acord de tots els Grups —no esmena tècnica, perquè jo diria que no es pot parlar d'esmena tècnica en aquest cas— i, per tant, em sembla que és un punt de referència que agilitza alguns debats parlamentaris i obre una perspectiva nova i molt positiva.

El Sr. PRESIDENT: No, no, no, senyor Armet. Jo he precisat ben bé que era una esmena tècnica, però que el caràcter de tècnica, en aquest cas, necessitava l'acord de tots. Per tant, si fos una esmena transaccional, que seria, evidentment, admissible en aquest aspecte, seria molt discutible, perquè per una esmena transaccional es necessita transaccionar i, en aquest cas, realment no hi ha possibilitat de transaccionar sobre una cosa que és única. Com?

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: És una esmena de sentit comú.

El Sr. PRESIDENT: Sí, exactament, com diu el senyor Gutiérrez Díaz, es tracta d'una esmena que el sentit comú imposa, gairebé.

Bé, dit això, ja que no hi ha esmenes a la totalitat, passem directament a la discussió de l'articulat, i, com que es tracta d'un article únic, doncs, entrem ja en l'únic article del Projecte, al qual hi ha una esmena, la número d'ordre, en el *Butlletí* número 144, número 1, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Per a defensar-la, té la paraula el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, esta enmienda, tal como las otras dos enmiendas que después habrá ocasión de substanciar y debatir, no son ni más ni menos que incorporación al texto legislativo de acuerdos adoptados anteriormente en un debate general, mencionado anteriormente por el Honorable señor Conseller, que tuvo lugar el 14 de abril de este mismo año, en el seno de la Comisión de Justicia, Dret i Seguretat Ciutadana. Concretamente, la enmienda es al artículo único de la Ley, que propone la incorporación de un segundo párrafo, en el que se dijera: «La financiación del coste de la policia autónoma es a cargo de las consignaciones presupuestarias correspondientes, de acuerdo con el principio de substitución y complementariedad». Esto no es ni más ni menos que la transcripción al texto legal que nos ocupa de la Resolución del Parlamento del debate al cual antes, anteriormente, me he referido, y concretamente al apartado a) del punto 3 de dicha

Resolución. Es evidente que incorporar el tema de la financiación de la Policía Autónoma al texto legal es algo muy importante. El Honorable señor Conseller se refería anteriormente, con una serie de razonamientos y con una serie de previsiones que nosotros ya estaríamos de acuerdo plenamente con ellos, pero da la casualidad de que realmente la constancia en el *Diari de Sessions del Parlament* es algo mucho menos fuerte que la constancia como segundo párrafo de un artículo de una Ley aprobada por este Parlament. Nosotros creemos que la financiación de la Policía Autónoma es un tema importante en sí mismo, puesto que es un proyecto costoso, aún cuando sea inicialmente un proyecto modesto, de solamente mil policías autonómicos de aquí a fines del año 1984, un proyecto costoso en sí mismo, pero que además es especialmente costoso en un momento de crisis económica, en un momento en que los recursos de la Generalitat tienen que ser sometidos a una priorización muy rigurosa y que, por tanto, todo lo que se haga de manera que quede escrito en textos legales vinculantes, su precisión es algo que nos ayuda, algo que importa y algo que, desde luego, va en beneficio de la seguridad, de la precisión y de la satisfacción, creo yo, de la opinión pública generalizada de Cataluña.

Cómo redactar esta referencia a la financiación? Nosotros hemos hecho un segundo párrafo que lo hemos cuidado muchísimo en su redacción. Decimos, en primer lugar, que «el financiamiento del costo de la Policía Autónoma está a cargo de las consignaciones presupuestarias correspondientes». Se nos puede argumentar: «de qué presupuesto?», pues deliberadamente no decimos de qué presupuesto, y no lo decimos conscientemente, porque en parte será a cargo del presupuesto de la Generalitat y en parte será, eventualmente, y ojalá que lo sea en mucha cuantía, a costa del presupuesto del Estado. Pero esto que puede ser una obviedad, una evasión, un no precisar, nosotros creemos que queda absolutamente acotado cuando en el inciso final del párrafo que proponemos, decimos: «de acuerdo con los principios de substitución y de complementariedad», transcribiendo exactamente los términos en que fue aprobada la Resolución de la Comisión de Justicia a que antes me he referido.

Substitución y complementariedad, que son palabras que se expresan por sí mismas, y que quieren decir que si realmente la presencia de la Policía Autónoma supone la asunción, por esta policía, de una serie de funciones que antes estaban a cargo de las fuerzas de seguridad del Estado, es absolutamente lógico que en la medida que las fuerzas de seguridad del Estado, y por tanto su presupuesto, se le exonera de una serie de funciones y le permite, en su caso, reducir sus contingentes presentes en Cataluña, lo lógico es que se produzca, en virtud de la subsidiaridad y de la complementariedad, que son palabras semejantes —no exactamente, pero que implican una cierta matización—, que el presupuesto del Estado financie esa exoneración, ese beneficio que se traduce en favor de los presupuestos del Estado.

Por tanto, nosotros creemos que sería aconsejable, importante, que este principio de la financiación, que está formulado —insisto— con la flexibilidad suficiente, con el cuidado suficiente para que no suscite ningún riesgo de oposición, de reticencia, incluso de recurso por parte de la Administración del Estado a la hora de considerarlo, pueda ser

tranquilamente admitido en el texto de la Ley, porque, insistimos, se habla de financiación sin precisar exactamente qué presupuesto, dejando abierto el presupuesto que tiene que dotar financieramente a la Policía Autonómica. Y por eso nosotros lo acotamos, porque siempre lo sometemos al juego flexible que puede ser objeto de negociación, pero con el mantenimiento firme de los principios de la subsidiariedad y de la complementariedad.

Por todo esto, solicitamos de la Cámara que se añada este segundo párrafo que nosotros proponemos al artículo único de la Ley que nos ocupa.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Algun torn en contra? El Diputat senyor Camp té la paraula per al torn en contra.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats, aquesta esmena és obvi que fa referència a aquest curt Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, respecte a la creació de la Policia Autonòmica, i aquest Projecte té sentit com a desplegament de l'article 13 de l'Estatut —a això abans ha fet referència el senyor Conseller—, i l'article 13 de l'Estatut té el seu punt de sortida constitucional en l'article 149.1 29 de la Constitució i, també, d'alguna manera, en l'article 104 de la Constitució, que els tres preceptes emmarquen el cost constitucional de tot aquest tema de la seguretat ciutadana i, en aquest cas, de la Policia Autonòmica.

Abans el senyor Conseller ho ha dit repetides vegades: la mancança d'un text legislatiu que marqués tot això provocava una sèrie de dificultats que ens obligaven a fer una llei del tipus que estem fent ara, una llei que jo qualificaria d'acte formal, simplement, d'acte formal de constitució de la Policia Autonòmica, sense més pretensions —que ja en té molta, evidentment, aquesta—, però sense més pretensions de contingut, acte formal perquè, desviant-se d'aquest acte formal, interposar matèries que segur que contemplaran aquesta normativa a nivell constitucional, comportaria un risc, en aquest moment, de conflicte constitucional, que comportaria, en el seu conjunt, la paralització de la creació de la Policia Autonòmica, cosa que no vol assolir ningú, i el Grup del PSUC segur que tampoc.

Per tant, a aquesta esmena —i aquesta argumentació que estic fent ara serveix també per a les altres esmenes que presenta el Grup del PSUC—, nosaltres ens hi oposem, no pel fons del tema, sinó per l'oportunitat d'introduir-ho en aquesta Llei. He de recordar que nosaltres vam votar favorablement en aquest debat general i, si no ho recordo malament, que em sembla que no m'equivoco, vam presentar també una esmena en la línia del finançament, també, perquè el finançament anés a càrrec del pressupost de l'Estat. Però, en aquell moment, estàvem exercint una funció d'impuls polític, que és molt diferent de la funció legislativa que estem fent en aquest moment. I en aquell moment tenia sentit que nosaltres proposéssim i votéssim favorablement un acord en el sentit de demanar al Consell Executiu que negociés el finançament de la Policia Autonòmica. Però, en canvi, no creiem que sigui oportú, en aquest moment, introduir això en la Llei.

És evident que —el senyor Valentín ho deia— l'esmena no diu a quin pressupost anirà a càrrec aquest finançament. És obvi —ha dit ell— que ha d'anar a càrrec d'un dels dos, això és

evident. Si no diu res, jo crec que la segona part de l'esmena, quan diu: «principi de substitució i complementariedad», està indicant la real voluntat de l'esmenant, del Grup esmenant, que és que això vagi a càrrec dels pressupostos de l'Estat, en el seu conjunt, que vagi a càrrec del pressupost de l'Estat. Crec, senyores i senyors Diputats, que després de tres anys i mig de Parlament ningú no serà tan innocent, creiem, de creure que per un acte de voluntat —de sobirania, evidentment— unilateral nostre, que fiquem en la Llei de creació de la Policia Autonòmica que el finançament anirà a càrrec de l'Estat, l'Estat ens pagarà la Policia Autonòmica perquè sí. Crec que el procediment correcte és el que s'ha fet, el debat general en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, de donar mandat al Consell Executiu que negociï en aquesta línia, i que intenti aconseguir aquest objectiu. Però crec que, vaja!, no tindria sentit que nosaltres poséssim en un text normatiu —ja ho dic— unilateralment, sense l'acord polític de realitzar això, el finançament de la Policia Autonòmica.

Que quedi clar —i abans ho ha dit el Conseller— que nosaltres, la posició política del nostre Grup és que es faci a Catalunya el mateix que s'ha fet a Euskadi, és a dir, que es financi la Policia Autonòmica i es financi no solament pel que respecta a despeses de primer establiment, sinó també a despeses de funcionament. I aquest, ho repeteixo, a l'últim, és l'acord que nosaltres vam votar a la Comissió, la línia que vam votar a la Comissió, el mandat que té el Consell Executiu, i el mandat que nosaltres reclamarem en tot moment al Consell Executiu.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no havent-hi cap més esmena a l'article únic, podem passar a votació l'esmena número 1 —anteriorment número 2— del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat —esmena d'addició.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el text del Dictamen per aquest article únic.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el Dictamen, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen per l'article únic ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a la Disposició Addicional, a la qual hi ha també una esmena, número d'ordre 2, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. El senyor Valentín té la paraula per a defensar-la.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, como ya he dicho en la enmienda anterior, y diciéndolo respecto de las demás, esta enmienda también se corresponde con una resolución, uno de los extremos de la resolución aprobada en esta sesión tantas veces aludida, del 14 de abril de 1983. Concretamente, en su punto quinto, en el cual se especificaba que la Policía Autonómica

no debía integrarse, no debía confundirse con las policías locales. A nosotros nos ha parecido que era interesante, importante, que se incorporara al texto legislativo, aunque fuera por vía de prohibición —no hay ningún inconveniente en la técnica legislativa que se incorporen prohibiciones— que la voluntad de este Parlamento era que las policías locales no formen parte de la Policía Autonómica. Y esto, por qué? En el debate de la sesión del 14 de abril, de la Comisión de Justicia, Derecho y Seguridad Ciudadana se expresó y así se aprobó que se postulaba para el Estado español una concepción de un modelo policial que tuviera tres niveles: un nivel estatal —fuerzas de seguridad del Estado—, un nivel autonómico —policías autonómicas— y, en tercer lugar, unas policías locales, y que esto debía estar siempre preservado. Por tanto, nosotros creemos que tiene una profunda significación que el Parlamento incorporara al texto legislativo el rechazo anticipado de la tentación que puede surgir en cualquier momento —quizá a la hora de redactar esta Ley orgánica— de desvirtuar el significado de las policías autonómicas, constituyéndolas a base de la mera yuxtaposición de las policías locales que componen o que funcionan en cada una de las Comunidades Autónomas, o bien, inversamente, que se configure una Policía Autonómica que después destaque contingentes a estos o a aquellos ayuntamientos que sean las policías locales. Es decir, nosotros queremos una separación nítida entre los tres niveles del modelo policial que antes decíamos —policía del Estado, policía autonómica, policías locales. Naturalmente que esto no excluye, en absoluto, una comunicación de los tres niveles policiales, y, muy concretamente, en absoluto creemos que esto tenga que excluir la coordinación de las policías locales a que antes se refería el Honorable señor Conseller y en la que estamos completamente de acuerdo, por supuesto, además es un imperativo estatutario; como tampoco estamos en desacuerdo en que la Policía Autonómica ejerza unas funciones de suplencia, unas funciones de apoyo, respecto a las policías locales, pero quedando siempre claro que una cosa es la Policía Autonómica y una cosa muy distinta son las policías locales.

Pero es que, además, habría otro argumento, y es el respeto a la autonomía municipal. No se trata que nosotros desde el nivel de la Comunidad Autónoma digamos lo que nosotros estamos diciendo ahora, cuando defendemos esta enmienda, sino que, además, la autonomía local, que se compone, naturalmente, de muchos sectores, pero uno de los sectores es justamente una determinada participación en el mantenimiento de la seguridad ciudadana, que se ejerce, entre otras cosas, por el instrumento que supone el tener a su disposición una policía local propiamente dicha, que no sea destacamento de la Policía Autonómica o que no sea la policía local que se integra para constituir la Policía Autonómica. Esto, por otra parte, y yo creo que todas las señoras y todos los señores Diputados que estamos aquí presentes sabemos que es el deseo generalizado de los municipios de Cataluña, y, realmente, nosotros también consideramos que, aparte que éste es el deseo generalizado de los municipios de Cataluña, y yo creo, casi me atrevería a decir, quizá, aunque esto es una afirmación aventurada por mi parte, que casi me atrevería a decir que de los municipios de todo el Estado español, creo que, por otra parte, también excluye el posible temor, el posible riesgo de que, de alguna manera, nosotros introduzcamos ciertas previsiones que, des-

pués, en definitiva, tienen que ser debatidas en las Cortes Generales cuando se elabora la Ley Orgánica correspondiente. Porque, en cualquier caso, esta Ley tendrá el imperativo de respaldar escrupolosamente la autonomía local, y si de alguna manera incidiera en aspectos de la autonomía local, cuales son las policías locales, nosotros consideraríamos que el riesgo no sería nuestro al decir lo que nosotros postulamos que se diga en este texto legal, sino que lo que sería arriesgado, desde el punto de vista constitucional, es que se dijera en esta futura ley orgánica que tanto temor suscita por algunos sectores de esta Cámara a la hora de estimar las enmiendas que nosotros proponemos.

Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Camp té la paraula per al torn en contra.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el senyor Luis Valentín, precisament, en finalitzar la seva intervenció m'ha convençut que realment no haviem de votar aquesta esmena en la línia que avui estem fent aquí un acte formal estricte de voluntat de creació de la Policía Autonómica, sense més pretensions que això, repetint textualment l'article 13, no introduint elements nous que poguessin paraitzar tot aquest procés, i, precisament, el senyor Valentín em diu: és que això, si el dia que es faci la llei aquesta orgànica a nivell de Corts Generals establissin que les policies locals han de formar part de les policies autònomes, aquí hi hauria un principi d'inconstitucionalitat i, per tant, seria susceptible de recurs d'inconstitucionalitat la llei orgànica que estan plantejant al Congrés de Diputats. D'acord, plenament d'acord. Nosaltres estem d'acord que en cap cas les policies locals no poden formar part de la Policía Autònoma; o sigui que estem d'acord amb l'esmena, vam votar en aquest sentit també en el debat general, però, repeteixo, l'oportunitat d'introduir aquesta esmena en aquest Projecte de Llei, que és simplement un acte formal i res més de creació de la Policía Autònoma, comportaria la paralització del procés i creiem nosaltres que això seria perjudicial.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyores i senyors Diputats, passem a votació aquesta esmena número d'ordre 2 en el *Butlletí* 144, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, afegint una frase final a la Disposició Addicional.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 77 en contra i una abstenció.

I passem ara a votar el text del Dictamen per a la Disposició Addicional.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Finalment, hi ha també una esmena a la Disposició Final, també presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista

Unificat, número 3 en el *Butlletí*. Per a defensar aquesta esmena té la paraula el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, esta enmienda también es una transcripción, en este caso no literal, de uno de los extremos de la Resolución tantas veces aludida aquí, del debate del 14 de abril de este año, en el seno de la Comisión de Justicia, Derecho y Seguridad Ciudadana. Digo que en este caso no es literal, porque este extremo de la Resolución homólogo del que nosotros proponemos ahora como enmienda se refería exclusivamente a los Mozos de Escuadra, y en este caso, como la ley es de Policía Autonómica, si bien el núcleo inicial sean los Mozos de Escuadra, no es exactamente lo mismo. Y por otra parte, los extremos que se contemplaban allí son algo distintos de los que nosotros presentábamos en la enmienda, pero estos extremos que nosotros hemos introducido en la enmienda tampoco son caprichosos, sino simplemente creo que incluso introducen una perfección en la medida que incorporan los extremos que tienen que ser objeto de consideración en la Junta de Seguridad, a tenor de lo dispuesto en el apartado 7 del artículo 13 del Estatuto de Autonomía de Cataluña. Esta disposición final, que nosotros proponemos que se modifique, tal como está propuesta en el dictamen de la Comisión correspondiente, tiene una extraña redacción, puesto que a nuestro juicio rebasa las típicas normas de facultar el desarrollo reglamentario de un determinado texto legislativo para autorizar al Gobierno para lo que se dice aquí, «adoptar las disposiciones que sean precisas para el desarrollo o despliegue y aplicación del texto legislativo.» Es decir, que no es exactamente una norma de derecho reglamentario sino algo mucho más que todo esto; es, en realidad, una autorización, un mandato prácticamente omnímodo al Consell Executiu para que, al margen del Parlamento —al decir al margen no quiero decir en contra del Parlamento, no quiero decir tampoco ilegalmente—, haga realmente la concreción práctica de lo que tiene que ser la Policía Autonómica de Cataluña. En realidad, lo que en la disposición final del texto que estamos actualmente debatiendo se propone, si es que no se adopta nuestra enmienda, es, sencillamente, acordar la absoluta deslegalización o desparlamentarización, si no se quiere decir deslegalización, del tema. O sea, a partir de ahora, realmente el Parlamento de Cataluña no tendría absolutamente nada que decir en el tema de policía autonómica, salvo, naturalmente, el ejercicio puntual de las funciones de control que le reserva el reglamento y el propio Estatuto de Autonomía al Parlamento.

Nosotros creemos, por otra parte, que este tema es incompatible, de hecho si se aprueba la disposición final tal como está en el Dictamen, incompatible, de hecho decimos, con el acuerdo adoptado en su día por la Comisión de Justicia, Derecho y Seguridad Ciudadana. En aquel acuerdo se decía que se establecía que en un plazo de tres meses —que, por cierto, está a punto de concluir, porque esto se acordó el 14 de abril y los tres meses cumplen el 14 de julio— el Conseller de Governació tendría que comparecer ante el Parlamento para presentar un plan sobre una serie de extremos, que más o menos son los que nosotros proponemos, y que, previa aprobación, se someterían a la Junta de Seguridad. Naturalmente, nosotros ya sabemos muy bien que un plan no es la pormenorización absoluta de todo lo que se va a discutir en la Junta de Seguridad;

es, sencillamente, la enumeración de unas directrices políticas básicas que reexpresen el mandato parlamentario con el cual el Consell Executiu, y en concreto, normalmente, el Conseller de Governació, pueda ir a la Junta de Seguridad a negociar —y no pasa nada ni va en menoscabo del principio del Parlamento que después, en el contexto de la negociación de la Junta de Seguridad, aquellas directrices tengan o tal o cual expresión concreta matizada, delegada, aumentada, etcétera. Porque claro, qué ocurre, y esto es un tema también importante a efectos de defender la funcionalidad del Parlamento y excluir las disfuncionalidades: pues que si nosotros aprobamos ahora la Disposición Final tal como está en el Dictamen, el señor Conseller de Governació, seguramente, por cortesía, comparecerá en algún momento ante el Parlamento y expondrá el Plan que está vinculado a hacer desde el momento que se aprobó la resolución; pero esto es meramente por cortesía, porque, realmente, si nosotros en la Disposición Final le hemos dado ya un mandato absoluto para que adopte las disposiciones de despliegue y aplicación de la Ley, naturalmente ya no tiene absolutamente ninguna virtualidad el plan que pueda aprobar el Parlamento y que tiene que someterse a la Junta de Seguridad.

Este tema en realidad nos lleva a una consideración —que me van a permitir las señoras y los señores Diputados que les haga— acerca de el desarrollo reglamentario de una Ley de este tipo. Nosotros somos muy conscientes de que las facultades que el contexto constitucional y estatutario nos confiere en materia de Policía Autonómica no van más allá de la creación de la propia Policía Autonómica; o sea, nosotros ya aceptamos que no podemos hacer una ley articulada, larga, con toda clase de pormenores de cómo tendría que ser la Policía Autonómica; esto sería lo deseable, pero la verdad es que el contexto constitucional estatutario no nos lo permite. Esto es una cosa absolutamente evidente, pero, por otra parte, desgraciadamente, con toda seguridad, nosotros opinamos así, pues la posibilidad de desarrollo reglamentario por parte del Consell Executiu en materia de Policía Autonómica viene condicionado por el número 7 del artículo 13 del Estatuto de Autonomía. Es decir, que los temas substanciales que podrían ser susceptibles de ley, y en todo caso de reglamento de primer orden, resulta que tienen que ser, necesariamente, fruto de un acuerdo de la Junta de Seguridad, y en todo caso sería en aplicación reglamentaria de segundo orden de estos acuerdos adoptados en la Junta de Seguridad, en la medida en que el Consell Executiu podría dictar nuevos reglamentos.

Por tanto, nosotros creemos que, realmente, tal como está dictada la Disposición Final, entra en contradicción con una resolución adoptada por este Parlamento, y, por tanto, introduce un elemento de disfuncionalidad, y, por otra parte, hace completamente imposible que se puedan compaginar las dos resoluciones, la Resolución del Parlamento del día 14 de abril y, por otra parte —soberana por supuesto—, el mandato parlamentario que actualmente conferimos al Consell Executiu de manera que se apruebe la Disposición Final. Por todo ello, nosotros propondríamos y reiteramos que la Disposición Final de esta Ley fuera redactada en los términos que nosotros decimos, con lo cual nosotros estimamos que quedan perfectamente concertadas las posibilidades, por una parte, de observar el contexto constitucional y estatutario en materia de facultades para crear la Policía Autònoma, y, por otra parte, dejar

una puerta abierta para que este Parlamento tenga algo que decir, algo que opinar a la hora de definir las líneas substanciales y fundamentales que deben definir o configurar la Policía Autónoma de Cataluña.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra... El Diputat senyor Camp té la paraula per al torn en contra.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres entenem, a la vista d'aquesta esmena, que és una bona tècnica legislativa quan es legisla intentar donar una certa solidesa en el sentit del temps, que duri, que no es trobi la llei condicionada per una provisionalitat, una conjunturalitat que una esmena d'aquest tipus presenta. És a dir, presentar un pla que el Parlament acorda que introduint un text legislatiu que el Consell Executiu presenti un Pla, i aquest Pla té, per tant, una data concreta de presentació i aquí s'acaba, té un contingut de provisionalitat que creiem que no és propi ni és una bona tècnica legislativa introduir aquestes mesures al text normatiu. Però és que, a més a més, en aquest sentit, la temença del senyor Luis Valentín i del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya no ha de ser tal, perquè hi ha un acord polític, hi ha un acord de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana que obliga el Consell Executiu a presentar aquest Pla, i aquest acord, el Consell Executiu l'ha de complir, i si el Consell Executiu no el compleix l'haurem de reclamar, i ens tindrà a nosaltres també per a reclamar aquest acord. Aquí el que queda clar és que a cada moment s'ha de tenir també clara la visió amb què es prenen els acords. En aquell moment estàvem fent una funció d'impuls polític; ara estem fent una funció legislativa. Crec que les dues no es poden sobreposar perquè sortiria un resultat negatiu quant a la puritat de la tècnica legislativa.

Hi ha algun altre tema que també ens sembla important en relació amb aquesta esmena, que és que nosaltres entenem que als acords de la Junta de Seguretat els manca una substantivitat pròpia i que operen com a elements del que la doctrina administrativa entén per actes complexos. Un exemple clar d'aquest tema són els acords que funcionen en la Comissió Mixta de Traspassos a nivell d'Estat i que després no tenen virtualitat perquè la Comissió Mixta ja ha pres l'acord, sinó que després queden referendats per un òrgan competent, en aquest cas el Consell de Ministres. Hi ha d'haver prèviament l'acord en la Comissió Mixta, en aquest cas ha d'haver-hi prèviament l'acord a la Junta de Seguretat, però després han de ser referendats, han de posar-se en funcionament en la línia que l'òrgan que els legisli sigui l'òrgan competent, sigui Consell Executiu sigui Parlament. I en aquest cas, per a nosaltres, el fet d'introduir aquesta esmena en el text legislatiu comportaria que el Parlament quedaria sotmès al que diu la Junta de Seguretat, i això creiem que no és correcte.

Gràcies, senyor President. Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena a la Disposició Final presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, número d'ordre 3.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 86 en contra i una abstenció.

Passem ara a votació el text del Dictamen per a la Disposició Final.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El text del Dictamen ha quedat aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Ara, senyors Diputats, voldria fer-los remarcar que hi ha també un error en el *Butlletí* 144 relatiu a aquest Projecte, quan anomena «Exposició de Motius» el que havia estat simplement la introducció de la presentació del Projecte. Això es pot veure perquè quan va ser publicat el Projecte de Llei en el *Butlletí* 140, en efecte, això no portava la denominació «Exposició de Motius» i, a més, queda clar, em penso, per la lectura del tercer paràgraf, on diu: «...consegüentment, el Consell Executiu sotmet a la consideració del Parlament de Catalunya el Projecte de Llei següent». Per tant, evidentment, això no és una exposició de motius, i s'ha de considerar que és una errada del *Butlletí* el fet que hi constés aquest títol, perquè, realment, el Projecte havia estat presentat d'una altra manera, com figura en el *Butlletí* 140. Per tant, no anem a votar un text que no forma part de la llei, i ens queda només per votar el títol de la Llei.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el títol de la Llei, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El títol de la Llei ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara ens falta fer la votació final que exigeix l'article 109 del nostre Reglament en casos com el d'aquesta Llei. Recordo que aquesta és la votació final que havíem fixat per a la una, el debat s'ha allargat molt més del que prevèiem, i es necessita la majoria absoluta perquè la Llei sigui aprovada.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el conjunt de la Llei, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

Bé, el resultat de la votació és el següent: a favor, 104 vots; en contra, cap; abstenció, cap.

Per tant, la majoria absoluta ha quedat assolida i ha quedat, doncs, aprovada la Llei per la qual es crea la Policía Autónoma de la Generalitat de Catalunya.

Per a explicació de vot té la paraula el Diputat senyor Casares, en nom del Grup Socialista.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista em correspon explicar els motius fonamentals del nostre vot positiu a la Llei de creació de la Policía Autónoma.

El primer que haig de fer és subratllar —ja ho ha fet aquí l'Honorable senyor Conseller de Governació— la importància d'aquesta Llei que acabem d'aprovar. És una llei que ve a omplir un altre espai d'autogovern de Catalunya. La nostra autonomia va completant així quasi el seu total perfil polític. Però la importància deriva, a més —també s'ha dit, i en això també coincideixo amb l'Honorable Conseller de

Governació—, de la destacada significació d'aquesta competència. Tenir policia pròpia, fins i tot amb les limitacions que deriven de l'encaix constitucional, representa adquirir un tret bàsic d'autogovern, no solament per la seva naturalesa, naturalesa política, sinó per la imatge que transmet. A part d'això, la Policia Autònoma representa obrir la possibilitat de contribuir a la solució de greus problemes de seguretat ciutadana, greus problemes que tenim plantejats, i poder-ho fer amb possibilitats d'èxit, encara que sigui a mitjà termini. I això per dues raons fonamentals. En primer lloc, pel coneixement immediat de la nostra realitat conflictiva, sobre la qual la policia ha d'actuar. I, en segon lloc, per la possibilitat que s'obre d'anar impregnant els cossos i forces de seguretat, des de la seva arrel, d'un sentit de servei al ciutadà i d'un sentit de guardians dels principis democràtics.

Per tant, ens felicitem que des d'ara puguem començar una obra d'una transcendència tan gran.

El que és, però, una veritable llàstima —i aquí és on comencen les meves discrepàncies amb l'informe que ens ha fet l'Honorable senyor Conseller de Governació— és que per a arribar a aquest moment s'hagin esmerçat més de tres anys, i tres anys, senyores i senyors Diputats, són molts anys. Tres anys durant els quals la política del Consell Executiu en relació amb la Policia Autònoma i en relació amb el Cos dels Mossos d'Esquadra no ha estat precisament modèlica, com tampoc no ho va ser, cal dir-ho, la política seguida en aquest sentit per l'anterior Administració de l'Estat, ben al contrari. Aquelles polítiques mereixen una crítica severa, que cal fer avui, encara que sigui de passada. Nosaltres, els socialistes, ho havíem denunciat contínuament. Ha estat aquella una política caracteritzada per la falta de rigor total, per una manca d'idees clares sobre el procés jurídic que calia seguir per a la creació de la nostra Policia Autònoma, així com sobre el model, els límits, les competències i les dimensions que calien a la Policia Autònoma.

No es tracta que hi hagués hagut dificultats més o menys importants; de dificultats, n'hi ha sempre. No es pot esgrimir com una excusa el fet que no hagi estat promulgada la llei orgànica de cossos i forces de seguretat de l'Estat, perquè, senyor Conseller, tampoc ara, encara, no està promulgada aquesta llei i bé hem fet el que hem fet. Per tant, això vol dir que el que avui fem probablement ho hauríem pogut fer, si no fa tres, fa dos o fa un any. I tot això, tot aquest error de la política passada del Consell Executiu, es posa de manifest quan recordem que ja des del bell començament no van estar encertats, ni en la direcció que empraven —que ara ha estat rectificad— ni en la diligència necessària. Jo he de recordar aquí el retard amb què es va constituir la Junta de Seguretat, que nosaltres vàrem haver de denunciar. Haig de recordar aquí la forma com va actuar aquesta Junta de Seguretat durant molt de temps, amb reunions escasses, amb una parsimònia realment lamentable. I haig de recordar aquí les giragonses legislatives que s'han fet al voltant del procés de transferència de Mossos d'Esquadra i d'ampliació dels Mossos d'Esquadra, arribant fins a l'extrem —i el senyor Conseller ho ha explicat aquí davant de tots— de redactar un reglament que després d'una negociació amb el Ministre Rosón, quan tenia ja les maletes a punt, va haver de ser substituït per un altre reglament. Aquell reglament, evidentment, si no vorejava, es ficava absolutament dintre de la

inconstitucionalitat. Això va haver de ser rectificat i al començament sense que ni tan sols la Junta de Seguretat en tingués esment.

Però el pitjor de tot, al nostre entendre almenys, ha estat la manipulació que d'aquest tema, tan delicat, s'ha fet en algunes ocasions. Aquesta manipulació arribava fins a l'extrem que d'any en any el Consell Executiu, el responsable del Departament de Governació, anava dient a l'opinió «aquest any sí que tindrem Policia Autònoma», i aquest any anava passant un any darrera l'altre. I no es tractava, com he dit abans, que hi pogués haver més o menys dificultats insuperables, sinó que es tractava, simplement, que no es tenia una idea clara de quin era el carril jurídic que calia seguir i de quin era el model de Policia Autònoma que, en definitiva, es volia construir.

Però hi ha més encara que això. El desencert d'aquesta política es va manifestar amb el menyspreu o, en tot cas, amb la ignorància repetida a les resolucions que havien sortit d'aquest Parlament. Això, ho sabem tots, és a la memòria de tots, que van ser necessàries una, dues i més resolucions d'aquest Ple i de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana perquè es produïssin les explicacions oportunes. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya va haver de portar davant del Ple d'aquesta Cambra una denúncia per l'incompliment del Consell Executiu en matèria de política relacionada amb la Policia Autònoma. Encara bo que aleshores el titular del Departament de Governació es va mostrar humilment confós i confés quant a les obligacions que li corresponien.

És cert, però, que a començaments d'aquest any 1983 les coses es van començar a clarificar i s'han endegat per uns camins més rectes i més nets. Hi ha hagut des d'aleshores —això ha estat explicat aquí— dues accions paral·leles, però coordinades. D'una banda, uns contactes entre el Departament de Governació de la Generalitat i el titular del Ministeri de l'Interior del nou Govern socialista, i aquests contactes han permès d'arribar a un acord sobre la fórmula adequada per a donar una sortida jurídica i justa al problema de la creació de la Policia Autònoma. Pel que toca al Govern de l'Estat, aquest, ja s'ha dit, aprovarà un reial decret que permetrà que els Mossos d'Esquadra passin a ser el nucli de la Policia Autònoma. D'altra banda, en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, en la sessió del 14 d'abril, es feia un debat sobre Policia Autònoma i s'acabava amb una sèrie de resolucions, una de les quals és la mare, és la matriu, de la Llei que acabem d'aprovar avui.

Nosaltres, els socialistes, vam procurar tenir en aquest debat unes aportacions que ens semblaven decisives a l'hora de deixar clarificat el terreny en l'aspecte jurídic, a l'hora de desfer allò que alguns en deïem aquella «endevinalla», de saber si els Mossos d'Esquadra eren o no eren Policia Autònoma. Aquest joc ha estat avui ja —manca encara una peça jurídica que és el Reial Decret del Govern de l'Estat—, queda absolutament clarificat, i no hi ha cap dubte que només avui, a partir del moment que aquesta Cambra mostra la seva voluntat política de fer ús d'una de les prerrogatives, de les facultats, de les competències que ens dona l'Estatut, de crear la Policia Autònoma, aquesta ha quedat creada i, a partir d'aquí, el Cos dels Mossos d'Esquadra passen a ser el nucli d'aquesta Policia Autònoma.

Això, senyors i senyores, de tan senzill, sembla gairebé im-

possible que no s'hagi pogut realitzar en més de tres anys d'aquest Parlament.

Per tant, amb tot això hem arribat a un resultat important, hem depurat ja d'una manera indiscutible aquest procés tortuós i perillosament contaminat que s'havia seguit, i tenim les possibilitats de seguir endavant. Ara, jo adverteixo que caldrà reconsiderar l'actual reglament dels Mossos d'Esquadra a fi que aquest reglament pugui ser anomenat, amb tota propietat, el reglament d'una veritable Policia Autònoma.

Per tant, a nosaltres ens sembla que en l'última part d'aquest procés hem donat tots plegats un exemple d'allò que es pot aconseguir en el camí del progrés autòmic quan hi ha una veritable i lleial voluntat de col·laboració entre les institucions catalanes i el Govern de l'Estat, i això, en definitiva, encara ha de produir fruits molt més endavant.

Però, de tota manera, el que vull dir també és que no cal llançar les campanes al vol d'una manera exagerada pels resultats; estem d'acord que són importants, però que són limitats, i la prova més clara és el discurs que ens ha fet el senyor Conseller de Governació.

En primer lloc, cal no caure en la temptació, a partir d'ara, d'utilitzar la Policia Autònoma com un simple element ornamental o com una infantil i luxosa joguina. Els diners, els nombrosos diners que ens ha de costar, surtin d'on surtin —en definitiva, surten del contribuent—, els hem d'utilitzar i els hem d'esmerçar adequadament, en favor de les finalitats que, jo no ho dubto, són les que contemplem tots els qui som aquí, no a favor de finalitats diferents.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, el Reglament diu que les explicacions de vot són de cinc minuts. Fa bastant més temps que està parlant, jo li prego, no pas que s'interrompi en aquest moment, però que tracti de concentrar i abreujar la seva intervenció.

El Sr. CASARES: Ho faré, senyor President; només, doncs, voldriem dir una altra cosa, que és que és molt important també que, a partir d'ara, aquesta Policia Autònoma no desperti cap recel, no desperti cap enveja en relació amb els altres cossos i forces de seguretat de l'Estat. Cal que, des del primer moment, s'estableixi una veritable compenetració entre totes les forces de seguretat que presten servei a Catalunya. Jo sé que això està en l'ànim de tots, però els voldria recordar que tinguessin aquest objectiu com una cosa prioritària i constant.

I, finalment —i amb això acabo—, crec que aquest pas ens condueix exactament a contemplar el panorama que aquí el senyor Conseller de Governació ens ha exposat. Veritablement, la possibilitat de tenir un projecte més ambiciós és el que nosaltres, els socialistes, d'una manera reiterada durant aquests dos anys i mig hem anat mantenint. Crec que ara està recollit en aquest projecte, sabem que és molt difícil, és un projecte que realment es pot anomenar de federalització de la policia que, a Catalunya, ens permetrà d'actuar sobre les tres franges de la policia de l'Estat en funcions extra i supracomunitàries en Policia Autònoma i en policia municipal. És evident que, si això és així i es produeix a través d'un procés de transferències, crec que l'autonomia a Catalunya haurà conegut, afortunadament, un creixement inclusiu més enllà dels límits que calia esperar del mateix Estatut.

De tot això, ens n'hem de felicitar per aquest motiu, i en tant que aquesta Llei és un primer instrument per a arribar a

aquests objectius més ambiciosos, nosaltres l'hem votada amb tot entusiasme, i ens en felicitem.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, té la paraula el senyor Alay, del Grup d'Esquerra Republicana... El Diputat senyor Casas-Salat, perdó.

El Sr. CASAS-SALAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo tractaré de no cansar-los gaire perquè és una mica tard, i, a més a més, tots tenim ganes d'acabar aquesta sessió, que ha estat bastant dilatada.

En primer lloc, els començaré dient que nosaltres —com aquí ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Casares— hem estat de les persones més preocupades per la policia autònoma. O sigui, hem estat de les persones, el nostre Grup, que més resolucions ha presentat, tant davant del Ple d'aquest Parlament com en la Comissió de Justícia, demanant el compliment del famós article 13, etcètera.

O sigui que, avui, nosaltres hauríem d'estar en un moment de plena joia; ara, jo els dic que màxim, màxim, podem dir que estem satisfets; o sigui: en aquest cas, és una alegria sense joia perquè el que hem tret del famós article 13 ja saben ses senyories que és ben poca cosa, perquè el famós article 13 no ens dona pràcticament res; ens diu que es farà una llei orgànica, que tenim dret a fer una policia, però que fins que no es faci aquesta llei orgànica no es podrà fer la policia. Després es diu que les limitacions vindran donades per aquesta llei orgànica; després ens explica que la Junta de Seguretat serà la sobirana en dotacions, nombre de membres, etcètera, i, de l'altre cantó, tenim les limitacions constitucionals que la policia judicial dependrà del poder judicial, i la policia de seguretat de l'Estat també dependrà de l'Estat. O sigui que acabem de fer un acte fundacional d'una policia residual, i tot per un defecte estatutari, un defecte que parteix d'un article mal redactat, com ha reconegut el Molt Honorable senyor Conseller (*remor de veus*)... Perdó, retiro el que he dit; doncs, com ha reconegut l'Honorable senyor Conseller.

És evident que, aquí, les competències que ens puguin venir seran sempre migrades si han de venir per via de transferència. Jo, que sóc persona que em dedico al Dret, crec en les paraules, ara, també crec en els actes jurídics documentats, que també és el nom d'un impost. Ara, jo, fins que no ho vegi escrit, fins que no ho vegi traduït en forma de norma legal, totes les converses, tots els acords més o menys verbals, més o menys de passadís que es puguin tenir, per mi són dubtosos, o sigui que estem davant un fet que no ens pot omplir d'alegria.

Evidentment, com a membre d'Esquerra Republicana, haig de fer una al·lusió obligada, i aquesta al·lusió és que el que ens donava l'Estatut del 32 era superior, però molt superior al que tenim ara. Si féssim un paral·lel —que estalviaré a ses senyories donat el temps— veuríem que llavors sí que realment teníem una policia, i que sí que realment teníem una certa competència. En aquest moment tindrem 200 mossos d'esquadra i escaig, prorrogables a un miler, com ha dit l'Honorable senyor Conseller, al final de l'any 1984, que suposo que ens serviran, doncs, per a realitzar una sèrie de tasques, no diré domèstiques perquè no és la paraula adequada, però sí de tipus públic, però que només estaran circumscrites a la Generalitat i als seus edificis, funcions, etcètera.

Vist així, per això els dic que nosaltres hem complert l'acte

formal, estem satisfets, però no estem exultants de joia, per totes aquestes raons.

Ara, anem a tractar més breument el tema de les esmenes.

A mi m'ha semblat que hi havia una certa sorpresa perquè el nostre Grup ha votat algunes esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Jo els vull explicar a ses senyories el motiu. Ha estat per pura coherència, perquè, quan era en Comissió això, van ser acords presos en Comissió, i alguns van ser instats per nosaltres mateixos, o sigui, no ens agrada contradir-nos, i, per això, hem votat per pura coherència, i ho hem fet plenament conscients que aquesta era l'actitud que havíem de prendre.

Bé, a l'últim, em queda dir que si hem votat en contra de l'última esmena és pel fet que hi ha un compromís formal, que podem reclamar a l'Honorable senyor Conseller perquè comparegui aquí amb el mateix que deia el text d'aquella esmena. En conseqüència, no veiem la necessitat de reiterar-ho i incloure-ho en un projecte de llei.

Per aquesta raó, i per totes aquestes altres, felicitant-nos relativament i amb una certa satisfacció, els he explicat el vot del nostre Grup, i no em resta res més per dir-los.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* No hi ha cap més explicació... *(Els senyors Camp i Batalla i Valentín-Fernández demanen per parlar.)* El senyor Camp em sembla que ha demanat la paraula primer. El senyor Camp, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, totes les lleis que aprovem al Parlament són importants, però n'hi ha que, per la seva transcendència institucional, tenen un significat més gran, una notorietat superior respecte a altres que tenen un caràcter podríem dir-ne més administratiu o sectorial.

Però crec que precisament avui —tots ens som conscients— acabem de votar una d'aquestes lleis institucionals, de l'article 108. Crear la Policia Autònoma de la Generalitat de Catalunya no tan sols significa el desplegament estatutari de l'article 13 sinó que també és un pas important en la consolidació del poder polític català, un pas més cap a l'exercici d'autogovern de Catalunya.

L'exercici del poder polític —i, abans, altres Diputats hi han fet referència— necessita tres elements fonamentals per a poder-se exercir de veritat. El poder legislatiu, per a fer les lleis; el poder executiu en la seva vessant de direcció política i funcional, per a aplicar-les, i la força, diríem, coercitiva, per a fer complir la normativa que es desprèn, tant del poder legislatiu com del poder executiu. La Generalitat necessita la Policia Autònoma per a reforçar la seva autoritat, per a contribuir a millorar els nivells de seguretat ciutadana i perquè el volum de transferències i el grau de responsabilitats assumides ens mostra constantment la necessitat de disposar d'una força pròpia, moderna, preparada i estructurada.

És evident —i abans també ho deia el senyor Casares— que la Generalitat de Catalunya necessita la Policia Autònoma per prestigi institucional i per eficàcia. El marc constitucional i estatutari que possibilita l'origen de la Llei —abans hi he fet referència— és delimitat per l'article 13 de l'Estatut, l'article 149.1 29 de la Constitució i l'article 104 de la Constitució.

El fet —i això és important— que l'Estat no hagi produït aquesta legislació bàsica comporta que el desplegament estatutari de l'article 13 s'ha de limitar, ara com ara, a una Llei que, com aquesta, abans he qualificat jo d'acte formal, de la Generalitat de Catalunya, de creació de la Policia Autònoma de la Generalitat, sense introduir en aquesta Llei aspectes que podrien ser interessants, però que podrien també ser objecte —abans hi he fet referència— de possibles contenciosos constitucionals, en no existir les lleis abans esmentades.

La inexistència d'aquest marc legal ha condicionat tothora el procés de creació de la Policia Autònoma. En no haver-hi aquest marc legal, en no existir tampoc un acord polític de creació de la Policia Autònoma —acord polític amb l'Administració central— comportava que qualsevol pas en la línia de crear la Policia Autònoma era motiu, era objecte d'una possible confrontació, i, en tot cas, d'un possible conflicte constitucional. I aquí ve, d'alguna manera, a explicar-se el que el senyor Casares denunciava del temps, dels tres anys, que, si fins ara no s'havia fet. És que jo crec que és una bona visió política fer les coses en el moment oportú, i el moment oportú aquí, ja que no hi havia —i no hi és encara— el marc constitucional, havia de buscar-se el moment en què hi havia l'acord polític, perquè, com a mínim, amb una de les dues premisses ens possibilitava tirar endavant amb una certa seguretat. Què més hauríem volgut nosaltres que, d'alguna manera, ja hi hagués un marc constitucional definit i hi hagués també l'acord polític ja per a fer una regulació, de cap a peus, de la Policia Autònoma; no és possible. Avui iniciem un procés que culminarà al seu dia.

Avui, amb l'aprovació d'aquesta Llei culmina aquest procés inicial de la creació de la Policia Autònoma, procés que el Consell Executiu ha dut a terme de forma correcta des d'uns plantejaments pragmàtics i seriosos, a partir de l'actual Cos de Mossos d'Esquadra. També abans es deia si s'havien fet una sèrie de passes que tenien una explicació jurídica un xic confusa o no segura.

Nosaltres no opinem així: les passes que s'han fet han estat sempre avalades amb una seguretat jurídica que és determinada pel fet que mai no s'ha creat la policia; mai el Govern de la Generalitat no ha dit: «Jo creo la Policia Autònoma». Avui, ho fem. Avui el Parlament, sobiranament, crea la Policia Autònoma. Fins aquest moment s'havia dit la Policia Autònoma, els Mossos d'Esquadra... Més ben dit, els Mossos d'Esquadra faran funcions de Policia Autònoma; no és crear la Policia Autònoma, això. És, precisament, crear un recipient, crear un nucli que ens podrà possibilitar a entrar ara en una Policia Autònoma, ja, d'alguna manera, amb una mínima estructura, però, a més a més, quan es diu que això s'ha fet amb desconeixement, per exemple, de la Junta de Seguretat, el senyor Casares sap, i si no ho hauria de saber, que, per exemple, en l'acta de la Junta de Seguretat del 6 d'octubre del 82, això hi consta, i la Junta de Seguretat estava d'acord amb això. I les posteriors reunions de la Junta de Seguretat amb la ja —diríem— nova Administració han continuat en aquesta línia.

Constava, precisament, aquesta voluntat que es fessin funcions de Policia Autònoma i es demanava allò del decret —la Junta de Seguretat ho demanava—, que es fes el Reial Decret de convalidació, de reconeixement. Aquest és un tema, també, a tenir en compte. En tot cas, sempre, els Mossos d'Es-

quadra, que són un cos d'ordre públic, depenen i depenien fins ara de la Generalitat —i, evidentment, ara també—, i la Generalitat tenia tota la potestat reglamentària organitzativa, jeràrquica, d'inspecció, ho tenia tot, ho podia fer, i si consultàvem la Junta de Seguretat era, en aquest cas, per a avançar voluntàriament en la línia de crear un marc que possibilités la creació de la Policia Autònoma sense complicacions institucionals.

El nostre Grup entén que hem d'arribar al sostre estatutari quant a les funcions de la Policia Autònoma; aquest sostre, que quedarà delimitat amb les lleis orgàniques que desenvolupin les disposicions constitucionals entenem que ha de correspondre a la finalitat que la Policia Autònoma assumeixi, en el futur, totes les funcions comunitàries, deixant als cossos i forces de seguretat de l'Estat totes les supracomunitàries i extracomunitàries, com, per exemple, són les de vigilància de ports, aeroports, costes, fronteres, duanes... tot això en el futur. Estem en el moment inicial de creació del marc que possibiliti això.

Per això creiem que és necessari des d'ara continuar l'augment d'efectius de la Policia Autònoma, per tal de cobrir les necessitats que requereixen els serveis de la Generalitat i anar assumint aquestes competències, com per exemple pot ser el tema del suport de les policies locals, àrees turístiques... Tots sabem perfectament de moltes àrees turístiques que necessiten un augment de plantilles en moments determinats de l'any, o bé la vigilància rural, o bé ajudes als municipis petits, o bé la creació d'equips molt especialitzats per raó de la matèria. En definitiva, que es pogués endegar ja, començar a pensar en una actuació policial preventiva en tots els sectors de la seguretat ciutadana.

Aquestes són funcions que creiem que han d'anar emmarcant l'actuació de la Policia Autònoma des d'ara, amb les possibilitats que vagi adquirint a poc a poc. I, evidentment —i això ha sortit abans en les esmenes, i ara també—, el que grava entorn del tema de la Policia Autònoma és el cost de la Policia Autònoma: qui ha de pagar? En fi, totes aquestes funcions... Com més funcions anem assumint de la Policia Autònoma, més elements necessitem, més membres ha de tenir la Policia Autònoma per a desenvolupar-les, per a, realment, cobrir un servei a què ens haurem compromès.

Qui ha de pagar la Policia Autònoma? Nosaltres ja hem dit abans que entrevèiem que això s'hauria de finançar a nivell d'Estat i, a més a més, el que deia abans el senyor Conseller ens ho confirmen plenament les declaracions del Delegat del Govern dient que manquen 3 000 membres en els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya per a cobrir el nivell de prestacions a nivell d'Estat. Ens confirma que si nosaltres anem agafant funcions, és lògic que aquests 3 000 membres ja no es cobreixin en els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya, sinó que ja es desvii i es cobreixin en la Policia Autònoma. Aquí no hi ha un augment de despesa; simplement hi ha una desviació de les places que respon a una lògica política i a una racionalitat evident.

Nosaltres creiem que aquest nivell s'ha de transformar; la transformació del sistema polític ha d'afectar l'estructura policial de l'Estat, i en aquest sentit entenem que la policia, a nivell d'Estat, ha de respondre al model que definiríem com a civil, democràtic i descentralitzat. A nivell de Catalunya crec

que l'aprovació de la Llei que avui s'ha aprovat obre les portes d'un nou nivell de policia, que ve a capgirar el que fins ara hi havia —tot el nivell, diguéssim, de policia a nivell d'Estat—, i que juntament amb les policies locals conformarà el que serà la policia de Catalunya en el seu conjunt, perquè d'alguna manera s'ha d'ajudar les policies municipals perquè es puguin responsabilitzar de la protecció pública de les seves ciutats, i, en aquest sentit, la Policia Autònoma ha de col·laborar que això sigui així.

La Policia Autònoma no ve a complicar el ja feixuc programa de cossos de policia existents; ve, això sí, a reformar profundament el model policial i essencialment a descentralitzar-lo. A la fi d'aquest camí, que tots junts encetem, entre les policies locals i la Policia Autònoma han de poder atendre eficaçment, des d'àmbits preferentment delimitats i complementaris, el conjunt de necessitats de protecció pública exclusiva de Catalunya.

Per a nosaltres, la policia de Catalunya és aquella que depèn directament o indirectament de les institucions de Catalunya, i som conscients que per a tenir en el futur una policia eficaç, inserida en la realitat catalana, tenim molt clar que és absolutament necessari potenciar l'escola que actualment hi ha, provisional, l'escola de policia de Catalunya, que tindrà cura de donar una formació als membres de la Policia Autònoma que respongui als models policials d'una societat democràtica i en funció de la realitat catalana.

La Policia Autònoma ha de ser, en les seves estructures i en el seu funcionament, un servei democràtic i civil respectuós amb els drets del ciutadà i de la col·lectivitat a què serveix.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a explicació de vot, en nom del Partit Socialista Unificat, té la paraula el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, muy brevemente, creo que de verdad espero atenderme a los cinco minutos que creo que el Reglamento de la Cámara concede a la explicación de voto.

Nosotros hemos votado, como se ha podido comprobar, favorablemente, al final, en la votación última, en la que exigen el Reglamento y las normas institucionales de Cataluña para que esta Ley tenga tal vigencia y tal virtualidad, y lo hemos hecho por varias razones; en primer lugar, porque consideramos que la Policía Autónoma es un paso más en el desarrollo institucional de Cataluña y un paso más en la integración completa, absoluta, de todo lo que constituye el ámbito institucional dentro del cual se tiene que mover nuestra autonomía.

En segundo lugar, ligándolo con lo anterior, porque consideramos que la Policía Autónoma es una institución claramente significativa acerca de lo que tiene que ser la expresión de un auténtico autogobierno, es decir, un rasgo, un gesto, una institución significativa que diferencie claramente una verdadera autonomía de una simple descentralización administrativa.

En tercer lugar, y también ligado con lo anterior, que son todo razonamientos que están estrechamente ligados, porque es un instrumento propio de la Generalitat, de carácter coercitivo, que es ínsito, connatural al ejercicio de la soberanía, por más que sea una soberanía limitada, la soberanía autonómica,

para el cumplimiento de las funciones.

Evidentemente —me parece que en una de las intervenciones ya se ha aludido a este tema—, el cuadro institucional que configura un poder legislativo, que configura un poder ejecutivo, que tuviera ciertas escasas participaciones en poder judicial, se tiene que complementar con la existencia de un instrumento que permita el cumplimiento, el aseguramiento coercitivo. En esto se distingue, realmente, lo que es derecho de lo que simplemente son normas que pudieran ser morales o éticas, de un instrumento coercitivo cual es la Policía Autonómica.

Pero además consideramos que hay otra razón importante, que es el hecho de que la Policía Autonómica suponga una contribución, creemos, de unos niveles realmente considerables, del complemento y de refuerzo de las fuerzas de seguridad del Estado y de las policías locales, en orden a asegurar para Cataluña un nivel de seguridad ciudadana realmente satisfactoria que permita a la ciudadanía el ejercicio pacífico de sus derechos, de sus deberes, de sus posibilidades de actuación social, y, por tanto, en este sentido creemos que la contribución de la Policía Autonómica es realmente un paso muy importante.

Pero, además —ya que esto, desgraciadamente, desde el punto de vista de nuestro Grupo no haya podido explicitarse en el texto legislativo que acabamos de aprobar—, creemos que, no obstante, implícitamente, aunque no explícitamente, configura realmente el modelo policial al que antes aludía en nombre de este Grupo, el modelo policial con un nivel de Estado, un nivel autonómico y un nivel local, creemos que, implícitamente, esto se consagra en la Ley, y en este sentido es un motivo de satisfacción, aun cuando no sea completa.

Es cierto, dado el éxito escaso, negativo, que ha tenido la propuesta de nuestras enmiendas respecto de la estimación de la Cámara, que respecto de este proyecto tenemos que expresar reservas e insatisfacciones en la medida en que no han sido incorporados al texto legislativo los textos que nosotros proponíamos, complementarios a nuestras respectivas enmiendas. No obstante ello, nosotros consideramos que ha pesado más la consideración institucional a la que antes me refería de que la Generalitat de Cataluña disponga de una policía propia, y por tanto, a la hora de votar conjuntamente, nosotros hemos votado gustosamente, con absoluto sentido de responsabilidad, favorablemente, a la creación de la policía autonómica de Cataluña.

Muchas gracias, señor Presidente; muchas gracias, señores y señoras Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* Bé, no havent-hi cap més explicació de vot, doncs, ens aturarem aquí, per aquest matí. La sessió continuarà aquesta tarda a les cinc.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a les dues i onze minuts del migdia i es reprèn a un quart i cinc minuts de sis de la tarda.)

Presa en consideració de la Proposició de Llei de protecció de la natura

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Passem al punt següent de l'ordre del dia, Presa en consideració de la Proposició

de Llei de protecció de la natura, presentada pel Grup parlamentari de Centristes.

El Govern no ha manifestat el seu criteri sobre aquesta Proposició de Llei i, per tant, no hi ha possibilitat de fer lectura d'un document que no existeix i passem, doncs, immediatament al debat. Hi ha un torn a favor —que suposo que farà el Grup que ha presentat la Proposició— i possibilitat d'un torn en contra.

Per al torn a favor té la paraula, en nom del Grup, el Diputat senyor Pérez Guerra.

El Sr. PÉREZ GUERRA: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, nosotros hemos presentado esta Proposición de Ley no como una iniciativa espontánea, sino como una coordinación de una serie de manifestaciones y de peticiones para reclamar una ley de la protección de la naturaleza.

La hemos elaborado considerando unas bases fundamentales que ruego a las señoras Diputadas y a los señores Diputados que las consideren en profundidad, y aclararé un poco más estas bases, que en un principio hemos considerado cuatro fundamentales, que son las siguientes: el valor real de la naturaleza de Cataluña —en primer lugar—, la dependencia de los ciudadanos de la naturaleza —en segundo lugar—, la necesidad de legislar sobre la naturaleza en Cataluña —tercera base— y lograr el compromiso de la Administración —cuarta base.

El primer principio básico o fundamento de reconocimiento de los valores reales de la naturaleza de Cataluña muestra su capacidad productiva, y la degradación observada nos demuestra su indefensión. Los valores de que disfrutó nuestra naturaleza son reconocidos desde antiguo. Así, por ejemplo, los fenicios, al llegar a Cataluña, viéndola densamente poblada de vegetación y animales, le dieron el nombre de «Span» —voz fenicia que significa «conejo»—, y a esta voz se le añadió el prefijo «hi» para designar «costa», naciendo así la palabra «Hispania», para designar «costa de conejos» o «tierra de conejos». Desde entonces, la historia muestra a Cataluña densamente poblada de rica flora y fauna en sus tres zonas dominantes: la Cordillera Pirenaica i boscosa, que huele a roble; la depresión central, que huele a pino carrasco, y la franja costera, que huele a pino piñonero. Ciertamente, Cataluña huele a pino, esto fué generalmente así. Sin embargo, hoy, muchas veces, huele a hoguera de San Juan aunque no haya noche de verbenas, y he aquí símbolos de la degradación: el monte calcinado o el monte erosionado o el valle arrasado.

Mas sobre esta tierra con capacidad de soporte de una naturaleza abundante y generosa, los ciudadanos vivimos en simbiosis con ella, dependemos de ella y somos acogidos por ella. En el fondo, los humanos somos unos invitados a la naturaleza, y debemos saber ser invitados respetuosos.

También para la consideración de los valores de la naturaleza de Cataluña debemos relacionarlos con el exterior, y en los entornos europeo o ibérico. En este sentido, España posee el más rico acervo europeo de flora, con un récord europeo, cantidad de especies vegetales, que llega a un número de novecientas, frente a Italia, con setecientas, trescientas Grecia, quedando el resto de Europa por debajo.

El segundo principio justificativo es nuestra dependencia de la naturaleza. Hubo una primera etapa en que el hombre se defendía de la naturaleza; una segunda etapa en que el hombre,

comprendiendo las leyes de la naturaleza, estableció una alternancia con ella; pero estamos en una tercera etapa en donde las necesidades de los hombres han provocado la indefensión de la naturaleza. Y hoy, de todo lo que nos brinda la naturaleza de Cataluña, casi todo es utilizado para la vida, utilizado y vuelto a utilizar de mil modos muy complejos para poder vivir o sobrevivir. Sin embargo, la falta del estudio de la misma, la irracionalidad del manejo de sus recursos, la falta de su potenciación por métodos serios, nos conducirá a una miseria segura.

La conferencia de las Naciones Unidas en Estocolmo sobre la protección de la naturaleza insistió que si la naturaleza necesita protección no es por ella misma, sino porque los hombres vivimos de ella. Así se acuñó aquella frase de que «la naturaleza es la que reirá la última».

El tercer principio justificativo es la necesidad de legislación acorde a la estructura del Estado de las autonomías, y eso es imprescindible y urgente. El inicio legislativo del Estado en este tema es bueno: en 1916 se publicó la primera Ley de Parques Nacionales, sólo se nos anticiparon Rusia, Suecia y Suiza, por este orden. Pero hoy, incluso el ambiente internacional nos reclama nuevas leyes. Las conferencias de las Naciones Unidas incluso han establecido una Comisión para la Herencia del Mundo y lograr los mecanismos legislativos que protejan esta herencia natural. Además, y ante todo, las atribuciones que otorgan la Constitución y el Estatuto de Autonomía, y ante la indefensión de la naturaleza en tantos casos manifiestos justifican la urgencia de esta Proposición de Ley.

Sin embargo, hemos de tener en cuenta que la legislación, como instrumento de protección de la naturaleza, ha de superar diversas dificultades, como son que es muy difícil legislar las relaciones entre hombres y cosas, que es mucho más fácil legislar entre personas. Pero hemos de aceptar el compromiso de legislar entre hombres y cosas. Que hay una ausencia de legislación complementaria? Por ejemplo, para la protección de unas especies. Evidentemente, de doscientos cincuenta mil cazadores de Cataluña pocos distinguen las especies protegidas. Que hay una dificultad de la legislación para recoger y reflejar las conquistas de la investigación científica que evidentemente hay que aplicar por bien de la naturaleza, y que la protección de la naturaleza empieza por una educación. Pese a estas dificultades, el dinamismo de la protección necesita una normalización legal, incluso aunque escapara de las propias competencias.

Finalmente, el cuarto principio de partida es que hay que disponer de una Administración comprometida en la defensa de la naturaleza. En este sentido, y dado que la maquinaria de la Administración es muy celosa de sus atribuciones y rechina cuando algo se le interfiere, ésta necesita una legislación para poder dirigir el desarrollo y protección de la naturaleza, regular o prohibir, sancionar infracciones, asignar recursos o controlar el cumplimiento de normas u otras condiciones.

Es, por tanto, necesario crear un instrumento que establezca la filosofía de actuación de la Generalitat en coordinación con el Estado y los municipios, con una participación eficaz de las corporaciones locales.

Con estos principios justificativos hemos elaborado la Proposición de Ley de la protección de la naturaleza, articulando su operatividad y acción sobre cuatro vías de actuación. Estas

vías son: primera, la de espacios naturales protegidos; segunda, la de planificación integrada; tercera, la de normas de racionalización aplicadas a la explotación de recursos, y cuarto, la de la planificación urbanística. Evidentemente, esta última no se desarrolla en la Ley, ya que consiste en echar mano de las posibilidades de la ordenación urbanística, la Ley del Suelo, o la Ley de Política Territorial, que en este momento debate la Comisión del Parlament. Reconocemos que este sistema es frágil, pero es un instrumento que, bien llevado por las Administraciones locales en colaboración con la Generalitat, puede brindar resultados sorprendentes y hay, así, que institucionalizarla.

La segunda y tercera vías, la planificación integrada y las normas de racionalización aplicables a la explotación de recursos, tienen por objeto la conjunción operativa de la planificación territorial y la planificación económica, coordinando la protección de la naturaleza y la mejora del nivel y de la calidad de vida de la población, y relacionada con esta naturaleza. Es el sistema más utilizado en los países modernos y urbanizados, y lo recomendado por las organizaciones científicas. Así, la Segunda Conferencia Mundial sobre el Medio Ambiente, celebrada en Nairobi el año pasado, ratificó la Declaración de Principios de Estocolmo, entre lo que algunos dicen, por ejemplo, el 13: «se necesita una planificación integrada del desarrollo»; la 14: «una planificación racional debería resolver cualquier conflicto entre el medio ambiente y el desarrollo», o la 15: «la ciencia y la tecnología deberán utilizarse para mejorar el medio ambiente». En realidad, esta vía plantea el reto de encadenar la política de protección del medio natural con facetas del medio social económico y del medio ambiente específico hacia la finalidad de poner la naturaleza, con todo su esplendor, al servicio de los ciudadanos, y no al revés.

Finalmente, la vía de los espacios naturales protegidos, sobre la que se dispone de la Ley estatal del 2/5/75; pues esta vía resulta compleja por la dificultad de armonizar dos tendencias de protección hoy contrapuestas: una primera, basada en iniciativas y gestiones locales, y otra segunda, basada en ámbitos universales, por los Estados.

Y nosotros nos preguntamos: ¿cómo coordinar a través de esta vía de actuación las administraciones de la Generalidad y administraciones locales en una política de alcance nacional, cómo administrar Aiguestortes? Por otra parte, ¿será realmente útil una legislación normalizada de la Generalidad con la legislación internacional tal como se propone modernamente? Y en este sentido de colaboración internacional son abundantes las iniciativas y recomendaciones, tanto las Naciones Unidas como el Consejo de Europa, universalizan la protección y se materializan acuerdos, como, por ejemplo, el del Estado Sueco en la convención, que al finalizar la convención de protección del Báltico que ha reformado con siete países, o, si no, el acuerdo de protección, casi mundial para el Himalaya, dando a través de nuestras expediciones, que han visitado deportivamente las conquistas de sus cimas, nosotros nos hemos sentido que aquéllo también era algo nuestro. Por esta circunstancia, la cuarta vía está articulada prudentemente dentro de la Proposición de Ley, aunque creemos que de la mejor forma posible para que cumpla los fines propuestos.

Finalmente, creemos que la Proposición de Ley en su conjunto podrá conducir a buen término las acciones de protec-

ción de la naturaleza en Cataluña y podrá ser la base de los instrumentos de la Generalitat para cuidar de la herencia natural obligada que debemos transmitir a las generaciones futuras. Por todo ello, y por las ya iniciativas parciales que ha habido a lo largo de las sesiones de esta legislatura, y acercándose ya a sus últimos meses, es por lo que, de modo urgente, nosotros solicitamos el voto favorable a la toma en consideración de esta Proposición de Ley.

Gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: Algun senyor Diputat desitja fer un torn en contra?

No hi ha torn en contra. Aleshores, els altres Grups poden participar indicant la seva posició sobre la proposta de presa en consideració d'aquesta proposició de llei.

Per ordre de menor a major, per tant, correspon al Grup d'Esquerra Republicana. El senyor Alay té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, per al posicionament.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats. El senyor Pérez Guerra, amb la seva erudició quan hem començat i ha parlat de conills jo no sabia si parlava d'Austràlia o si parlava de Catalunya, després ha parlat del pi, del «pi carasco», del pinyoner i de les revetlles de Sant Joan. Bé, en fi, tot això no sé què pot tenir a veure amb la Proposició de Llei que presenten, el que sí que voldria dir és que ha indicat que, si l'home era un invitat de la natura, jo potser diria que l'home, en lloc de ser un invitat de la natura, és un modificador de la natura, i, en tot cas, això justifica que hi hagi una llei per a evitar que s'acabi de modificar més la natura i deixi de ser tal. És evident que hi ha una absència de legislació sobre aquesta qüestió, a Catalunya, i nosaltres hauríem vist amb bons ulls que el Consell Executiu, després de tres anys de governar, de més de tres anys de governar, hagués presentat un Projecte de Llei que, naturalment, ja hauria donat lloc al fet que haguéssim pogut tenir la primera llei de protecció de la natura, però això no ha estat possible.

No ha estat possible, i el Grup de Centristes presenta ara una Proposició de Llei, que hem de prendre o no en consideració; a la nostra manera de veure no és una bona proposició de llei, no està ben estructurada, però és l'única cosa que tenim per manca de la iniciativa del Consell Executiu; és una llàstima que, per motius reglamentaris, no es pugui aprovar la presa en consideració i poder després presentar un text alternatiu, que pogués servir de document de treball, de tal manera que, si ara s'aprova, en no ésser això possible, només es podran fer esmenes a l'articulat i, naturalment, la feina que això donarà serà molt més gran si volem que surti una llei com es mereix Catalunya.

Donarà molta més feina, però, per la nostra part estem disposats a tenir aquesta feina, si és que la Cambra aprova la presa en consideració, i per una raó també molt senzilla, que és que no és bo que, d'una manera sistemàtica s'estigui en contra de les iniciatives dels Grups parlamentaris en matèria legislativa. Entenem que, si en aquest moment és convenient que hi hagi una llei de protecció de la natura per a Catalunya, els Grups parlamentaris hem d'acceptar la iniciativa que hi hagi hagut. Potser, en altres circumstàncies, pot ser diferent, si la urgència no és tan gran, i això ja és una qüestió subjectiva que ha de jutjar cada Grup; per nosaltres, ens sembla que és important, i

donarem el vot favorable, malgrat tot, a la Proposició de Llei, a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria començar en aquest torn de posicionament del nostre Grup parlamentari davant la presa o no en consideració de la Proposició de Llei de protecció de la natura per saludar, en nom del nostre Grup, la iniciativa del Grup parlamentari de Centristes, en relació amb un tema que considerem important, i, per tant, és bo que s'hagi plantejat la seva discussió en la forma com es fa.

Dit això, jo voldria entrar en el que és pròpiament el contingut de la Proposició de Llei per dir, de forma telegràfica car no hi ha altra possibilitat de fer-ho en el curt espai de temps de què disposem, que, estudiant el text, des de la nostra concepció, es tracta d'un text estàtic, sense una projecció o una visió de futur; per dir-ho d'una manera o d'una altra, es tracta d'un text que no pretén, no ja modificar, sinó jo diria, fins i tot, ni racionalitzar el model de concepció de gestió de la natura, que, en aquest moment, hi ha vigent al nostre país. Si acceptem que al nostre país no hi ha aquest model, estem intentant dir que, en aquest text, tampoc no es dibuixa aquest model.

És un text, des de la nostra òptica, que no té en compte la relació natura-persona, més que en uns aspectes que nosaltres no voldríem qualificar de folklòrics, però, evidentment, els podríem qualificar de pseudo-folklòrics, és a dir, aspectes gratificants per la vista, aspectes purament estètics, però que, en definitiva, no entren en el que és pròpiament el fons de la qüestió. És a dir, es tracta d'una llei, jo diria proteccionista de la natura; es tracta d'una llei, per tant, conservadora, profundament conservadora, i es tracta d'una llei que no entra en el que és, des de la nostra concepció, el tema clau en aquest terreny, que és la gestió d'aquesta mateixa natura, amb tots els seus diferents components.

Hi ha una consideració al llarg de tots els texts dels elements ecològics o estrictament ecològics, com accidents geogràfics, purament i simplement, i no com una de les vies de sortida a llarg termini —i n'estem convençuts d'això—, a llarg termini —ho repetim— cap a un model de desenvolupament substancialment diferent del que tenim plantejat en aquests moments a casa nostra i com una de les vies inequívokes de sortida, no ja tan sols a llarg termini —ho torno a repetir—, el tema de la crisi econòmica, sinó, més enllà, això que, genèricament, hem anomenat crisi de civilització. Es tracta, per tant, la gestió de la natura, d'un fet o d'un element clau, d'un nou model de societat que és evident que, des de l'òptica de progrés, intentem dibuixar.

Jo crec que és un text que confon natura amb medi ambient, i, per tant, redueix l'àmbit d'actuació o l'àmbit de tractament de la natura, que sembla reduir la gestió d'aquesta natura als espais naturals, o que, sembla reduir la gestió del medi ambient o la protecció del medi ambient a la simple planificació urbanística.

I és evident que tot això ve com a conseqüència, o porta com a conseqüència, la creació d'un consell que, des de la nostra òptica, fóra un Consell poc operatiu, fóra una mala

manera de resoldre el tema. En qualsevol cas fóra millor del que hem fet fins ara; fins ara el Consell Executiu ens ha portat pedaços, ens ha portat taques, ens ha portat petites lleis, petits retalls, les aigües residuals d'un costat, els residus sòlids de l'altre, la protecció del medi ambient més amunt i, és clar, fem el que és més fàcil: que vénen les aigües residuals, creem una Junta de Sanejament, que vénen els residus, creem una Junta de Residus; ara som amb el medi ambient i és possible que es creïn les Juntes del Medi Ambient. Segurament perquè, volent col·locar els residus a algun lloc, els puguem col·locar a les aigües, els de les aigües els puguin passar als del Medi Ambient, com a mostra de la incoherència orquestrada que, des del Consell Executiu de la Generalitat, hi ha en relació amb aquest tema. Perquè és evident que, si s'intenta dibuixar un model de gestió eficaç i progressista de la natura, això entraria en contradicció amb el que és la seva pròpia filosofia de Govern, amb el que són les seves idees bàsiques de desenvolupament territorial a Catalunya, i no ho estic dient jo, és en els textos legislatius que ha portat el Consell Executiu, o en l'eficaç, entre cometes, «treball» que la Comissió Interdepartamental del Medi Ambient ha realitzat fins a la data. Per tant, podríem dir també que hi ha un servei del medi natural, que encara no sabem massa bé, no per a què serveix, car sí que ho tenen clar per a què serveix, però és una pura i simple continuació de determinades activitats que es feien abans des de Madrid, que, gens ni mica, aprofundien el tema de la defensa i gestió eficaç i progressista del medi natural, i aquí queda el tema. Per tant, amb aquestes deficiències que té el text, nosaltres saludem la presentació de la Proposició perquè entenem que permet, si més no, aquesta discussió sobre un tema en el que —ho repetim— el Consell Executiu no ha estat com en tants d'altres, precisament, afortunat. Ara bé, les funcions d'aquell Consell, que considerem que fóra poc operatiu, tal com han estat definides, no ens agrada i entenem que no es tracta de parlar de nivells de desitjos en la població com ho fa la Llei entorn d'aquest tema, sinó d'objectivar-lo i de donar-li una perspectiva global, en definitiva, racionalitzar la qüestió. Dit això, jo voldria dir també, per acabar, que ha estat filosofia bàsica del Grup parlamentari del PSU i que va estar-ho ja quan vam discutir el Reglament de la Cambra, que aquest no contemplés la necessitat d'aquest tràmit de presa en consideració, per a les proposicions de llei, és a dir que defensàvem el dret de qualsevol Diputat del Grup parlamentari presentat text legislatiu per tal d'entrar en període d'esmenes, sense haver de passar pel tràmit de presa en consideració, i que aquest punt de filosofia bàsica del Grup parlamentari del PSU en el moment de debat del Reglament, continua vigent en l'actualitat. És evident, és evident —i el Diputat senyor Alay ho deia fa un moment— que el fet que això fos pres en consideració, en representar la impossibilitat de fer-hi esmenes, a la totalitat amb text alternatiu, redueix la capacitat d'intervenció legislativa dels altres Grups parlamentaris, un cop pres en consideració el text. Ficats a la balança els dos conceptes, ficada a la balança el que és el text i el comentari que ens mereix el nostre Grup parlamentari, jo voldria anunciar a la Cambra que el nostre Grup no s'oposarà a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei presentada pel Grup parlamentari de Centristes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, el Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, almenys la presa en consideració de la Proposició de Llei presentada pel Grup Centrista permet de constatar, una vegada més davant d'aquesta Cambra, que, sempre que hem discutit de temes de protecció de la natura, o d'espais naturals, mai no ho hem fet a partir d'un text que vingui d'una iniciativa del Consell Executiu de la Generalitat, sempre ho hem fet a través d'iniciatives d'altres Grups parlamentaris o d'iniciatives conjuntes però mai que vinguin, directament, del Consell Executiu.

El text que avui ens proposa, malgrat les bones paraules del Diputat que ha defensat la proposició de llei, no es correspon amb el text. Nosaltres hem fet una valoració molt acurada de la proposició de llei perquè en el Grup Socialista hi ha, en el Diputat que els parla, un sentiment molt profund arrelat en tot allò que significa la defensa de la naturalesa. Però aquest Projecte de Llei, senyor Pérez Guerra, és un projecte involucionista, és un projecte que intenta cobrir legalment un desequilibri que significa potenciar per damunt de la protecció de la naturalesa un desenrotllisme a curt termini amb un benefici per a molt pocs ciutadans d'aquest país.

I vostè s'ha referit a uns temes que vénen des de les Nacions Unides, que són la seva proclamació en la necessitat de defensar la naturalesa. I, precisament, aquests principis que estan aollits i recollits en un text base que tots coneixem, que és una estratègia mundial per a la protecció de la naturalesa, no estan recollits precisament en aquest text. I nosaltres creiem que si aquí, en aquesta Cambra, es porta un text és per a millorar, precisament, la legislació que en aquest moment tenim a casa nostra. El text que vostès presenten és un text confús. Quan dic confús vull manifestar que confonen el que significa protecció a la naturalesa amb el que significa protecció d'espais naturals. És més, en la seva exposició de motius fa referència a la Llei 15/75, d'Espais Naturals. Almenys aquella Llei, que és una llei insuficient, delimita clarament les figures jurídiques a defensar de les zones que volem protegir, cosa que en el seu text, no tan sols no hi figuren, sinó que, a més a més, queden absolutament desfigurades.

És un text que és regressiu. Una llei de protecció a la naturalesa, i cal dir amb tota franquesa que aquestes lleis són molt recents en el conjunt dels parlaments mundials —les lleis europees són dels anys 75, 76, és a dir, és una legislació molt recent—, contemplen aquells principis que jo abans li he dit que surten d'un debat aprofundit que hi va haver al si de les Nacions Unides, i contemplats en aquell document.

Hi ha una necessitat de protegir la naturalesa si volem que en el món hi hagi una política d'equilibri territorial, hi hagi una política de desenvolupament econòmic i hi hagi una política de creació de millora d'un estat social. És a dir, una política de protecció a la naturalesa és condició prèvia i necessària de cara a una política de futur que ens porti a un benestar social. I tot això, senyor Pérez Guerra, no ho contempla la Proposició de Llei que vostè ha defensat. Però, a més a més, contempla una altra part, a què abans un altre Diputat ha fet referència, que és el tema de la gestió de la protecció. I en aquest Projecte de Llei encara es burocratitza molt més la gestió de la protecció de la naturalesa. No es pot creure que es millori la protecció a

la naturalesa concentrant el poder de decisió a través d'un consell de protecció de la naturalesa i del medi ambient. Resulta que si avui les filosofies avançades en la protecció de la naturalesa van encaminades a buscar una única autoritat administrativa o político-administrativa que doni sortida als conflictes que hi ha entre les diferents activitats socials i econòmiques de la societat per tal que hi hagi una línia de respecte cap a la protecció a la naturalesa, vostès, no tan sols no contemplan això, sinó que dispersen la concentració de les decisions; les concentren. Resulta que en aquest país tindríem un servei d'ambient natural, tindríem diferents departaments amb atribucions respecte a determinats aspectes de protecció de la naturalesa i del medi ambient, tindríem la comissió interdepartamental del medi ambient, tindríem aquest consell; és a dir, que és una vella tàctica de burocratitzar els centres de decisió, perquè quan aquests centres de decisió ja hagin resolt, a través d'informes, d'estudis, de dictàmens, d'intercanvis de criteris, quan hàgim arribat al dictamen final, això que volíem protegir ja no existiria, ja no caldria protegir-ho. És una vella tàctica, de caràcter molt conservador, que sota un suposat criteri de protecció, al que porta és a no defensar la naturalesa.

Sobre aquests conceptes nosaltres votarem no a una Proposició de Llei. I votarem no sentint-ho molt, perquè nosaltres, des del primer dia, també hem mantingut en aquesta Cambra que totes les proposicions de Llei passin per aquest Ple, siguin aprovades i tramitades en les respectives Comissions, perquè creiem que és bo que els Grups parlamentaris tinguin aquesta iniciativa i és bo que les iniciatives de tots els Grups polítics puguin ser debatudes pel conjunt del Parlament, però el contingut del text i el seu caràcter regressiu ens impedeixen aquesta vegada actuar en aquest sentit, i, fent una excepció del que és la nostra tònica general, aquesta vegada ens oposarem que aquesta Proposició de Llei tiri endavant.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Pibernat.

El Sr. PIBERNAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, voldria expressar, en nom del nostre Grup, la part que hem vist positiva de la iniciativa del Grup parlamentari Centrista, i és precisament la preocupació que té d'una manera clara per la protecció de la natura, i així ho demostra d'una manera clara en la presentació d'aquesta Proposició de Llei.

Després d'això, poques coses més veiem de positives. Per exemple, ja en l'article primer hem notat importants deficiències, ja que l'objecte de la Llei l'hem de considerar incomplet, imprecís. Per a nosaltres, no té objecte reduir la gestió de la protecció de la natura a valorar, informar i recollir informació, punts que considerem clarament restrictius per a complir els objectius que hauria de tenir qualsevol Llei d'aquesta naturalesa.

L'article segon pretén crear un consell de protecció de la natura, que creiem que accentuaria absolutament sense cap justificació una dispersió de les competències.

L'article tercer indica la composició d'aquest consell, format per quatre Consellers, algun d'ells, com el d'Economia i Finances, sense competències dintre d'aquest camp, faltant-li, en canvi, la representació de Departaments que de forma

més o menys directa tenen incidència en el tema.

En l'article quart, que parla de les vies d'actuació, som de l'opinió que les normes de racionalització que allí s'esmenten són més pròpies de ser desenvolupades per legislacions sectorials que no per aquesta possible Llei. I esmentem especialment en aquest sentit tot el que fa referència a espais naturals protegits a què es refereix l'article sisè. Voldria fer esment que a vegades per iniciativa del Consell Executiu i a vegades a través de proposició de Llei aquí s'han votat moltes lleis importants de protecció de la natura, com són la d'aigües residuals, la de l'ambient atmosfèric, que en aquest moment és en tramitació, la de residus industrials, la d'explotació a cel obert, la de la Garrotxa, etcètera.

En els articles setè, vuitè i novè s'elegeix, pel que respecta a l'ordenació territorial, la figura del pla director territorial de coordinació que és contemplada en la Llei del Sòl. Aquesta figura s'ha mostrat inoperant en la pràctica, ja que, entre altres aspectes, comporta una tramitació molt complexa. Només direm, per a refermar aquesta opinió nostra, que no se n'ha pogut aprovar cap en tot l'Estat espanyol. Voldríem recordar també que les directrius presentades al Parlament de Catalunya respecte a l'ordenació del territori van optar per la no utilització d'aquesta figura.

Considerem incomplet l'article onzè, que s'ocupa de les tècniques de racionalització aplicables a les explotacions de recursos i projectes de possible reconversió, ja que en ell no es contempla la regulació d'algunes activitats que comporten un impacte especial sobre la natura i el paisatge, com són, per exemple, la vialitat de la muntanya, la xarxa de transport d'energia, etcètera.

També és difícil de justificar el que diu l'article 12, en què sembla indicar-se que les normes de racionalització de les explotacions de recursos forestals, agrícoles, miners, etcètera, corresponen al Conseller de Política Territorial i Obres Públiques. D'altra banda, molts de vostès deuen conèixer que ja és molt elaborat pel Consell Executiu per a presentar en aquest Parlament en un termini molt curt un projecte de Llei sobre protecció de la natura i el paisatge.

Després de tot el que he dit, crec que no haurà escapat a les senyores i als senyors Diputats que la valoració que el nostre Grup ha fet d'aquesta Proposició de Llei és globalment negativa.

És per això que, tot i valorar la iniciativa del Grup Centrista en la seva intencionalitat, però tenint en compte el punt cinquè de l'article 105 del Reglament del Parlament, que impedeix la presentació d'esmenes a la totalitat amb text alternatiu a les proposicions de Llei, un cop aquestes preses en consideració per aquesta Cambra, ens veurem obligats a votar perquè la Proposició de Llei del Grup Centrista sobre protecció de la natura no es prengui en consideració en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Havent intervingut ja tots els Grups, podem passar immediatament a la votació. La Cambra ha de decidir si pren o no en consideració la Proposició.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 56 en contra i 15 abstencions.

Elecció dels membres del Consell Superior de la Cooperació, que correspon designar al Parlament

Podem a passar ara al següent punt de l'ordre del dia, que és l'elecció dels membres del Consell Superior de la Cooperació, que correspon designar al Parlament, d'acord amb l'article 107 a) de la Llei del 9 de març, de Cooperatives de Catalunya.

Recordo a les senyores i als senyors Diputats que, d'acord amb l'article 80.1 primer del Parlament, la designació de persones s'ha de fer per votació per paperetes.

El senyor Secretari donarà lectura a l'article de la Llei esmentat, que indica el nombre de membres a elegir.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Article 107, apartat a), de la Llei de Cooperatives de Catalunya.

»Article 107. Composició del Consell Superior de la Cooperació.

»El Consell Superior de la Cooperació és integrat pels membres següents:

»a) Quatre persones de reconeguda solvència nomenades pel Parlament de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Tot seguit que estiguin repartides les paperetes —que no són indispensables utilitzar per a la votació, els senyors Diputats poden utilitzar qualsevol full de paper en aquesta votació—, tot seguit que estiguin repartides les paperetes procedirem a començar la votació. Els senyors Diputats seran cridats a dipositar la seva papereta a la Mesa. *(Pausa.)*

Bé, senyores i senyors Diputats, anem a començar la votació. Els senyors Secretaris aniran cridant els senyors Diputats per ordre alfabètic.

(El senyor Secretari Primer procedeix a llegir els noms de les I. Sres. i I. Srs. Diputats perquè dipositin les paperetes a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Tots els senyors Diputats presents han votat? *(Pausa.)*

Anem, doncs, a procedir a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

Senyores i senyors Diputats, el resultat de la votació ha estat el següent: Joan Ferrer, 75 vots; Baltasar Folch, 72; Ignasi Farreras, 70; Anicet Casañas, 68; Helena Ferrer, 1; 10 paperetes en blanc. Queden, doncs, designats membres del Consell Superior de la Cooperació, en representació del Parlament de Catalunya, els senyors Ignasi Farreras, Joan Ferrer, Baltasar Folch i Anicet Casañas.

Interpel·lació a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el nombre d'alumnes per aula

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre el nombre d'alumnes per aula, que formularà el Diputat no adscrit senyor Josep Maria Corral.

El senyor Corral té la paraula per a la presentació de la Interpel·lació.

El Sr. CORRAL: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, subo a esta tribuna para defender, en nombre del Partit dels Comunistes de Catalunya, en nombre del PCC, la interpe-

lación al Consell Executiu de la Generalitat, en concreto al Conseller d'Ensenyament, sobre el tema de la calidad de enseñanza en lo que hace referencia al número de alumnos por aula.

La baja calidad de enseñanza es un tema central que tiene planteado el mundo de la educación, y, por lo tanto, el conjunto de la sociedad catalana. Una de las formas de abordar la mejora de la calidad de enseñanza es la disminución del número de alumnos por aula, principalmente en las poblaciones del cinturón industrial, donde se registra un elevado porcentaje de fracasos escolares y una masificación niños/aula. Ir en esa dirección exige una política, sin vacilaciones, de construcciones escolares. ¿Es ésta la política del Consell Executiu de la Generalitat? ¿Es ésta la política de Convergencia y Unión? La respuesta, para nosotros, para el Partit dels Comunistes de Catalunya, es contundente: no. Y un ejemplo lo tenemos en las sanciones impuestas a directores de colegios públicos de Ciudad Badía o la pérdida de tres días de haberes por el hecho de que las comisiones de matriculación han desarrollado sus tareas sobre la base de treinta y treinta y dos alumnos por aula, comisiones de matriculación que deberían ser instrumentos de participación y a las que las medidas autoritarias de la Conselleria han devaluado este carácter, situándolas en meros organismos burocráticos.

Resulta imprescindible —y resulta incomprensible— que la Conselleria d'Ensenyament proceda a sancionar a directores de colegios públicos que han trabajado eficazmente en la línea de mejorar la enseñanza, y más incomprensible e inaudito resulta si comprobamos que con las propuestas de las comisiones de matriculación, sobre treinta y treinta y dos niños por aula, no quedan niños sin escolarizar en Ciudad Badía.

Entonces, ¿qué significa esta política de la Conselleria d'Ensenyament, basada formalmente en el autoritarismo? Significa que el Gobierno de Convergencia y Unión piensa redoblar su política de masificación de niños por aula y de recorte del profesorado, con el objetivo de disminuir las inversiones en la enseñanza pública y aumentar las consignaciones en la privada.

Si esto ha quedado claro con las sanciones a directores de Ciudad Badía, también ha quedado plasmado en el Proyecto de Ley de los Presupuestos de la Generalitat, presentado recientemente a esta Cámara, en el que, mientras se congelan prácticamente las inversiones en construcciones escolares —5 000 millones, que no son destinados íntegramente a nuevas construcciones—, mientras, ustedes, Convergencia y Unión, dan la espalda a la enseñanza pública y otorgan 17 000 millones de subvenciones a la enseñanza privada.

Las cosas están claras, señor Conseller. Permítame, pues, plantear en esta interpelación cuál es la política de la Conselleria d'Ensenyament en torno a la calidad de enseñanza, sobre todo en lo que hace referencia al número de alumnos por aula. Pero yo pediría por favor que no me dieran buenas palabras, sino que hablemos de hechos, de hechos como los de Ciudad Badía.

Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula per a respondre l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, a ningú que

hagi estudiat acuradament els problemes relacionats amb l'educació institucionalitzada, no li escapa que la qualitat de l'ensenyament depèn de factors molt diversos. En primer lloc, del sistema educatiu considerat globalment i de les institucions que el conformen; dels plans i programes que s'apliquen i dels mètodes pedagògics i recursos didàctics que s'utilitzen; de la investigació educativa i de les innovacions metodològiques —experimentades i incorporades de manera adient per a posar al dia l'escola en una societat cada vegada més complexa—, i de la formació permanent dels docents, element necessari i imprescindible per a aconseguir que aquestes innovacions s'incorporin a la docència de manera efectiva. La qualitat de l'ensenyament va lligada més amb la integració de l'escola al país, és a dir, a l'arrelament al medi: història, cultura i institucions socials, així com a la força dinamitzadora que l'escola significa per a la societat. Depèn, finalment, d'una sèrie de circumstàncies que operen paral·lelament al sistema educatiu, com són el grau i la qualitat de la sensibilització de la població enfront del saber i dels recursos educatius dels diversos col·lectius.

La *ratio* professor/alumne és un element de qualitat, però no pas definitiu; els mètodes de treball en grup, per exemple, poden ser aplicats amb èxit en classes força nombroses, i llur eficàcia que depèn en major grau de la preparació que no pas del nombre d'alumnes. No obstant això, conscient, com he dit fa un moment, que la *ratio* professor/alumne és un element de qualitat, el Departament d'Ensenyament ha promogut també la disminució del nombre d'alumnes per aula. En efecte, abans dels traspassos dels serveis d'Ensenyament a la Generalitat, l'any 1980, el nombre d'alumnes per aula es fixava en quaranta, i actualment es fixa en trenta-cinc, fet que evidencia les instruccions de matriculació de l'any 1980 i les actuals.

Aquesta realitat es fa patent en la Resolució de la Direcció General d'Ensenyament Primari del 21 de desembre del 1982, en la qual es dicten les normes de matriculació, així com en els criteris per a fixar la quota de professors ordenats per prioritats.

Amb aquests criteris queda prou clara la voluntat, en primer lloc, d'escolaritzar tots els infants i, en segon lloc, de rebaixar el nombre d'alumnes per aula, la qual cosa s'aconsegueix amb l'aplicació dels criteris que tot seguit els llegiré: «Desdoblar totes les unitats d'EGB que tinguin una matrícula superior a quaranta alumnes; crear la plaça de director amb funció docent de tots els centres públics que tinguin vuit unitats o més de la seva composició; crear una unitat d'educació especial en tots els centres públics que tinguin una composició total superior a setze unitats, sempre que no sigui ja creada; dotar d'un professor de suport aquells centres que per llurs especials característiques puguin tenir més dèficit en el seu funcionament, com són els centres de cinc a set unitats o els de més de vint-i-tres unitats en total.»

D'altra banda, l'article segon de l'esmentada Resolució de la Direcció General d'Ensenyament Primari del 21 de desembre diu: «Nombre d'alumnes per aula, mentre hi hagi demanda i necessitat de places escolars i l'espai físic ho permeti, el nombre d'alumnes no serà inferior a trenta-cinc alumnes/aula. Pel que fa als centres d'educació especial i a les aules d'educació especial integrades en centres d'EGB, se seguiran els criteris del 4 de setembre de 1981.»

Cal remarcar, finalment, que la situació actual respecte al mòdul alumnes/aula està totalment condicionada per la plan-

tilla pressupostària de professors d'EGB atorgada pel Ministeri d'Educació i Ciència. Malgrat això, són moltes, actualment, les escoles en les quals hi ha fins i tot menys de trenta alumnes per aula, com és el cas del medi rural o suburbial. En el moment actual, les *ratios* globals de Barcelona ciutat són de 29,31, i a les comarques de Barcelona, 30,06. En tot cas, la *ratio* professor/alumne a Cerdanyola/Ciutat Badia, entrant en coses tan concretes com les que el senyor Diputat demanava, ha estat: curs 1979/1980, 31,14; curs 1980/1981, 30,62; curs 1981/1982, 29,57; curs 1982/1983, 28,11. És a dir, que hi ha hagut una disminució en aquests quatre anys, que ha passat de 31,14 a 28,11. No devia de ser tan dolenta ni tan massificadora la política quan ha conduït a aquests resultats només en tres anys.

Pel que fa al conflicte de Ciutat Badia, podem dir que actualment està solucionat, i que s'ha originat a causa de l'actitud d'alguns directors d'incomplir la Resolució de la Direcció General d'Ensenyament Primari, tot oferint un nombre de vacants inferior a l'ordenat per a tot Catalunya i acceptat per la resta de directors i per la població.

Quan un funcionari, senyor Diputat, incompleix una resolució, l'Administració està obligat a exigir-li'n el compliment. Si això no és així, el país no funcionarà i res serà manejable.

Vull assenyalar, per acabar, que el Departament d'Ensenyament es proposa de continuar per la via d'una progressiva millora de la qualitat de l'ensenyament, millora que inclou, entre altres actuacions, la reducció del nombre d'alumnes per aula, i que aquesta reducció és avalada pel pla de construccions escolars.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Corral desitja replicar? El senyor Corral té la paraula.

El Sr. CORRAL: Gracias, señor Presidente. Señor Conseller, si la relación alumnos/aula en Ciudad Badia y en Cerdanyola está situada en el curso 82/83 en 28,11, yo no entiendo, entonces, por qué se procede a sancionar a directores de centros públicos por hacer una oferta de matriculación entre treinta y treinta y dos alumnos por aula. Y no lo entiendo, tampoco, si interpretamos, si interpretamos esa norma de matriculación que usted mismo ha leído, en la que dice que: «mientras hi hagi demanda i necessitat de places escolars i l'espai físic ho permeti, el nombre d'alumnes no serà inferior a trenta-cinc alumnes per aula.» En Ciutat Badia, ¿eh?, la demanda y la necesidad de plazas escolares permiten matricular alrededor de treinta o treinta y dos o a menos; por lo tanto, no se entienden esas sanciones a directores de colegios públicos de Ciudad Badia; no se entiende, so pena que se basen en algo, en algo que signifique una intención, por parte de la Conselleria d'Ensenyament, de reducir maestros para aumentar el número de alumnos por aula.

Eso era el primer elemento que yo quería situar, y el segundo elemento es que, por encima de unas normas concretas, técnicas, de matriculación, está el elemento político. Y entonces hoy, aquí, discutimos elementos políticos en torno a una política concreta de la Conselleria, en torno a la matriculación de alumnos por aula. Por lo tanto, en todo caso se trata de discutir sobre ese criterio político, no de hacer el criterio político en función de unas normas técnicas que están situadas, y, en

función de esas normas técnicas, se sanciona o no se sanciona. No, se trata, evidentemente, de si hay voluntad de disminuir; por lo tanto, no hay que sancionar a los directores que hacen una oferta por debajo de los treinta y cinco, y que encima están dentro de este primer punto de las normas de matriculación.

Yo ya estoy de acuerdo que hay factores diversos, factores diversos que intervienen en la mejora de la calidad de enseñanza, y que uno es precisamente el que estamos tratando hoy. Y es posible, no lo sé porque no tengo los datos para poder ni afirmarlo a favor o en contra que se haya bajado de cuarenta a treinta y cinco. Lo que sí que es cierto es que hay muchos sitios en que se ha subido de número de alumnos por aula, sitios que yo conozco y que, en todo caso, puedo pasar detallada cuenta de determinados tipos de escuelas, en determinados tipos de ciudades del cinturón, en las cuales hoy se está matriculando más niños por aula que hace, por ejemplo, un año o hace dos años. En todo caso, la globalidad puede ser la globalidad. Lo concreto, también, en todo caso, es, evidentemente, lo concreto.

Y a mí me preocupa este tema, porque en todo caso hay un acuerdo, hay un acuerdo del Departament d'Ensenyament en torno a las sanciones de Ciudad Badía, que hay el compromiso de revisarlas, y, en todo caso, un compromiso de revisarlas que va ligado a otro compromiso en cuanto a que las normas de matriculación contemplarán la diferente situación escolar en cada municipio —evidentemente, va ligado— y contemplar la diferente situación en cada municipio significa tener en cuenta que los sitios donde se ha llegado a bajar este *ratio* se tiene que conservar eso y seguir luchando por disminuir y no tanto por una voluntad de acumular. Y también significa, ¿como no?, que en las normas de matriculación se debe de contemplar esa posibilidad de poder ofertar por debajo de los treinta y cinco y no obligatoriamente los treinta y cinco, porque ofertar obligatoriamente en torno a los treinta y cinco implica, evidentemente, una posibilidad en manos de la Administración, es decir, de disminución de profesorado y de aumento de niños por aula.

Yo, nada más, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo crec que aquí hi ha una cosa que potser no ha quedat prou clara en la meua exposició. Nosaltres, el que hem fet amb aquesta sanció, que, després, com vostè deia molt bé, en la nota subsegüent que va aparèixer va dir que podria ser revisada, només diem que, quan hi ha una resolució d'una Direcció General, els funcionaris l'han de complir, i nosaltres ens fonamentàvem en el compliment d'aquesta resolució. Si es diu que s'ha de fer una oferta de trenta-cinc alumnes per aula, nosaltres entenem que s'ha de fer una oferta de trenta-cinc alumnes per aula. Si no hi ha més nens que vint-i-vuit o vint-i-nou no es preocupin, no en sortiran més. El nombre de nens i el nombre d'alumnes és un nombre de nens i un nombre d'alumnes que està limitat per les pròpies realitats.

De tota manera, quan es fa una resolució no es fa pensant en una població, sinó que aquestes resolucions tenen caràcter general. Per exemple, en el projecte que s'ha anticipat de la LODG, hi ha una norma que diu que «el Ministeri fixarà els

mínims d'alumne per aula», vol dir que també, probablement, haurà d'establir una relació numèrica o trobarà un altre element funcional que serveixi per a regir-nos. Però no es pot deixar un problema tan greu com és el de la matriculació, obert, i dependent només del criteri de cada director per a ofertar un nombre determinat de places. Podria ser que en algun centre quedessin nens al carrer perquè hi ha hagut un propòsit de directors, d'acord amb la junta de matriculació, que s'ofertés un nombre inferior.

Que no hi ha cap intenció d'augmentar el nombre d'alumnes per aula es veu pels resultats, i nosaltres, des del primer moment, quan es va plantejar el problema de Ciutat Badia, vàrem dir que no es disminuïria el nombre de professors, malgrat que fos una relació que sabíem que resultaria al voltant dels vint-i-vuit alumnes per aula, perquè teníem estadístiques i programació.

És a dir, jo entenc que, en aquest cas, es va convertir en un problema de desobediència civil el fet que, en definitiva, només era una norma administrativa, i que això es podia haver resolt només ofertant. Jo li ho asseguro, no van sortir després més alumnes i no haurien sortit. El problema, jo crec que va quedar resolt quan molts d'aquests directors van entendre les raons i, d'alguna manera, això es va aconseguir de solucionar.

Jo lamento que fets com aquest s'hagin produït, que s'hagin pogut arribar a radicalitzar. El problema polític de la millora de qualitat de l'ensenyament, senyor Corral, jo l'hi he intentat explicar i per això he fet aquesta introducció en la resposta a la meua interpellació. I és d'acord amb aquesta política de millora de la qualitat, un dels elements de la qual com vostè i jo reconeixem, és la disminució del nombre d'alumnes per aula, i nosaltres pensem que cal incrementar aquest nombre de professors, segons la relació de què jo li parlava, i aquest és el propòsit i així continuarà el Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, se m'ha indicat que el Diputat que ha de formular la interpellació que figura amb el número 14 a l'ordre del dia desitjaria fer-ho una mica més tard i que té l'acord del Consell Executiu per a fer-ho així. En aquestes condicions, els proposo l'alteració de l'ordre del dia següent: passar el punt número 14 després del punt número 18. Si tots vostès hi estan d'acord, considerarem modificat l'ordre del dia, fent passar el punt número 14 després del punt número 18. Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre els abocadors d'escombraries

Continuem, doncs, amb el punt següent de l'ordre del dia, que era el punt número 11, la interpellació al Consell Executiu sobre la normativa vigent en matèria d'abocadors d'escombraries, que formularà el Diputat senyor Pere Roselló. Per al torn d'exposició té la paraula el senyor Roselló.

El Sr. ROSELLÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, presento aquesta interpellació per tal de saber exa-

ctament quina és la política del Consell Executiu respecte als abocaments d'escombraries arreu de Catalunya, i el compliment de la normativa vigent, donada l'actual situació dels abocadors a Catalunya. Volia dir abans que faig aquesta interpellació global, de tots els abocadors d'escombraries de Catalunya, donat que la que havia presentat inicialment, d'un fet molt concret i molt punyent que està passant a la ciutat de Lleida respecte a l'abocador, no va ser admesa a tràmit i va ser passada a pregunta amb resposta escrita, i crec que el tractament no ha estat igual que en d'altres interpellacions, com alguna que hi ha avui a l'ordre del dia, de temes molt concrets com, per exemple, la del municipi de l'Aldea. Bé, és un motiu de queixa encoberta que plantejo.

Bé, la situació actual dels abocadors a Catalunya, recollida en una publicació de la mateixa Generalitat —crec que el llibre es diu *Els serveis municipals de Catalunya*—, publicada pel Departament de Governació, diu que a Catalunya hi ha gairebé dos-cents municipis sense servei de recollida d'escombraries, i la resta de municipis, és a dir, més de set-cents, tenen, pràcticament tots, abocadors sense controlar, i solament hi ha sis abocadors amb un cert tipus de control, mirant la normativa vigent a la Comunitat Econòmica Europea. Hi ha sis plantes d'incineració i reciclatge i vuit municipis que tenen en marxa un projecte d'instal·lació de plantes d'incineració i reciclatge.

Hi ha casos, com deia abans, com el de l'Ajuntament de Lleida, flagrants d'incompliment de tota la normativa vigent. No tenen cap tipus de permís administratiu, no han fet cap tràmit legal —d'acord amb la Llei 42/75—, crec que aquest abocador de la ciutat de Lleida és totalment clandestí, incontrolat i no té protecció que eviti l'accés de persones o animals. La contaminació és elevadíssima, tant atmosfèrica com d'aigües, com han anat denunciant el sindicat USAC dels agricultors reiteradament, i que atempta greument contra la vida de molts pagesos de l'horta de Lleida.

Situacions anòmales com aquesta, jo suposo que n'hi deu haver arreu de Catalunya, però no tant com aquesta que acabo d'explicar. És per això que faig aquesta interpellació, per saber quines mesures pensa adoptar el Consell Executiu per a fer complir aquesta normativa vigent, i, sobretot, quan els ajuntaments se saltin a la torera l'incompliment, quan haurien de ser els primers responsables a tenir cura de la salut dels ciutadans dels seus municipis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula, per a la resposta, l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, la interpellació del Diputat senyor Roselló té, evidentment, molt a veure, tal com s'ha després de la seva exposició, amb l'abocador d'escombraries de Lleida. Sobre aquest tema, ell, efectivament, va plantejar no sé si una interpellació que se li va dir que transformés en pregunta i jo, en tot cas, he rebut una pregunta escrita a respondre per escrit, i l'he resposta, no sé si està en poder del senyor Roselló, però en la resposta escrita li dic exactament tot el que concerneix la situació concreta de l'abocador de Lleida.

Com que les interpellacions han de ser, segons el Reglament —i em sembla que aquesta ha estat la interpretació de la Mesa— de tipus genèric, de política general, i les preguntes es

refereixen a temes concrets, perquè aquesta és la gran diferència reglamentària entre interpellació i pregunta, jo passo a respondre la interpellació i el que realment interessa, m'ha semblat, al senyor Roselló, que és l'abocador d'escombraries de Lleida, rebrà la resposta per escrit, de la qual jo ja tinc còpia aquí, i segurament potser encara no ha arribat al senyor Diputat.

Efectivament, el senyor Roselló planteja la greu problemàtica dels abocadors d'escombraries; ens dona unes dades que recull d'una publicació, per cert, de la Conselleria de Governació, com ell ha dit igualment, i jo li diria que les causes d'aquesta situació sobre els abocadors —contra la qual intentem lluitar— són, en primer lloc, la manca de desenvolupament legislatiu d'una Llei que ell ha citat, la 42/75, la insuficiència de mitjans de tot ordre que tenen la majoria dels ajuntaments de Catalunya per a afrontar amb eficàcia la solució d'aquest problema; un problema, també, de terme municipal, que no sempre és una demarcació territorial idònia per al tractament de les deixalles i dels residus, i aquí cal trobar una nova dimensió, i el tema de la comarca pot ajudar molt a resoldre aquests temes, i precisament en el Projecte de Llei de comarcalització que el Consell Executiu va lliurar a aquest Parlament en el mes de gener, ja planteja, com un dels serveis que pot fer la comarca, aquest tema dels abocadors.

Però la Generalitat ha assumit les competències que li atorga, sobre aquest tema, l'Estatut d'Autonomia, per mitjà de dues normes concretes: el Decret 64/82, del 9 de març, pel qual s'aprova la reglamentació parcial del tractament de les deixalles i residus i, de l'altra banda, una Llei, la Llei 6/83, del 7 d'abril, sobre residus industrials. Per tant, s'ha iniciat la tasca de participar directament amb els municipis per tal de donar solució a aquest greu problema.

Hi ha una diferenciació clara entre deixalles i residus d'origen industrial, i deixalles i residus d'origen domèstic. Pel que fa a les primeres, les d'origen industrial, per tant, la tasca s'ha encomanat a la Junta de Residus —segons Llei aprovada per aquest Parlament— a la qual correspon la planificació, la informació, la promoció, l'autorització, l'organització i la supervisió de les actuacions concernents a residus industrials, amb vistes a assegurar que el seu aprofitament o eliminació s'efectuï en condicions adequades. Està en tràmit la formulació i programació de les actuacions de l'Administració de la Generalitat en aquest tema, pel fet que la Llei ha estat recentment, relativament recentment, aprovada per aquest Parlament.

Pel que fa a les deixalles i residus domèstics, les actuacions de la Generalitat estan adreçades, fonamentalment, en un doble vessant: requerir els municipis responsables d'abocadors que ocasionen perjudicis considerables a l'entorn perquè legalitzin i adequin les instal·lacions. Podem donar al senyor Diputat unes quantes xifres: requeriments fets sobre la seva gestió en municipis, 34; abocadors i incineradors qualificats i informats favorablement per les comissions territorials d'indústries i activitats classificades, 14; en tràmit de qualificació i informe, 11. Per tant, aquestes xifres actualitzen les xifres que, extretes d'un llibre de serveis municipals, ha donat el Diputat senyor Roselló.

S'ha de tenir en compte, d'altra banda, per a valorar aquestes xifres, que la majoria d'abocadors són mancomunats i ser-

veixen a diversos municipis, per tant, tenen una incidència sobre una major quantitat de municipis que la que surt de les xifres donades.

Hi ha una altra actuació que té un reflex en el Pressupost d'aquest any que està en tràmit d'aprovació per aquest Parlament, que és a través de la figura del Consorci. En aquesta segona vessant, les comissions territorials d'indústries i activitats classificades han iniciat una campanya experimental en cinc comarques de Catalunya, Berguedà, Alt Urgell, Cerdanya, Ripollès, Conca de Barberà. Aquesta campanya s'està duent a terme per programar i resoldre el problema de les escombraries domèstiques en aquestes comarques. El projecte de pressupost en tràmit d'aprovació en aquest Parlament inclou una partida de 400 milions de pessetes per a atendre la gestió de la major part de municipis inclosos en aquestes comarques, el nombre d'instal·lacions previstes és de 20, el cost estimat mitjà de cada instal·lació és de 40 milions, això representa 800 milions de pessetes i el que es preveu en el pressupost és que la Generalitat hi aportí 400 milions, és a dir, el 50% per a fer una prova experimental en aquestes cinc comarques de Catalunya que acabo d'esmentar. Nosaltres pensem continuar una política ja iniciada, enèrgica, d'exigir el compliment de la normativa vigent i una actuació de participació i col·laboració activa, en tots els ordres, tècnic, econòmic i de gestió amb els ajuntaments, per superar les deficiències que té, evidentment, a Catalunya el tractament de les deixalles i residus que s'originen en l'àmbit territorial de Catalunya.

Sobre el tema de l'Ajuntament de Lleida, jo passaré immediatament al senyor Diputat la còpia de la contesta escrita que s'ha enviat a aquest Parlament, des del Departament de Governació. Sí que li vull dir, li vull llegir el paràgraf final, que és que: «La Direcció General d'Administració Local, atesa la petició que li ha vingut de la delegació territorial del Departament de Governació a Lleida, i després d'una informació molt completa de sanitat i dels perills que comporta aquest abocador no utilitzat, ha instruït un expedient per tal de cercar una solució idònia al greu problema plantejat.» És a dir, hi ha un expedient en curs sobre aquest tema, la resolució que es pugui adoptar en relació amb aquest abocament clandestí, que està emplaçat a Serrallarga, ha de tenir en compte, forçosament, els acords de la Comissió Territorial d'Indústria i Activitats Classificades de Lleida, que van deixar constància del risc potencial immediat de contaminació d'aigües superficials i subàlvies, que presenta la situació, de fet, de l'esmentat abocador, risc que podria representar un greu atemptat a la salut pública i en els corrents d'aigua propers, els de l'abocador, dels quals s'abasten per a consum humà importants nuclis de població d'aquest i d'altres municipis amb la consegüent premonició de clausura forçosa de l'abocador pel cas que l'esmentada previsió es confirmi.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Roselló té la paraula per al torn de replicar.

El Sr. ROSELLÓ: Gràcies, senyor President. En primer lloc era una queixa formal que feia a la Junta de Portaveus, quan em referia a la interpellació passada a pregunta, bé, no voldria tornar a ressaltar el fet que temes molt puntuals han estat interpellacions com el de la Passió d'Olesa, el tema d'Aldea, els fets del municipi de Blanes de l'any passat, i d'altres que hi

ha. El Sr. PRESIDENT: Voldria dir-li, senyor Diputat, que no és la qüestió que el tema sigui puntual, sinó que cal llegir el Reglament i veure, aleshores, a què s'ha de referir una interpellació, i la Mesa i la Junta de Portaveus crec que han aplicat sempre el Reglament amb un criteri absolutament objectiu.

El Sr. ROSELLÓ: No, senyor President, no estic d'acord amb la seva apreciació del tema però l'accepto.

Bé, com deia el senyor Conseller, efectivament tenen les competències respecte a les activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses i jo li voldria recordar que, en una carta feta pel Servei Territorial de Promoció de la Salut de Lleida, al seu cinquè punt, ordena que sigui immediatament clausurat l'abocador d'escombraries de la ciutat de Lleida, sense perjudici de les sancions previstes a la Llei. Això es feia el 10 de febrer d'aquest any, estem al 30 de juny i que jo sàpiga, aquesta ordre que donava el Servei Territorial de Promoció de la Salut no s'ha portat a terme i no s'ha clausurat aquest abocador d'escombraries. Era per això també a veure quines mesures pensen aplicar, si mitjançant les sancions, perquè també es diu sense perjudici de les sancions previstes a la Llei, s'ha de complir aquesta normativa vigent, i aquest Servei Territorial ja apunta quin camí s'ha d'adoptar per fer complir la normativa vigent, però, en la seva resposta, senyor Conseller, no veig que aquestes consideracions que feia aquest Servei Territorial es puguin portar a terme per a fer complir la normativa vigent, en aquest cas tan concret de l'abocador de Lleida.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, veig que el senyor Diputat insisteix en el tema concret de Lleida que ja li hem contestat per escrit i em sembla que no ha fet cap referència a la contestació genèrica a la interpellació que ell ha fet. Efectivament, li volia dir que estava d'acord, que el dia 9 de febrer —ell ha dit el 10, era el 9 de febrer— el Servei Territorial de Promoció de la Salut va adreçar a l'alcalde de Lleida i al President de la Comissió Territorial d'Indústries i Activitats Classificades de Lleida un informe referent a les condicions sanitàries de l'exercici de l'activitat, de l'exercici de l'abocador, que foren comprovades pels tècnics de l'esmentat Servei Territorial amb motiu d'una denúncia presentada per quaranta veïns, però l'ordre de tancament té tot un tràmit que no ve d'un informe del Servei Territorial de Promoció de la Salut, sinó que passa per un requeriment a l'alcalde de Lleida, que passa per tota una sèrie de tràmits que s'han fet i que s'estan fent i que en la resposta escrita a la seva pregunta jo li explico amb tot detall.

Moltes gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre el possible trasllat fora de Catalunya de direccions de serveis estatals

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre el possible trasllat fora de Catalunya de direccions de serveis estatals, que formularà el Diputat senyor Víctor Torres, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Per al torn d'exposició té la paraula el senyor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Dipu-

tats, molt em temo que aquesta interpellació sigui ja pólvora gastada endebades, perquè des del dia 18 de maig, data en què va quedar registrada a la Mesa del Parlament, fins avui, la situació ha anat evolucionant de tal manera que temo que els fets ja siguin pràcticament irreversibles. Anem-hi, a aquests fets.

El dia 14 de maig els mitjans informatius varen fer conèixer el propòsit de la Companyia Telefònica de reorganitzar els seus serveis dividint el territori de l'Estat espanyol en sis grans zones, divisió que té, com a conseqüència, la desaparició de les clàssiques i tradicionals delegacions regionals. En data 11 de maig, en efecte, el Consell Executiu de la Telefònica va aprovar la nova divisió territorial telefònica en sis zones que són les següents: Madrid, Barcelona, Sud-est, Nord-est, Sud-oest i Nord-oest. Les capitals de zona seran, respectivament, Madrid, Barcelona, València, Saragossa, Sevilla i León, i cada una d'elles englobarà, naturalment, un nombre determinat de províncies. Per economia de temps no vaig a llegir-los l'afectació de les cinquanta províncies i em limitaré a comentar la incidència que pot tenir per a nosaltres els catalans aquest repartiment administratiu.

Primera conseqüència: Barcelona, que era la capital de la delegació regional catalana, es converteix en Delegació uniprovincial, car la seva jurisdicció territorial queda limitada a la província de Barcelona. Segona conseqüència, les províncies, per dir-ho d'alguna manera, de Girona, Tarragona i Lleida, queden desvinculades de Barcelona, capital de Catalunya, i són sotmeses a la dependència de la delegació regional de Saragossa, capital de la zona nord-est, que abasta: Aragó, el País Basc, Navarra i la Rioja. Les Illes són afectades a la zona de València.

Quines són les raons que intenten justificar aquesta reestructuració dels serveis? Segons la versió dels mitjans informatius facilitats per la Direcció General de la Telefònica, es tracta únicament d'una operació tècnica que té com a objectiu assolir una millor coordinació dels serveis en matèria de nombre d'aparells, facturació, etcètera. S'assegura que aquesta nova estructuració no comportarà costos suplementaris i s'afegeix, per tal de tranquil·litzar, segurament, els ànims una mica alterats de les consciències autonòmiques, que s'establiran mecanismes de coordinació entre les direccions provincials d'una mateixa Comunitat Autònoma, no sabríem com qualificar aquesta darrera afirmació, si d'ingènua o de cínica, però del que no hi ha dubte és que és molt demostrativa de la manera com s'entén l'autonomia en les altes esferes administratives del país. En efecte, si ens limitem a Catalunya, que és el que ens interessa sobretot, l'inefable Telefònica, amb la benedicció del Govern, comença per destruir la unitat territorial catalana establerta al voltant del seu centre normal, tradicional, operatiu, històric i estatutari que és Barcelona, decretant, del dia a l'endemà, sense consultar ningú, que els usuaris de la Jonquera, o d'Alcanar o de Sort, per exemple, en lloc de dependre de Barcelona, passaran a la jurisdicció tutelar de la capital aragonesa, a la qual hauran d'adreçar llurs reclamacions, naturalment, en llengua castellana.

I una vegada decretada i consumada aquesta desintegració del territori català, la direcció de la Telefònica pretindrà establir mecanismes de coordinació entre les diverses províncies d'una mateixa comunitat autònoma, és a dir, que intentarà re-

construir d'una mà allò que ha destruït precedentment.

Senyores i senyors Diputats, ens trobem en presència d'un afer molt greu, malgrat que s'intenti minimitzar-ne la importància i les conseqüències. L'administració espanyola actual està procedint amb criteris similars a altres règims de trista memòria, i, si no, que ens ho preguntin a nosaltres els lleidatans, que recordem perfectament, el projecte de segregar la província de Lleida de la resta geogràfica de Catalunya, incorporant-la al *Valle del Ebro* i dic projecte perquè la reacció del nostre poble va ser tan espontània, tan enèrgica i tan unànime que el Govern espanyol d'aleshores no es va atrevir a tirar-lo endavant.

Amb penes i treballs, senyores i senyors Diputats, estem edificant el que s'anomena Espanya de les autonomies; s'ha volgut donar al país una possibilitat d'organitzar-se en comunitats nacionals o regionals, seguint els procediments establerts en el títol vuitè de la Constitució actual. Estem fent grans elucubracions, sobre les esperances federalistes que s'obren als horitzons espanyols i juguem a veure qui és més autonomista i qui és més descentralitzador. I, precisament, quan es tracta de reorganitzar un servei tan important en el present i sobretot en el futur, com és el servei del telèfon, en lloc de reforçar el poder autonòmic es prefereix adoptar una línia de conducta totalment divergent, augmentant més encara, sota pretextos purament fallaciosos, el centralisme regressiu i absorbent. Com volen els senyors de l'Administració central que els catalans, els bascos, i els gallecs, les tres comunitats amb més càrrega històrica i nacional, no estiguin preocupats per la pèrdua de llurs respectives capitalitats telefòniques a profit de Saragossa i de León, ciutats, d'altra banda, naturalment, que ens mereixen tots els nostres respectes i que no se'ns digui que en aquesta nova distribució es dona el mateix tracte a Madrid i a Barcelona, perquè això no és veritat.

Madrid és una Comunitat Autònoma uniprovincial, i, per tant, no perd absolutament res en aquesta nova distribució, no sofreix cap amputació del seu territori. En canvi, nosaltres, els catalans, quedem esquarterats i desconnectats del nostre cap i casal, que és Barcelona. Quina llàstima que l'article 149 de la Constitució sigui menys comprensiu i menys generós que l'article 15 de la Constitució del 1931, que donava la possibilitat a les Comunitats Autònomes d'assumir competències executives en matèria de telèfons. Però tinguem en compte que el que la Constitució vigent es presti a aquestes interpretacions restrictives no ens ha de fer oblidar que hi ha possibilitats legals d'eixamplar el camp del nostre autogovern, ja sigui en aplicació de l'article 150 de la Constitució, ja sigui posant en marxa els mecanismes de reforma de l'Estatut, reforma que el nostre Grup parlamentari considera indispensable si volem que l'autonomia sigui altra cosa que una enganyifa.

En matèria de telèfons, senyores i senyors Diputats, a Catalunya ja sabem de què va. Qui ignora la magnífica tasca portada a terme per la Mancomunitat de Prat de la Riba? Qui no recorda l'impuls, malauradament de curta durada, que va donar-hi la Generalitat republicana? I no voldria que se'ns acusés de vanitosos ni de pretensiosos, però tinc la gosadia d'afirmar que si el nostre poble hagués gaudit durant cinquanta anys de les atribucions onnipotents que ha tingut la Companyia Telefònica ja s'hauria acabat al nostre país l'irritant problema dels telèfons rurals i de muntanya, problema que encara avui és a l'ordre

del dia de les nostres preocupacions. I qui pot creure, senyores i senyors Diputats, que aquests problemes, greus, angoixosos, se superaran més fàcilment i més eficaçment situant en una llunyania molt llunyana, per dir-ho d'una certa manera, els centres de direcció de la xarxa telefònica.

I acabo, senyor President, acabo únicament repetint la part interrogativa de la meua interpellació, a la qual desitjo que l'Honorable Conseller respongui amb l'amplitud i amb la intensitat que el tema es mereix: «Què pensa el Consell Executiu dels trasllats de les delegacions de serveis estatals fora del nostre territori i quines mesures pensa prendre per a evitar-los o per a paliar-ne els efectes negatius per a Catalunya».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la resposta en nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, s'han tractat avui en aquesta Cambra temes molt importants. S'ha tractat de la Policia Autònoma de la Generalitat, per exemple, s'ha tractat del Projecte de Llei sobre Administració Institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials de Catalunya, etcètera. S'han tractat temes, tots en som conscients, molt importants.

Bé, jo m'atreveixo a dir d'entrada que cap d'aquests temes no és més important que el que en aquest moment està tractant aquesta Cambra. Sens dubte l'Illustre senyor Diputat, senyor Torres, per economia de temps, com ha dit, no ha assenyalat coses que realment cal tenir en compte, però per economia de temps no les ha assenyalat totes. Jo em permetré, fent cas, d'altra banda, al seu desig manifestat que contesti amb un aprofundiment respecte al tema que ha encetat, jo els diré alguna cosa més, complementant el que ha assenyalat el Diputat senyor Torres.

En primer lloc, dir-los que la línia telefònica, cada vegada més, es concedeix, i serà molt ràpidament, més que una mitjà de comunicació de tipus personal, de tipus bilateral, un centre de transmissió de dades. A través del complex telèfon/televisió/videotext, etcètera, nosaltres —molt ràpidament, estem parlant de molt pocs anys, no de lustres, de molt pocs anys— podem consultar, a través del telèfon, i tindrem la resposta a la pantalla de la televisió sobre temes, per exemple, que figurin a les biblioteques, sobre tots els possibles llibres que hi pugui haver en una biblioteca, quins són els que tracten d'una determinada matèria, tota la informació que tinguin, per exemple, els centres estadístics; nosaltres podem demanar als laboratoris totes les dades que calgui, i als centres, hospitals, centres mèdics, etcètera, d'assistència, com es tracten determinats punts, quins són els punts d'arribada sobre determinades anàlisis científiques, etcètera. Tot això ho podran fer demanant per telèfon i la resposta la tindrem a la televisió.

És clar, la resposta la tindrem a la televisió sempre que tot aquest cúmul de dades estigui realment recollit en un banc de dades, i, per tant, sempre que la pregunta que nosaltres fem per telèfon realment s'hagi considerat prou interessant per a tenir-la recollida en el banc de dades pels organismes —tele, telefònica— que ens han de facilitar la informació corresponent. Nosaltres, òbviament, podem preguntar, però no tindrem resposta sobre allò que no hagi estat recollit per la telefò-

nica. Això, per exemple.

Aleshores, jo demano, per exemple, si des de fora de Catalunya, des d'una ciutat, la que sigui, fora de Catalunya, es tindrà, per exemple, la sensibilitat suficient per a imaginar què és el que pot interessar i, per tant, què és el que pot tenir recollit el banc de dades, temes que interessin, per exemple, a l'Empordà, o a la Cerdanya, als Pallars, a Barcelona, per descomptat —Barcelona, perdó, és un cas especial, perquè no està dins d'aquelles zones de Catalunya que s'integren dins d'una altra àrea de Telefònica. Però, bé, jo pregunto si a una ciutat de fora de Catalunya es podrà tenir la sensibilitat per saber el que desitgen preguntar aquestes persones d'aquestes zones, per exemple, a què m'he referit.

Vull, per exemple, plantejar aquí quin serà el tracte que haurà de tenir i amb qui haurà de tractar la Conselleria de Política Territorial, per exemple, quan es tracti de fer les canalitzacions telefòniques corresponents per carreteres, per autopistes, quan es tracti, per exemple, de determinar els habitatges en relació amb la televisió per cable. Amb qui haurà de parlar? Amb Saragossa haurà de parlar? En aquest moment que estem construint, sembla ser, un Estat de les autonomies, per a temes com aquests, tan senzills com aquests, de canalitzacions telefòniques, per carreteres, per autopistes, amb qui haurà de tractar? Amb Saragossa? O potser haurà d'anar directament a la Telefònica? O haurà de tractar...? No ho sé, francament, no sé amb qui haurà de tractar temes per tan simples com aquests.

Per exemple, en el moment que nosaltres pensem que és interessant promoure determinats sistemes de comunicacions per esdeveniments prou extraordinaris, com, per exemple, les eleccions que hem tingut nosaltres, les eleccions autonòmiques. Bé, tot això requereix un programa, un programa que vindrà per telèfon, que ja està venint per telèfon, a través de la tele, però a través del centre transmissor telèfon, i que, bé, nosaltres haurem de pactar i, suposo, haurem d'arribar a un acord amb Telefònica, amb Saragossa, amb no sé qui, per veure si ens deixen o no, si estem en condicions o no, si podem transmetre el resultat de les eleccions als ciutadans que estan a les comarques de Lleida, a les comarques de Tarragona i a les comarques de Girona; si no, no podem. Si no ens hi posem d'acord no podem transmetre el resultat d'aquestes eleccions, per exemple.

Des del punt de vista de normalització lingüística. Pensen vostès el que significa el fet de traslladar la capital, a efectes telefònics, de Lleida, Tarragona i Girona a una ciutat de fora de Catalunya; pensin el que significa des del punt de vista d'unitat cultural. Si tenen present que en aquests moments ja s'estan produint, i segur que molts de vostès ho han notat, no molt potser encara, però una mica, que als centres de la Telefònica saben els treballadors, la gent que es posa al telèfon, els treballadors saben que treballen en una comunitat cultural i en són conscients, d'això. I els treballadors ajuden a formar un conjunt tècnic cultural determinat. Imaginin-se vostès quan d'aquí a un mes, dos, tres, un any, telefonem per parlar amb una central d'alguna comarca de Lleida, de Tarragona o de Girona, i parlem en català i ens contestin en castellà. «Escolti, és que l'Estatut, és que el Parlament de Catalunya...». «Escolti, què diu de l'Estatut i del Parlament de Catalunya. Miri, a mi Saragossa, el que em paga és Saragossa, i el centre és a Saragossa, i, per tant, què significa això?» Jo no sé realment

—suposo que ja em noten completament d'acord amb les paraules del Diputat senyor Torres— on anem a parar. Sí que sé i repeteixo que aquest tema és almenys tan important com tots els altres que s'han tractat en aquesta sessió en aquesta Cambra, almenys tan important; probablement més, però almenys tan important.

Bé, jo vaig escriure una carta al president de la Telefònica, amb data 27 de maig, en què li deia que mitjançant aquest projecte, Girona, Tarragona i Lleida «pasaban a pertenecer a una división territorial con centro en Zaragoza». Li deia: «Supongo que no se te oculta la gravedad de esta decisión, si es que se confirma, que supondría el rompimiento de una unidad territorial coincidente con la unidad autonómica catalana, que, de modo alguno, puede justificarse por motivos técnicos». Per descomptat que de cap manera no pot justificar-se amb motivacions tècniques, perquè, precisament, l'avenç tecnològic exigeix que els centres de decisions amb serveis quaternaris de les característiques de la Telefònica estiguin en llocs on hi hagi una simbiosi universitat/centres d'investigació/nombre d'habitants i telèfons i indústria que sigui potenciadora del quaternari, dels serveis aquests, diguem-ne, postindustrials. De cap manera no és un avenç tècnic, sinó tot el contrari, és anar molt endarrera el fet de passar a dependre d'altres ciutats, amb tot el meu respecte i amb tota la meua consideració, però que no tinguin el caràcter d'avançades en el terreny tecnològic, en el terreny industrial, en el terreny d'investigació, en el terreny universitari, per exemple. O sigui que tampoc des del punt de vista tècnic no es pot justificar això. Ens poden dir, sí, ens poden dir una cosa: que només és a efectes administratius, que es tracta de constituir aquestes sis zones a què ha fet referència el Diputat senyor Torres, en funció del nombre de telèfons, de la facturació i del nombre d'empleats. Bé, escolti, això que realment en funció del nombre d'empleats, dels nombres de telèfons, d'aquests tipus de coses, de les característiques demogràfiques d'una població, que en funció d'això decideixin, per exemple, si hi ha moltes o poques finestretes per a treure el passaport..., entesos, d'acord. O que hi hagi més o menys nombre de funcionaris de correus per a repartir les cartes, d'acord. Això sí que depèn realment del nombre de treballadors o del nombre de persones que viuen en un determinat lloc. Però, per l'amor de Déu, en un tema tecnològicament tan important com aquest, en un tema en què tots sabem que hi ha sempre concentracions, concentracions pel que deia de simbiosi universitat/investigació científica, etcètera, que la concentració es dona, per exemple, a França, a Toulouse, a Estats Units en aquests moments Sand Baley, a Alemanya a la zona del Ruhr, parlar en aquests temes de nombre de telèfons o de nombre de persones o arribar a sis zones a fi que el nombre de persones més o menys sigui el mateix per a cadascuna de les sis no té cap sentit, a part de la insensibilitat política i cultural, no té cap sentit des del punt de vista tècnic, des del punt de vista tecnològic.

Bé, li deia: «Me agradecería recibir noticias tuyas, asegurándome que la nueva estructuración orgánica no afectará a la unidad territorial que hasta ahora ha venido manteniendo la Compañía en Cataluña.»

Vaig rebre la resposta del President de la Telefònica, en què em deia tota una sèrie de coses, però me'n deia dues que són les següents. Una d'elles la dic simplement a títol purament

descriptiu, purament informatiu, sense res més, però em deia que «ya hemos garantizado a las centrales sindicales que nada tienen que temer por sus puestos de trabajo». Això m'ho diu en aquesta carta; trobo que és positiu que en quedi constància, que, realment, a les centrals sindicals se les va avisar i és bo, però a les centrals sindicals. I diu una altra cosa que considero que pot ser positiva. Diu: «De acuerdo con tu carta quiero oír antes de tomar una decisión —senyor Torres, confiemos en això—, antes de tomar una decisión quiero visitar a los Presidentes autonómicos y al Presidente de la Generalitat.»

Bé, a aquesta carta hi va haver una resposta meua en què, bàsicament, insistia en els termes a què m'he referit ara. I el que puc dir en aquest moment, els puc informar, encara que no ho puc totalment confirmar i ratificar, però pràcticament segur que aquest mes de juliol tindrà lloc aquesta visita del President de la Telefònica al President de la Generalitat per a discutir aquest tema, perquè, com ell em deia a la carta: «Quiero oírles antes de llegar a un sistema, a fin de que para todos sea racional.»

Bé, aquesta és l'esperança que tenim, això és el que probablement cal esperar en aquest moment... Bé, potser és que sóc una mica ingenu, però jo crec que quan les coses són tremendament clares, i en un moment en què s'està creant l'Estat de les autonomies, no serà possible realitzar el que es va intentar en altres temps, que afectava només les comarques d'una província, que era Lleida, i ara afecta les comarques d'altres províncies, que són Lleida, Tarragona i Girona. Jo penso que això no passarà. En tot cas, sí que els vull informar que el President de la Telefònica visitarà el President de la Generalitat aquest mes de juliol per tractar d'aquest tema.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo molt sincerament les paraules, no tranquil·litzadores, sinó alarmants, del senyor Conseller, perquè, efectivament ha obert unes perspectives a l'autonomia en matèria de telecomunicacions que no són gens favorables, precisament per les limitacions que aquesta reestructuració de la Telefònica portaria per al nostre govern.

He escoltat, doncs, amb molta atenció les paraules del senyor Conseller, i puc dir que la seva resposta no m'ha sorprès. El nostre Grup no ignora quines són les nostres limitacions estatutàries en matèria de telecomunicacions en general i de telèfons en particular, i no és el nostre propòsit exigir unes actuacions que actualment l'ordenament jurídic fan impossibles.

Sabem perfectament que el poder polític del Consell Executiu és malauradament limitat i que, enfront d'una certa recrudescència del centralisme, es fa molt difícil negociar amb alguna possibilitat d'èxit. També volem dir que no es tracta de fer divisme, com es diu avui dia, com està de moda dir avui dia, però sí que voldríem afirmar, senyor Conseller, senyors del Consell Executiu, que ens hauria agradat de constatar una enèrgica i prompta reacció catalana oficial, com altres vegades s'ha fet. I s'ha fet en altres ocasions i el Consell Executiu de la Generalitat ha marcat unes posicions de disconformitat amb alguns plantejaments que han estat, en certa manera, imposats

per l'Administració central. I hem trobat aquesta vegada, no diré un cert conformisme —que no és cert, i lluny de la meua ment la idea d'afirmar-ho—, però sí una manca de reflex en la resposta que es mereixia aquesta, diguem-ne, temptativa —desitgem que sigui temptativa— de reorganització d'aquest servei. Però el que sí que desitjaríem és que el Consell Executiu, que representa la nostra nació, proclamés als quatre vents, i aprofitant la vinguda aquí, al nostre país, del Director de la Telefònica, el senyor Solana, que se li manifestés d'una manera molt clara, no una pura dissensió administrativa, o tècnica, o pragmàtica, sinó una disconformitat sobre el rerafons polític que aquesta operació comporta.

I això, hauríem preferit escoltar-ho amb un accent més decidit, amb un propòsit més ferm i amb una protesta més clara. I com que nosaltres voldríem que aquest afer no quedés limitat en aquest recinte, sinó que transcendís més enllà dels nostres Grups, ens proposem de presentar una Moció consecutiva a aquesta interpellació, en la qual donarem ocasió a les senyores i els senyors Diputats que manifestin públicament la seva opinió sobre una operació pretesament administrativa, però, en realitat, política, que al nostre judici és altament negativa per al poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller no desitja replicar.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política juvenil

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política juvenil, que formularà el Diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista. El senyor Terradellas té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, els problemes generals de la societat d'avui són prou preocupants per a tothom, però m'atreveixo a dir que hi ha un sector que els sofreix més intensament. Em refereixo als joves, i, més concretament, als qui tenen de setze a vint-i-cinc anys. La crisi econòmica, l'atur, la manca de perspectiva de lloc de treball, molts d'ells atrapats als interessos de multinacionals que sí que han arribat a connectar amb la seva manera de fer, i un llarg etcètera de circumstàncies, fan que molts dels joves d'avui dia se sentin marginats de la societat, del procés autonòmic, del procés democràtic.

Si bé històricament hi ha hagut distanciament entre els joves i la gent madura, potser mai com ara no s'ha accentuat aquesta distància; la crisi de valors del món occidental, que és una preocupació general, deixa desemparats els qui tot just s'enfronten a la vida i es troben amb un futur incert i poc motivador. És per això que necessitem més que mai connectar amb els joves, i donar compliment a allò que expressa l'article 48 de la Constitució, que exactament diu: «Els poders públics promouran les condicions per a la participació lliure i eficaç de la joventut en el desenvolupament polític, social, econòmic i cultural.»

Les competències de joventut, les tenim, lògicament, transferides a la Generalitat, i en el decurs d'aquests tres anys de Consell Executiu hem pogut constatar una política del Govern de la Generalitat que entenem que no respon a les necessitats

de la joventut a Catalunya.

Constatem que la política aplicada per la Direcció General de la Joventut no ha aconseguit acostar els joves a la Generalitat, ni ha resolt els greus problemes que té la joventut. L'actitud, hem constatat que és tancada i poc dialogant, i un exemple n'és el cessament del gerent de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, de què ja varem parlar en aquest mateix Parlament.

La Direcció General de la Joventut no ha comptat amb l'acció dels ajuntaments, ni entenem que hagi fet prou esforços per coordinar les iniciatives municipals, ni ha donat unes directrius que orientessin els ajuntaments en les seves prioritats; en els tres anys de Generalitat de Convergència i Unió els regidors de joventut dels diferents ajuntaments han estat convocats una sola vegada, i merament per a un tema informatiu.

La descentralització de la Direcció General de la Joventut a través dels serveis territorials i comarcals entenem que ha estat insuficient; els serveis territorials són purament intermediaris, sense capacitat d'iniciativa, i els comarcals, pel que sabem, han estat endegats sense la necessària coordinació amb els ajuntaments i sense cap possibilitat d'incidir en la vida dels joves, fora d'aquells que ja hi participaven abans. En l'Institut Català de Serveis a la Joventut s'ha manifestat una disminució de l'activitat, potser a conseqüència del cessament d'un gerent i de la dimissió de diversos col·laboradors.

En relació amb la política de defensa dels joves —la Direcció General de la Joventut sempre ha afirmat que se la plantejava—, hem de dir que s'ha quedat quasi tot en declaracions de bones intencions. La Direcció General de la Joventut ha fet molt poca cosa per millorar les condicions i la qualitat de vida dels joves, fora de l'ocupació del seu temps lliure, dels concursos i de les activitats de vacances. No ha impulsat, entenem nosaltres, la coordinació d'una política global del Consell Executiu en benefici dels joves.

Finalment, en relació amb la política de suport a les entitats juvenils, hem de dir que veiem amb preocupació la reducció de crèdits dins del Departament de Presidència, que han afectat molt negativament els pressupostos de la joventut, i concretament les partides destinades a les subvencions per a activitats juvenils. Donada, per tant, la problemàtica en tots sentits que viuen els joves avui, com ja he expressat abans, i tenint en compte les competències que en aquest àmbit té la Generalitat de Catalunya, aquest Diputat formula la interpellació següent:

Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en matèria de política juvenil?

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a respondre, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, per a respondre la interpellació formulada per l'Il·lustre senyor Diputat Daniel Terradellas, convé deixar ben clar ja d'entrada que els propòsits de capteniment del Consell Executiu en política juvenil són els que ja hem exposat diverses vegades en aquesta mateixa Cambra, en respostes a diverses preguntes i interpellacions, i que es

poden resumir en la potenciació, la promoció i la defensa del món juvenil.

M'hauria agradat començar comentant degudament l'extens —i crec jo que infonamentat— preàmbul que l'Il·lustre senyor Diputat interpellant ha posat a la concreta frase interpellatòria, però el reduït lapse de temps de què dispoço reglamentàriament no em permet de fer-ho, i per això hauré de passar tot seguit a la contestació de l'esmentada frase.

No cal dir que si l'Il·lustre Diputat interpellant vol formular una pregunta per escrit respecte a aquest aspecte que jo haig de deixar de banda, em serà molt plaent de poder-li fer una resposta circumstanciada i crec jo que demostrativa i convincent.

Anem doncs, ara, a explicitar una mica la resposta que ja he sintetitzat a l'inici de la meua intervenció.

L'agost de l'any 1980 s'elaborà detalladament el programa de treball de la Direcció General de la Joventut, on s'assenyalaven els objectius i les línies mestres que confirmaven un projecte que es volia integrar en la llarga i fecunda història del moviment juvenil català. Per això s'ha parlat des del primer moment d'una política de servei a la joventut, i no solament d'una política de serveis. És evident que cal oferir serveis, però estem convençuts que quan en el terreny juvenil l'Administració es preocupa bàsicament dels serveis que fa, pot caure en un pur pragmatisme que es pot legitimar retòricament, o bé caure —i això és pitjor— en una manipulació de les necessitats juvenils per a facilitar el protagonisme de la mateixa Administració.

La nostra actuació, com s'ha dit en diverses ocasions en aquesta mateixa Cambra, o com des de la Direcció General de la Joventut s'ha manifestat als mitjans de comunicació, ha estat orientada, doncs, a fer tot allò que possibilita que els joves puguin esdevenir més protagonistes de llurs vides. I, com deia fa una estona, tot això s'ha concretat al voltant de tres eixos definitoris de la nostra acció de govern al servei dels joves, i que hem definit com una política de promoció, de potenciació i de defensa. Per promoció, entenem totes aquelles iniciatives destinades a oferir als joves canals de participació social que, per llur complexitat, la manca de tradició o llur dret, llur abast, no sorgeixen del mateix teixit social. Aquestes accions no volem que siguin una competència des de l'Administració enfront de les accions que neixen i són potenciades des del món juvenil, sinó una oferta que doni suport a aquestes accions, o que obri noves possibilitats.

Per potenciació, entenem l'activitat vers el moviment juvenil més o menys organitzat, per tal de facilitar la seva existència i el seu desenvolupament. És a dir, tot el que des de qualsevol vessant pot ajudar a enfortir amb rigor i responsabilitat les activitats i el dinamisme dels grups juvenils.

Per defensa, entenem totes aquelles activitats que realitzem al servei dels joves, amb coordinació entre els diversos Departaments de la Generalitat, perquè sabem —i volem— que la política de joventut ha de ser global, que no es pot limitar a les activitats de lleure, perquè la problemàtica que viuen els joves és global i no una suma d'aspectes inconnexos. Cal, doncs, que la resposta de l'Administració sigui cada cop més global, i aquesta és una tasca difícil que no hem volgut, però, defugir en cap moment.

Anunciats els principis generals i els eixos definitoris d'aquesta política, o sigui, els propòsits genèrics, enumerem tot

seguit les actuacions en les quals es concretaran durant aquest any, o sigui, els propòsits específics o concrets.

Respecte a la Direcció General de Joventut. Subvencions. Es concediran subvencions per a activitats juvenils segons els programes següents: activitats anuals o trimestrals; activitats de formació; activitats de vacances; activitats específiques i extraordinàries, intercanvis i ajudes tècnico-econòmiques; obres i equipaments.

Es consideraran subvencions a ajuntaments per a adquisició, construcció i reforma d'immobles de titularitat municipal destinats a activitats juvenils.

Les subvencions incloses en el Pla especial del barri de la Mina són les que es concedeixen normalment, però potenciades al màxim possible: finançament d'un curs de monitors, finançament d'un casal infantil o juvenil, construcció o remodelació; a partir de l'experiència d'aquests anys s'endegarà un estudi per tal de valorar les possibilitats reals d'establir convenis anuals amb entitats juvenils de cara a estabilitzar llur funcionament.

Premis i ajudes: si les possibilitats pressupostàries ho permeten, és previst de convocar el premi Eugeni d'Ors per a treballs sobre la joventut, el premi Artur Martorell per a treballs sobre l'educació en el lleure infantil i juvenil i de concedir beques per a l'elaboració de tesis de llicenciatura i doctorat sobre l'educació en el lleure infantil i juvenil.

Activitats de formació: continuant el pla elaborat amb les escoles d'educadors en el lleure, de cara a la formació permanent de llur professorat, el millorament de llur tasca i l'anàlisi de la problemàtica comuna, fins a final d'any són previstes unes jornades d'estudi sobre l'adolescent i un encontre general d'escoles.

Notificacions d'activitats. La gran quantitat d'activitats realitzades en la natura per grups amb infants i joves durant les vacances escolars va aconsellar que la Generalitat, en ús de la seva competència exclusiva en matèria de joventut, regulés aquest aspecte amb una normativa adequada a la realitat d'aquestes activitats a Catalunya.

D'aquí, el Decret 142/1981, del 4 de juny, i el Decret 121/1982, del 6 de maig, que regulen la realització de colònies, campaments, camps de treball i rutes amb infants i joves. Segons aquestes normes, les entitats organitzadores estan obligades a notificar a la Direcció General de la Joventut les dades essencials de cada activitat que pensin dur a terme i que estiguin sota l'àmbit d'aplicació dels Decrets esmentats.

Amb aquest requisit, la Generalitat no sols té notícia d'aquelles activitats —i, per tant, coneix un dels aspectes més importants de l'actuació de molts grups infantils i juvenils—, sinó que posseeix elements per a vetllar per llur seguretat —incendis forestals, problemes sanitaris—, i per llur qualitat.

Aquesta acció d'ajuda i suport s'articula trametent una còpia de la notificació a l'ajuntament on es realitza l'activitat, una altra al Govern Civil corresponent, per a coneixement de la Guàrdia Civil, un altre al Departament de Sanitat i Seguretat Social, per qüestions relacionades amb les seves competències i, quan es tracta de campaments, al Departament de Comerç i Turisme.

Publicacions: continuant la línia de publicacions que enguany compta ja amb llibres i fullets com *La formació dels educadors en el lleure*, *Conclusions de les jornades sobre disminuïts* i

lleure, Guia de vacances joves-1983, Memòria 1982 i Anem segurs de vacances. Es pensa publicar: *Guia per al treball internacional de joventut*, per tal de potenciar les relacions internacionals de les associacions juvenils catalanes, *Estudis sociològics sobre la joventut de Catalunya* —el treball d'aquest tipus més important realitzat fins al moment al nostre país, per tal de proporcionar elements per a coneixement i estudi del jovent i la seva problemàtica—; *Catalunya per a joves visitants*, editada en cinc idiomes per a facilitar als joves de fora de Catalunya el coneixement del nostre país i facilitar la seva estada entre nosaltres, tant turística com de treball, i les activitats d'esplai, etcètera, *Com associar-se*, fullet per a promoure i facilitar l'associacionisme juvenil en els seus aspectes legals i jurídics, i *Calendari 1984*, seguint l'iniciat l'any passat, es lliurarà als visitants de l'stand de la Direcció General de Joventut al Festival de la Infància i la Joventut de Barcelona i de Reus, i el «Nadal 83, fem-lo nostre», de Lleida. Segona tramesa de la *Guia d'associacions i serveis de joventut de Catalunya* —ampliació de la informació ja continguda en el llibre i rectificació de dades que hagin sofert variació durant aquest any.

Estudis. Durant tot l'any 1983, dos sociòlegs de reconegut prestigi estaran treballant en un estudi titulat *La joventut a Catalunya; anàlisi dels estudis realitzats durant la dècada 1970-1980*, que es pretén que sigui el material previ base per al treball a realitzar amb motiu de l'any internacional de la joventut.

Inspeccions. Per tal de vetllar per la qualitat de les activitats d'educació en l'esplai que es realitzen durant les vacances escolars, com ja s'ha fet cada any, es visitaran el major nombre possible d'aquestes activitats, sobretot les d'aquells grups que han demanat subvenció. Aquesta acció es portarà a terme, sobretot, durant el moment fort de realització, que són els mesos de juliol i agost. Un cop valorats els informes de les inspeccions realitzades, la Direcció General de Joventut en dona coneixement a cada un dels grups que són inspeccionats.

Informació. Es millorarà, en la mesura de les possibilitats pressupostàries, el servei d'informació, dotant-lo de més material informatiu, que es farà arribar als mateixos punts d'informació actuals en els serveis territorials i comarcals, i futurs nous serveis comarcals, i els serveis d'informació municipal amb qui se signi el corresponent conveni. Es continuarà realitzant una informació setmanal a través de la premsa, concretament als diaris *Avui* i *Punt Diari*, sobre activitats que se celebren a Catalunya que siguin d'interès per als joves: cursets, conferències, colònies, ofertes de treball voluntari. Una reproducció d'aquesta informació es continuarà trametent a més de quatre mil entitats juvenils, escoles i ajuntaments.

Documentació. Per al setembre és prevista la inauguració del Centre de Documentació Juvenil de Catalunya com a lloc d'estudi i consulta; el material bàsic serà l'aportat per les mateixes entitats juvenils: programes, memòries, circulars, revistes, etcètera, reculls de premsa, revistes especialitzades, etcètera.

Activitats nadalenques. Participació, promoció i coordinació, en algun cas, de les activitats que, en arribar les festes de Nadal, s'organitzen amb la finalitat d'oferir un entreteniment formatiu als infants i permetre la participació d'un gran nombre d'aquests en les activitats. Primer, XXIe Festival de la Infància i la Joventut a Barcelona; segon, Parc infantil de

Nadal a Reus; Tercer, «Nadal 83, fem-lo nostre», a Lleida. Hi ha un gran interès per a promoure una activitat semblant a Girona.

Relacions institucionals. A nivell estatal: per tal d'intercanviar experiències i resoldre problemes comuns, hi haurà reunions periòdiques bilaterals amb el Director General de la Joventut del Govern central i els seus més immediats col·laboradors, i reunions periòdiques conjuntes dels Directors Generals de Joventut de totes les Comunitats Autònomes i el Govern central.

A nivell internacional: dins els acords firmats entre els representants del Govern del Quebec i de la Generalitat figura l'anada al Quebec de representants de la Direcció General de Joventut per tal de conèixer la política i les instal·lacions de joventut d'aquell Govern, i assistir al Congrés de la Joventut del Quebec durant el mes d'agost.

Intercanvis juvenils internacionals. A través de la Direcció General de Juventud y Promoción Sociocultural del Ministerio de Cultura de Madrid, els responsables de les entitats juvenils o de les diverses Administracions de l'Estat espanyol, poden establir coordinació i intercanviar-se amb les associacions juvenils o amb l'Administració de França, Itàlia, Bèlgica i Alemanya mitjançant les subcomissions mixtes que hi ha a aquest efecte. La finalitat d'aquests encontres és la de realitzar seminaris i jornades d'estudi sobre temes juvenils. Les comissions de cada país recullen les iniciatives del seu territori, i és a través d'aquestes subcomissions mixtes respectives que s'estableixen els intercanvis previstos durant l'any.

A Catalunya, la Direcció General de Joventut tramita i continuarà tramitant les peticions de les associacions juvenils i de les Administracions catalanes i distribueix les places que corresponen a Catalunya dels intercanvis d'àmbit estatal.

Acolliment a grups juvenils i escoles. Diversos grups infantils i juvenils, i diverses escoles de Catalunya, de la resta d'Espanya i de l'estranger, interessats a conèixer Catalunya i Barcelona, demanen la col·laboració de la Direcció General de Joventut perquè els ajudi en aquesta activitat. Aquestes peticions van en augment els darrers anys. La Direcció General procura donar resposta a totes les que es reben, confeccionant itineraris, facilitant visites d'interès cultural, artístic, social, polític i recreatiu, aportant personal acompanyant especialitzat i gestionant allotjament i transport.

Serveis comarcals. La finalitat d'aquests serveis és doble: d'una banda, facilitar als joves de cada comarca la realització de les gestions administratives que hagin de fer, corresponents a la Direcció General de Joventut i a l'Institut Català de Serveis a la Joventut: subvencions, notificacions, inscripció en activitats, reserva d'instal·lacions, etcètera.

D'altra banda, ser un punt d'informació juvenil que, dependent del servei d'informació, documentació i estudis, pugui oferir als joves que s'hi adrecin la informació que necessiten. Quan l'amplitud i la configuració del local ho permeten, també són llocs polivalents a disposició dels grups de joves de la ciutat i la comarca per a fer-hi reunions, cursets, exposicions, etcètera. Enguany s'ha obert el de Tortosa i, si les possibilitats pressupostàries ho permeten, es pensa obrir els de Sabadell, Valls, Figueres i Igualada.

Activitat interdepartamental. Es continuaran les reunions, els contactes i la col·laboració amb els Departaments de Cultu-

ra, Adjunt a la Presidència, Comerç i Turisme, Política Territorial i Obres Públiques, Ensenyament, Treball, Justícia, Subdirecció General d'Acció Cívica, Direcció General d'Esports i la CIRIT per a anar treballant les temàtiques que afecten els joves i que són competència d'aquests Departaments i organismes. Superant l'àmbit estricte de la Generalitat, també continuarà la col·laboració amb diputacions i ajuntaments.

Quant a l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Activitats de participació massiva. Després d'haver celebrat el segon Certamen Literari de Narració i Poesia, Homenatge a J. V. Foix i la Cançó 83, es realitzaran la Segona Mostra Juvenil de Fotografia a Catalunya i la tercera Mostra Infantil i Juvenil d'Arts Plàstiques.

Activitats de vacances. Seguint les campanyes iniciades fa dos anys, i després d'haver realitzat dues activitats per Setmana Santa a tall d'experiència, aquest estiu es portaran a terme cinc camps de treball d'arqueologia, nou de recuperació del patrimoni arquitectònic, set camps i activitats agrícoles, dues activitats de natura, tres camps de treball d'acció comunitària, cinc rutes de muntanya i dues en bicicleta, set activitats nàutiques, nou activitats especials i es portarà a terme la gestió de la participació de joves catalans en altres activitats que organitzen les diverses Comunitats Autònomes i el Govern central.

Exposicions itinerants. Continuant la idea d'apropar a totes les comarques les activitats de l'Institut, s'han realitzat exposicions de les obres guardonades en les mostres i certàmens de l'any 1982 a Figueres, Granollers, Vic, les Borges Blanques, Vilanova i la Geltrú, Manresa, Caldes de Montbui, Mataró, Ripoll i Rubí. Fins a fi d'any es realitzaran exposicions a Igualada i Valls, així com a d'altres llocs, en aquest moment encara no concretats.

Activitats especialitzades en albergs. Es continuaran realitzant les activitats de neu: setmana a la neu i cap de setmana a la neu a l'alberg de la Molina i se n'oferiran de noves segons les possibilitats dels diversos mitjans un cop finalitzades les obres de remodelació o acabament dels albergs.

Instal·lacions. S'acabaran les obres de remodelació i arranjamment de les residències Sant Anastasi, a Lleida, i Sant Jordi, a Tarragona, i dels albergs de Cabrera, el Masnou, l'Espluga de Francolí, Altafulla, Planoles, Salardú —primera fase—, Lés i Empúries. S'ampliarà la xarxa d'albergs amb la posada en funcionament dels de Comarruga i Erols.

Si al que acabem d'esmentar afegim la residència Roger de Flor i la Llar infantil de Girona, l'alberg de la Molina i els terrenys d'acampada de Bagà, Olban, la Riba, l'Espluga de Francolí i Empúries, podem dir que els joves comptaran enguany amb vint instal·lacions per a llurs activitats i estades individuals o en grup.

Ludoteques. Es pretén d'iniciar una xarxa de ludoteques per a infants i joves. Són instal·lacions dedicades al joc i la joguina amb la intenció de potenciar la creativitat, el respecte pels materials conjunts, la solidaritat, compartir les joguines, etcètera.

Oferiran la possibilitat d'utilitzar les joguines i els jocs en la instal·lació i, més endavant, oferir-los en servei de préstec. Estan en fase de realització del projecte i es preveu d'obrir dins el tercer trimestre les de Salt i Barcelona —dues a Barcelona.

D'acord amb les possibilitats pressupostàries s'estan estudiant també els projectes d'obertura de ludoteques a Vic, Vila-

nova i la Geltrú, Lleida i Tarragona.

Locals urbans de joventut. Són instal·lacions que es posen a disposició dels joves i en els quals es realitzen activitats. A través de convenis amb els ajuntaments respectius, se n'oferixen ja dos a Barcelona i un a Mataró, i es pretén de continuar aquesta línia en d'altres ajuntaments, amb algun dels quals ja s'està en fase de negociació.

Directament gestionats per l'Institut Català de Serveis a la Joventut, hi ha locals a Barcelona —cinc—, Manresa, l'Hospitalet, Ripoll i Figueres, sense comptar la possible utilització puntual de les dependències dels serveis comarcal actuals i futurs. Conjuntament amb la Direcció General de l'Esport, és previst de potenciar dos centres de medicina esportiva i de medicina juvenil a Barcelona i a Tarragona, i amb el Departament de Sanitat es pensa d'obrir un centre de dia per a ex-drogaaddictes.

Col·laboracions. Conjuntament amb la Direcció General de Joventut, es continuarà participant en el Festival de la Infància i la Joventut de Barcelona, el Parc Infantil de Reus i el «Nadal 83. Fem-lo nostre», de Lleida.

Igualment, amb la Direcció General de Joventut es continuarà patrocinant la publicació setmanal d'una pàgina informativa d'activitats juvenils als diaris *Avui* i *Punt Diari*...

Amb altres Departaments de la Generalitat, especialment Agricultura, Cultura, Ensenyament, Justícia, Sanitat, Governació, Direcció General de l'Esport i Subdirecció General d'Acció Cívica es treballarà conjuntament en la programació i la realització d'activitats de la campanya «Estiu-83. Fem-lo nostre», en els certàmens i mostres de participació massiva i en el segon Campus Musical de Planoles. Amb les Diputacions catalanes es continuarà la col·laboració en la utilització de locals i terrenys d'acampada a Girona, Salt, Comarruga i Lleida. Amb els ajuntaments, a part els convenis ja esmentats, es col·laborarà en la realització d'algunes de les activitats d'estiu programades per l'Institut. Igualment, per aquestes mateixes activitats, es treballarà conjuntament amb moltes entitats culturals, esportives i d'excursionistes del nostre país.

Turisme juvenil: mentre no es produeixi el traspàs de l'oficina de viatges TIVE, mitjançant el traspàs corresponent de funcions locals, personal i crèdits, els Serveis Territorials i Comarcals faciliten als joves interessats el carnet internacional d'alberguista. Un cop assumit el traspàs, caldrà reorganitzar-ne el funcionament, establir els programes de treball i els convenis necessaris amb l'Oficina Estatal de Turisme Juvenil, pel que pertany a les relacions internacionals.

Publicacions: conjuntament amb la Direcció General de la Joventut s'editarà i distribuirà el *Calendari 1984* als visitants dels *stands* que l'Institut i la Direcció General tindran al Festival de la Infància i la Joventut de Barcelona, al Parc General de Reus, i al «Nadal-83. Fem-lo nostre», de Lleida. *Guia d'instal·lacions al servei de la joventut*: carpeta amb anelles, on, a través de fitxes intercanviables, queden recollides les dades més importants referents a albergs, residències, cases de colònies i terrenys d'acampada que estan a disposició dels joves que les vulguin utilitzar, individualment o en grup. La propaganda normal anunciadora dels diferents certàmens, mostres i instal·lacions.

Crec que amb tota aquesta informació —que podria ampliar-se, no cal dir-ho— han quedat ben evidenciats quins són els

propòsits i realitats de capteniment del Consell Executiu en política juvenil.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, per si en el pròxim període de sessions es presenta alguna altra interpellació sobre aquest tema, donaré instruccions perquè s'envii a la Direcció General de Joventut un Reglament del Parlament.

El senyor Terradellas vol afegir alguna cosa?

El Sr. TERRADELLAS: Sí, senyor President, jo també em rendixo... (*rialles*). Feia una crítica, havia presentat la interpellació per a fer una crítica sobre política general del Consell Executiu en matèria de política juvenil, no demanava un llistat d'actuacions tan ampli com el que ens ha ofert l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència. En tot cas, penso que, com que no ens entenem, i persisteix la nostra crítica a l'actitud de la Direcció General, és lògic que presenti unes mocions amb l'intent de corregir aquestes actuacions que nosaltres creiem que no són correctes o que no és el que la joventut de Catalunya vol en aquests moments.

En tot cas, ens anunciava l'Honorable Conseller que, si volíem informació sobre els temes que plantejava en l'explicació d'aquesta interpellació —que per alguna cosa aquest Diputat els ha posat—, evidentment farà una pregunta, o diferents preguntes, però, estiguin tranquils les senyores i els senyors Diputats, que serà per escrit. (*Rialles*.)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller desitja afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Demanar perdó a la Presidència per la llargada de la meva intervenció, que, ni cal dir-ho, si hagués hagut de contestar tot el que el Diputat deia en el preàmbul de la seva pregunta, hauria estat el doble del que ha estat. I demano perdó per endavant.

Interpellació al Consell Executiu sobre les despeses previstes en els Capítols VI i VII dels Pressupostos de 1982

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Passem, doncs, a la interpellació que formularà al Consell Executiu el Diputat senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre les despeses previstes en els Capítols VI i VII dels Pressupostos de 1982. El Diputat interpellant té la paraula per al torn d'exposició.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores i senyors Diputats, parlar, ara que comencem a discutir els pressupostos de 1983, dels pressupostos de 1982, pot semblar un exercici de masoquisme, però jo voldria assegurar-los que no ho és, i que, precisament perquè som a les portes de començar a discutir els pressupostos de 1983, és molt bo que fem una reflexió col·lectiva —i això és el que pretendré humilment— sobre què ha passat amb els pressupostos de 1982, i, especialment, què ha passat amb el compliment d'aquelles partides a les quals tots els Grups parlamentaris han donat una gran importància, aquelles partides que impliquen acció de govern, que impliquen inversions reals, que impliquen transferències de capital, en definitiva, operacions de capital.

Aquesta és una de les dèries del Diputat que els parla. Jo ja

vaig portar aquí una interpellació el dia 24 de març de 1983, sobre el compliment, compliment, aleshores, fixin-s'hi, el 30 de setembre de 1982, d'aquestes partides del pressupost, i ja aleshores em va contestar l'aleshores Conseller d'Economia i Finances, senyor Planasdemunt, però —segurament amb una premonició de la seva fulgurant carrera— el senyor Culler va sortir també i em va fer unes precisions que afectaven el seu Departament i el compliment del seu Departament. Se'm va dir, en definitiva, per part dels dos Consellers, que estiguéssim tranquils, que el procés d'inversions va més lent que altres coses, que el 31-XII-1982 estava tot pràcticament complert, i, fins i tot, el senyor Conseller Culler em va dir que la seva Conselleria estava complert el 98%, aproximadament.

Jo voldria fer dues observacions sobre tot això: primera, que nosaltres pensem que el problema de la lluita contra l'atur, el problema de les inversions, no és el problema d'un Departament o d'un altre —ho hem dit tantes vegades que ho volem tornar a dir—, és un problema del conjunt de la política de la Generalitat i, especialment, del Consell Executiu, és un problema de tots els Departaments i, efectivament, dels Departaments més inversors, en primer lloc, però de tots els Departaments. No és el problema de Treball, com tantes vegades hem dit, ni el problema de Política Territorial i Obres Públiques. Aquesta és una primera observació que nosaltres voldríem fer.

I fent una reflexió, en primer lloc, global, jo voldria dir que el resum que nosaltres hem rebut, tancat el 31 —ara sí—, tancat el 31 de desembre de 1982, del compliment dels pressupostos de 1982, el resultat és sorprenent, perquè les paraules dels dos Il·lustres Consellers que aleshores em van replicar no es compleixen en una proporció —allò que hem dit tantes vegades: aquí hi ha mentides grosses, mentides petites i després hi ha les estadístiques—, doncs, en una proporció molt gran. Les inversions reals, només un 52% estaven autoritzades, al final d'any, el 31 de desembre de 1982, i, pagades, un 25,4%. I les transferències de capital, un 40,2, i pagades, un 28,3. Bé, senyores Diputades i senyors Diputats, si això és un compliment d'un 98%, aleshores, o, pràcticament, com se'ns va dir aleshores, pràcticament complert, jo demanaria quasi quasi responsabilitats.

Jo no puc sostreure'm a llegir les paraules que el senyor Culler va dir aquell dia. *Diari de Sessions*, número 128, sessió plenària número 65.3, del dia 24 de març de 1983: «Senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques: Pel que fa referència al 31 de desembre, les dades de compliment del Capítol VI» —parlava de la seva Conselleria, òbviament, d'Obra Pública, diguem-ne—, «d'alguna manera és del 98%, aproximadament, compromesa la despesa no gastada.» Més endavant: «com a Departament màximament inversor, des del punt de vista del Capítol VI, puc assegurar que el 31 de desembre pràcticament no quedava ni un ral. En tot cas» —diu més endavant— «tingui l'absoluta seguretat que s'ha anat al compliment estricte del màxim de diners que teníem». Aquestes són paraules tretes del *Diari de Sessions*, aquí no hi ha taquígrafs, però hi ha llum, suposo que podem prendre-ho com a testimoni del que es va dir aquell dia.

Bé, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, pressupost —i ara ja agafo aquest Departament, no agafo el pressupost de la Generalitat—, senyores Diputades i senyors

Diputats, tancat també el 31 de desembre de 1982. Després se'ns ha donat una actualització, tancat a 31 de març de 1983, i referit, lògicament, al pressupost de 1982, que les xifres s'avancen, el compliment és més gran. Però tancat a 31 de desembre de 1983, jo voldria dir que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques tenia, en conjunt —no, em referiré al Capítol VI, ja que era al que es referia el senyor Conseller—, un obligat d'un 39% i un pagat d'un 39%, i un autoritzat d'un 76%. Però un obligat d'un 39%. I al Capítol VII, l'obligat era d'un 40,5% i l'autoritzat d'un 47,6%. Això el 31 de desembre.

Després, s'ha de dir en honor a la veritat, les xifres posteriors que hem rebut en presentar-nos els pressupostos de 1983, que fan referència al compliment del pressupost de 1982, però tancats ja el 31 de març de 1983, impliquen un compliment superior, pel que fa al conjunt de les operacions de capital, no un compliment del 98%; tampoc, el 31 de març d'aquest any —i estic referint-me sempre al Departament de Política Territorial i Obres Públiques—, sinó en el conjunt d'operacions de capital d'un 88%, que significava un 91% del Capítol VI i un 76% del Capítol VII.

Jo, la veritat, crec que aquest és un tema prou important, prou important agafant les xifres globalment —com he dit abans—, els nivells d'incompliment són molt grans, i agafant aquells Departaments que en diem màximament inversors —com jo estic totalment d'acord, en aquest aspecte, amb el senyor Culler—, considero que tampoc no s'han complert. Però si agafem, senyores Diputades i senyors Diputats, altres Departaments d'aquests que diem màximament inversors —jo he fet números a Ensenyament, a Sanitat, a Agricultura, a Treball, per exemple—, Departaments que pensem que tenen una incidència en sectors, en diversos camps de l'economia i de l'activitat del nostre país i que poden incidir en la creació de llocs de treball, jo veig, per exemple, que, a Ensenyament, el compliment del Pressupost del Capítol VII —transferències de capital—, a la Direcció General d'Ensenyament Primari és d'un 7,5%, el 31 de març de 1983; un 7,5% del pressupost de transferències. En l'ensenyament secundari i professional, s'ha obligat un 66% i pagat un 35%. Podríem parlar de programació i serveis generals, però em sembla que no té tant sentit, perquè són partides inferiors, tot i que l'incompliment també és molt gran, d'un 29% en el Capítol VI i un 15% en el Capítol VII, de compliment, fins a arribar al 100% és l'incompliment.

A Sanitat, la Direcció General de Serveis Sanitaris de la Seguretat Social, el compliment del Capítol VI, inversions reals, és d'un 44%. Estem parlant dels pressupostos de 1982, i amb tancament el 31 de març del 83 —vull anar insistint en això. A assistència sanitària, a Sanitat, el compliment del Capítol VI és un 19%. A Agricultura, la Direcció General de Medi Rural, el seu compliment, del Capítol VI, és un 55%. I la xifra més sorprenent de totes —i que ja és la que va motivar la meua profunda preocupació a portar aquí aquest tema— és que a Treball, senyores Diputades i senyors Diputats, en aquesta Cambra ens vam congratular tots perquè la xifra que havíem dedicat a la lluita contra l'atur era una xifra baixa. Era de 2 000 milions de pessetes, ho recordaran i vam dir que era baixa, però bé, que amb això ja es pot fer alguna cosa. Aquest any, hem dit 5 000 milions de pessetes; també diem que és baixa però que es

pot fer molt més que amb 2 000. Aleshores, observem que en el pressupost de Treball d'aquesta partida no figuren 2 000 milions, sinó que figuren 2 800 milions de pessetes. Ens sembla molt bé, però per què hi figuren 2 800 milions de pessetes, perquè 800 milions de pessetes són una partida de 1981, de l'any anterior, que encara no s'havia gastat el 31 de març de 1983. Llavors, lògicament, s'acumula en el pressupost de 1982. Ens sembla molt bé. Bé, doncs, d'aquests 2 800 milions de pessetes, dels quals 800 milions vénen de l'any 81, la Secretaria General Tècnica de Treball, que era el Departament que els havia d'administrar, ens diu —en dades facilitades pel Consell Executiu— que s'ha complert un 32,9%, un 32,9%, segons xifres que ens donen, jo no sé si és que ens enganyem a nosaltres mateixos i ens enganyem de vegades en bé i de vegades en mal. Jo em refereixo a les xifres que jo tinc sobre la taula i que ens semblen extraordinàriament greus. És quasi una burla començar a parlar, a aquestes alçades del pressupost de 1983, quan veiem que hem estat discutint el del 1982, el del 1981 i aquests pressupostos estan en un nivell de compliment, en allò que és precisament acció de govern, que és política de govern, en un grau d'incompliment tan elevat.

Nosaltres creiem que el tema dels pressupostos és un tema molt delicat i que, de vegades, tots, Govern i oposició, ajudem a crear falses expectatives, quan comencem a moure milions i a crear partides i a parlar de la lluita contra l'atur. Però nosaltres pensem que les pitjors frustracions que es poden crear, les expectatives més greus que es poden frustrar és que, a més a més, aquelles coses que amb el vot majoritari d'aquesta Cambra es voten, s'aproven, després signifiqui el seu incompliment, perquè pensem que això porta a un desprestigi de les institucions autonòmiques.

Nosaltres sabem que hi ha hagut dificultats, que hi ha hagut dificultats per Capítol d'ingressos, sabem que hi ha dificultats de tresoreria, però pensem que cap dificultat de tresoreria, cap dificultat en les valoracions i en els ingressos —i aquesta seria una altra discussió que, en tot cas, un altre dia ens agradaria molt de fer— no justifica uns incompliments d'aquestes magnituds.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a la resposta té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, certament que el tema dels pressupostos, com diu el senyor Lucchetti, és un tema molt delicat, i, per tant, cal una gran rigorositat en les paraules. No és el mateix dir complert que compromès, no és el mateix, i, evidentment, es pot dir: això està complert al noranta per cent, o al noranta-vuit per cent, o al cent per cent, o està compromès, i vol dir coses absolutament diferents.

Només faré unes petites observacions, en tant que avui no vinc pas a defensar el pressupost de Política Territorial, sinó el conjunt, pel que fa referència a la seva interpellació, sinó que només..., com que vostè ha fet referència a les paraules meves del dia que vostè va fer la interpellació a l'aleshores Conseller d'Economia i Finances, jo també recordo que hi vaig intervenir.

I les subscriu absolutament, les torno a subscriure, senyor Lucchetti, perquè és cert també que hi ha un desfasament, i hi

és, i jo procuraré amb totes les meves possibilitats que aquest desfasament sigui més petit. Hi ha un desfasament gran entre el que disposa, el que té compromès un Departament i les dades que té la Conselleria de Finances i que la màquina recull i que proporciona, ara, per exemple, al Parlament. Aquest desfasament existeix i, evidentment, s'ha de corregir. Aquest desfasament provoca, de fet, unes irregularitats de dir: jo parlo que ja estic a tal xifra de compromès, mentre que Economia, per exemple, a la màquina d'Economia —una altra cosa és la Intervenció, que sí que aquella té un control, amb la introducció de la dada, té un control més estricte del que té aquell Departament—, però a la màquina, el procés informàtic, hi ha un esbiaix. Aquesta és una dificultat, una dificultat tècnica, una dificultat que esperem que el procés informàtic ens pugui resoldre, però aquesta existeix.

Jo li puc tornar a repetir que és cert que el Departament de Política Territorial —i acabo, no vaig a fer la defensa del Departament de Política Territorial i Obres Públiques— tenia exactament, en xifres, entre el que en podíem dir el compromès, el que hi havia realment que portava d'incorporat al final d'any, un 97,2 —em vaig equivocar en dir les xifres aquí— de compliment total del seu pressupost. Perquè sí que hi ha algunes coses que, certament, quan a vostès se'ls donen aquestes xifres no surt, no surt tampoc. Què és el que no surt? Per exemple, doncs, miri, no hi surt —com ho explicaria jo?— tot el reservat per a les inundacions. Què és tot el reservat per a les inundacions que acaba de complicar el pressupost per a l'any 1982? Doncs, miri, són les «ADOTJ», que són, de fet, certificacions a justificar que en el moment dels mesos de novembre i desembre, doncs, van ser obres fetes moltes vegades per constructors locals, per ajuntaments fins i tot, que van ser fetes, doncs: miri, vostè mateix, tiri al dret, faci el pont, ja em passarà la factura. No hi va haver subhasta, no va haver-hi compromís, no hi va haver tot això, que després es va legalitzar a través de la llei presentada en la qual els romanents dels Pressupostos serien aplicats, com vostè recordarà, per aquest Parlament, serien aplicats a les obres d'inundacions. De fet, aleshores, hi ha, i aquí sí que hi pot haver un desfasament no degut al mal funcionament, per dir-ho així, de la informàtica i de la informació, o de passar informació dels Departaments al Departament central d'Economia, sinó que també, a més a més, en aquest cas, s'hi afegeix també, a més a més d'aquesta dissintòmia que li he dit abans, s'hi afegeix aquesta dificultat que són encara ara despeses a anar justificant a mesura que arriben les certificacions d'aquestes obres.

Però, dit això, senyor Lucchetti, i només per a tornar a ratificar el que jo crec que van ser paraules dites de memòria —però, d'altra banda, m'equivoco en un 0'8%—, jo sí que realment crec i és bo que vostè hagi plantejat el tema, perquè crec que és bo que es faci una reflexió general sobre el tema del compliment, en general ja, dels Capítols VI, Capítol VII, com vostè diu, les inversions reals, en definitiva, aquelles inversions que a través del seu efecte multiplicador poden tenir un efecte més directe sobre l'atur, absolutament d'acord.

Jo sí que li parlaré també de les dades que per mi són més certes respecte al compliment, no el 31 de març, com vostè diu, sinó el 31 de desembre. És a dir, per mi són més certes les xifres que la màquina d'economia em dona el març respecte al compliment del desembre, que no pas les del desembre. Per

aquest desfasament que li he dit jo, per aquest desfasament que no hem tingut temps —i procurarem en la mesura de les possibilitats anar posant això al dia, del compliment el 31 de desembre. Segons dades del Servei Central de Comptabilitat de la Generalitat, al tancament provisional de l'exercici 82, hi ha hagut un volum d'obligacions reconegudes, dins del capítol d'inversions reals directes, Capítol 6, per un import de 32 495,2 milions sobre un crèdit total de 57 529,3 milions per al conjunt dels Departaments.

Això significa, en principi, que el grau de realització de les inversions directes ha estat aquest any del 56,5%.

En general aquí, en principi —ja veu que no li plantejo pas un quadre massa triomfant—, com sorgeix aquest 56? Doncs miri, aquest 56,5% sorgeix d'un crèdit inicial del pressupost del 1982 de 37 000 milions de pessetes, més unes modificacions, és a dir, unes obligacions reconegudes que s'incorporen, de 19 000 milions de pessetes, que donen un crèdit total de 57, que es compleix amb 32 000. Aleshores, aquí, podem veure el diferent compliment dels diferents Departaments que té realment també unes oscil·lacions molt grosses, i estic disposat, a més a més, aquí... Jo, perdó, li demano disculpes, senyor President, perquè també seré molt llarg, si vostè m'ho permet, perquè em penso que val la pena el fet. Oscil·len, des d'un 2,5 a Presidència, per exemple...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, podem tenir una certa tolerància, que la Presidència ha tingut sempre. Ara, molt llarg, potser seria abusar de la paciència dels senyors Diputats. (*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, jo vaig demanar, per cortesia ... Vaja, jo demano, quasi per cortesia parlamentària al Grup del PSUC, perquè jo vaig demanar justament un ajornament de quinze dies per allò que se'n diu «empollar-me» el tema, i vaig tan «empollat» i tan segur que m'agradaria poder-ho explicar tot. (*Rialles*) Li ho dic amb tota sinceritat, el bo i el dolent.

Bé, aleshores, aquest 56 té realment unes grans variacions. I, per exemple, i podem després analitzar, Departament per Departament també, les, no justificacions, les explicacions que poden trobar-se en el grau de compliment de cada Departament. I, per exemple, es troba que el compliment de Presidència, que és el 2,5%, passa per exemple a Adjunt de Presidència amb un 82; Governació, 32; Economia i Finances, 98%; Ensenyament, 30%; Cultura, 55%; Sanitat, 44%; Política Territorial, 91,6% —Capítol 6—; Agricultura, 45%; Treball, 85; Justícia, 49; Comerç, 73; Indústria, 65; Pla d'Obres i Serveis, 97,5%. Bé, si d'aquí nosaltres traiem, o retriem una primera consideració a fer i a reflexionar, si d'aquí traiem els 19 000 milions, no parlo pas de Departament per Departament, en total, el que és l'incorporat a aquests 19 000 milions de pessetes, que provenen —vostè em pot dir d'incompliments de l'any 81; parlem-ne si vol i ens podem remuntar a l'any 81 i fem l'anàlisi del 81, aleshores—, que provenen, diguem-ne, d'incompliments del 81, si traiem aquests 19 000 milions el compliment ens passa al 85%. És a dir, el crèdit inicial, el que vostès van aprovar, senyores i senyors Diputats, el crèdit que vostès van aprovar l'any 82, les obligacions reconegudes al final del període comptable, que assenyala els Serveis de Comptabilitat General, se situa en un 85%. I el senyor Lucchetti ja em fa senyals de dir-me: no, no li accepto aquest argument,

perquè aquest argument vol dir que vostès no van complir el de l'any 81, quan es va aprovar el de l'any 81, senyor Lucchetti, i què hi ha en aquestes obligacions reconegudes, senyor Lucchetti? En aquestes obligacions reconegudes... Perdó, en l'incorporat l'any 81 no oblidí que hi ha el Pla d'Obres Públiques, és a dir, l'emissió de deute públic de 10 000 milions de pessetes que recordi que va ser aprovat, si no recordo malament —em pot fallar la memòria en aquests moments—, va ser aprovat el 24 d'octubre aproximadament de 1981. I, per tant, l'aprovació de l'emissió de deute públic el 24 d'octubre vol dir que, demanats els permisos a Política Financera de Madrid, més l'emissió, més la disposició d'aquest crèdit d'emissió de deute públic, vol dir que el Govern de la Generalitat va disposar d'aquests crèdits, no pas el 1981, sinó que en va disposar el 1982.

Per tant, és evident que aquest incorporat, que prové de l'exercici del 1981, ve en part, en part, senyor Lucchetti, explicat per l'emissió de deute del Pla d'Obres Públiques.

Hi ha una segona qüestió que és que, i vostè l'ha indicada, que és que, de fet, per acord del Consell de Ministres notificat a la Generalitat el 23 de juliol del 82, que modificava els acords previs del mateix Govern de Madrid sobre el sistema de transferències de fons a favor de la Generalitat, ha causat un fre, i va causar un fre en el ritme de realització de les inversions per manca de recursos. El Conseller d'Economia i Finances, si no estic mal informat, va notificar al Parlament aquesta modificació dels acords inicials, el passat 14 de desembre, quan informà sobre el desglossament del Pla d'equipaments socials.

Hi ha una altra qüestió també, senyor Lucchetti. O sigui, d'una banda examinem què és l'incorporat l'any 81; segona, la modificació de l'acord del Consell de Ministres; tercer, la data en què es van aprovar els Pressupostos de 1982, el mes de juny, ha fet que, en general, els Departaments, durant els cinc primers mesos de l'any del 82, no poguessin contraure autoritzacions o compromisos d'inversions superiors als que llavors els permetia el pressupost prorrogat de 1981; el pressupost prorrogat de 1981, no el que era, per dir-ho així, un pressupost específic d'inversions que responia a l'emissió de deute de 10 000 milions de pessetes. Nosaltres, el 82, durant un període de temps, vam funcionar per pressupostos prorrogats trimestrals, sense tenir en compte l'emissió de deute de la qual no es podia disposar estrictament, només per la finalitat que havia aprovat aquesta Cambra. Per tant, és evident que durant uns sis mesos aquests Departaments van estar també frenats, pel fet que anaven amb un pressupost prorrogat. Un cop aprovat el nou pressupost, va ser quan, sobre les noves inversions, els Departaments varen començar el procés d'establir compromisos i reconèixer obligacions. Tot això fa un temps inferior a un any, que, de fet, hauria de ser el període considerat com a habitual per a l'execució d'un pressupost.

Tercer. Tot i remarcant la força d'aquestes tres primeres justificacions, o explicacions, no deixa de ser cert que entre Departaments, i ja li ho he esmentat al principi, hi ha diferències importants en relació amb l'execució de les inversions. Semblen detectar-se, en alguns casos, retards derivats dels mateixos processos administratius i tècnics interns que van associats a les inversions d'alguns Departaments així com en d'altres casos opcions cap a una política més rigorosa de construccions

de centres o edificacions singulars o de més qualitat.

Quart. A l'últim, hi ha una consideració també, o cinquè, perdó, hi ha una consideració específicament relacionada amb el Capítol VII al qual vostè ha fet referència. Les transferències de capital de la Generalitat, per exemple, als ajuntaments —i aquí és un cas específic a què vostè ha fet referència del Departament de Treball—, vénen precedides d'uns acords amb aquestes entitats i la seva execució material en termes de documents «OP», ordres de pagament, exigeix la corresponent presentació de certificacions que les obres s'estan realitzant. Els acords, en establir-se a partir del mes de juny de 1982, que és quan s'aprovaren els pressupostos, no han pogut executar-se en la seva totalitat en l'exercici del 82 i passen a realitzar-se amb càrrec al pressupost prorrogat. Cal afegir a tot això que, de fet, les xifres d'execució pressupostària de les inversions de l'exercici de 1982, que figuren, que tenim en termes de percentatge i que jo havia llegit pel que fa referència al capítol VI, ofereixen una visió també esbiaixada, per un altre motiu, del que ha fet i podia realment fer el Govern de la Generalitat de Catalunya en aquest exercici. Val a dir que hi ha dos grans conceptes d'inversió, ben coneguts dins de l'exercici 82 —no parlo ja de l'incorporat del 81, sinó del 82—, que foren del tot impossible de realitzar per raons tècniques i pressupostàries com s'ha informat al seu dia i coneix el mateix Parlament. Em refereixo al crèdit de 4 801 milions de pessetes, per al projecte de Ràdio-televisió catalana, i la dotació, en principi prevista de 7 000 milions per al Pla d'Equipament Social.

D'aquí ve que, aquest projecte de 4 801 milions de pessetes de ràdio televisió catalana, ve que quan hi he citat Presidència sortia un percentatge del 2 i escaig per cent.

A la vegada també caldria dir que les serioses dificultats aparegudes en matèria, per exemple, dels crèdits pressupostaris previstos per INSALUD fan possiblement també aconsellable no tenir en compte com a concepte inversor de normal execució dins l'exercici del 82 els projectes d'inversió corresponents o associats a les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria de Seguretat Social.

Si vostè i jo ens poséssim d'acord a suprimir a efectes —jo no li parlo ara de l'incorporat, sinó a part de l'incorporat— comptables per la seva situació anòmala, que són aquests tres casos, el conjunt dels crèdits, i també, per descomptat, les obligacions reconegudes corresponents a aquests tres grans conceptes, ràdio-televisió, pla d'equipaments, que no es va realitzar, més dificultats quant a crèdits de l'INSALUD, la situació en els nivells d'execució dels Capítols VI i VII dels pressupostos de la Generalitat del 1982 seria la següent: Capítol VI, crèdit total: 39 890, obligacions reconegudes: 20 001, percentatge: 72,7; Capítol VII..., és a dir, en aquestes quantitats, senyor Lucchetti, s'han descomptat els crèdits totals compresos dins del capítol VI, els 4 800 milions de Televisió Catalana, els 4 758 milions del Pla d'Equipaments Socials i els 8 080 milions del conjunt de la Seguretat Social, en aquest càlcul que li faig ara.

Capítol VII, crèdit total: 16 663; obligacions reconegudes: 10 945; percentatge: 65,2%. D'aquestes xifres li descompto els crèdits totals compresos dins el Capítol VII, els 2 242 milions de pessetes corresponents al Pla d'Equipaments Socials.

És evident aleshores que amb totes aquestes xifres nosaltres ens trobem en aquesta situació. Per una banda, si nosaltres

tenim en compte l'incorporat de l'any 81, incorporat que ens ve bàsicament per una emissió de deute aprovada el 24 d'octubre per aquest Parlament, i no disponible per al Govern de la Generalitat fins ja entrat l'any 82, ens donen, en conjunt, senyor Lucchetti, ens donen uns compliments del 85 i 75, respectivament, per als Capítols VI i VII. Si, d'altra banda, i aquest és un argument que el senyor Lucchetti no ha fet —jo li admeto, evidentment, qualsevol suggeriment respecte a això—, si aquest és un argument que vostè no accepta, aleshores també li suggereixo aquest altre, és a dir, que ens posem d'acord a descomptar del Pla d'Equipaments Socials, que ja s'ha advertit en aquest Parlament que no es realitzaria, el crèdit de Ràdio-televisió catalana, que tampoc no es realitzaria, i a descomptar també, com li he dit abans, el que fa referència als crèdits pressupostaris previstos per INSALUD.

Malgrat això —i ja acabo, senyor President, li ho prometo—, sí que, de tota manera, i si vol després potser en el torn de rèplica podem tornar-ho a fer, es pot fer una exposició detallada aleshores ja de Departament per Departament. També podem fer això, i veure exactament aleshores els incorporats a cada Departament, i veure exactament aleshores també no solament els incorporats a cada Departament, sinó veure exactament aquestes altres partides també d'aquests tres Capítols fonamentals com afecten el compliment d'aquest Departament. I també una altra cosa: no solament això, perquè no solament és degut a aquests problemes que li he assenyalat, sinó que, per exemple, en altres Departament, i de passada també ho he dit, és que hi ha un canvi de política, i un canvi de política en alguns aspectes que afecta, si vostè ho vol, el fet del compliment estricte del que és la xifra d'inversions. Per exemple, la política de construcció de centres del Departament d'Ensenyament és una política absolutament diferent de la política de centres que podia portar el Ministeri anterior. Vostè sap, senyor Lucchetti, que, per exemple, els projectes que feia el Ministeri d'Educació es realitzaven tots ells centralitzats, de fet, en la unitat tècnica que el Ministeri tenia a Barcelona. De fet, avui dia aquests projectes no es realitzen, o se'n realitzen molt pocs, jo diria que poquíssims, en la unitat tècnica, i es reparteixen actualment en dos-cents arquitectes a tot Catalunya.

Senyor Lucchetti, no faig cap crítica aquí gremial, ni de lluny, als arquitectes, però és evident que això significa, de fet, també una sèrie de dificultats i introdueix un procés de dificultat en el que és la realització d'aquests projectes, perquè és evident que no és el mateix fer les escoles en sèrie que podia fer la unitat tècnica que donar a la creativitat dels arquitectes l'amplitud amb què es fa en aquests moments. És a dir, evitar l'estandardització significa allargar els terminis dels projectes. Aquest és un fet que és així.

Problemes que es poden trobar i que s'han trobat, de fet, també, i que arran d'això surt una disposició en aquell temps de Política Territorial, de la disposició de sòl en termes d'ensenyament —estic parlant d'ensenyament perquè és una xifra en què, per exemple, el 30% destaca pel que fa referència al seu compliment. Tot això són temes que, evidentment, expliquen —no justifiquen, senyor Lucchetti, expliquen— el fet que en determinades circumstàncies, i, fins i tot, no per motius ja estrictament pressupostaris, ni estrictament de tresoreria, ni estrictament de si ha arribat aquest crèdit o no ha arri-

bat aquest crèdit, en determinades circumstàncies i en determinats Departaments canvis de política també han introduït de fet... I aleshores és evident que si aquesta Cambra sobirana decideix que cal portar el procediment de la inversió en centres escolars, per exemple, d'una altra forma que no sigui donar projectes als arquitectes de Catalunya, sinó que s'ha d'anar a un procés en aquests moments, per economia, molt més d'estandardització, és una recomanació que caldrà seguir i que no nosaltres, no en tingui cap dubte, tindrem en compte.

Per tant, jo crec que tots aquests problemes, totes aquestes dificultats, que hi són, que vostè ha plantejat, de tota manera, en el moment que s'analitzen, jo diria, amb molta cura, veient exactament cada partida, veient exactament què volen dir les «AD», les «ADOP», les «J», què vol dir si això està compromès i si això està reconegut, una obligació reconeguda. Amb tot això, aleshores, podem jugar amb els números, senyor Lucchetti. De fet, és evident que no hi ha el 31 de desembre el compliment que vostè assenyalava, no hi és al 100%, aquest és un fet, i aquest és un fet que, realment, el Govern de la Generalitat accepta, i accepta, evidentment, la crítica, i se la fa a si mateix i mira els procediments per tal d'accelerar aquest compliment.

En segon lloc, el fet també que hi ha un desajust entre les dades que vostès reben, que jo em comprometo també, en la mesura possible, a posar la informàtica més al dia en el Departament d'Economia, fer que hi hagi aquest desajust entre els Departaments i la comptabilitat central, més al dia, pot ajudar que no hi hagi aquests esbiaixaments, i també el fet que es reconegui o es tinguin molt en compte les anàlisis dels incorporats en els pressupostos del 82, dels incorporats en els pressupostos del 83, i que, de fet, això doni o doni unes xifres que són diferents de les que vostè, en aquests moments, ha plantejat aquí.

De tota manera, senyor Lucchetti, tingui l'absoluta seguretat que per al Govern de la Generalitat i pel que fa referència al capteniment, a quina és l'opció, és absolutament aquesta. Nosaltres estem convençuts que un dels procediments de la lluita contra l'atur és, certament, el de la inversió pública, que aquest és un esforç important, el de portar a terme aquesta inversió pública, i que en aquest camí de la inversió pública, que no vol dir, senyor Lucchetti, solament —i aquí sí que aleshores demano altra vegada el rigor—..., no em parli només del pagat. Vostè sap perfectament —m'ha parlat fa un moment del 25%—, no em parli del pagat perquè, per exemple, vostè sap que des del punt de vista de l'efecte multiplicador, pel que fa referència als llocs de treball contractats per les empreses constructores, el fet de tenir compromès les «hacs», senyor Lucchetti, només això, de fet, genera ja una mecànica de creació de llocs de treball, que són per al 83, per al 84 i per al 85, perquè vostè sap que quan es compromet l'obra, comprometo el 100% per aquest any, el 60, el 50 i el 50, i, de fet, només aquest compromís genera ja de fet uns llocs de treball. Per tant, amb aquesta voluntat d'impulsar la inversió pública, Capítol VI i Capítol VII, amb la voluntat d'anar superant els defectes, que hi són, pel que fa referència a la informació, els defectes pel que fa referència al compliment, amb aquesta voluntat, senyor Lucchetti, jo el convido que ens ajudi, jo em poso a la seva disposició per donar-li tota mena d'informació.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti té la paraula per a la rèplica.

El Sr. LUCCHETTI: Sí, senyor President, jo, fent ús d'aquesta oferta d'ajut que tan gentilmente se'ns fa, voldria començar dient que, almenys pels pocs coneixements de matemàtiques que un té, tinc la impressió que s'han fet jocs malabars amb les xifres, perquè si nosaltres agafem els romanents del 81 i els traiem de les xifres del 82, perquè diem que són les xifres del 81, i del compromès en el 82 no traiem també aquelles partides que feien referència a romanents compromesos el 81, estem arribant a un 85% que és fals. Suposo que estarem d'acord amb això. Joestic d'acord que hauríem de comptar el 81 el 81, el 82 el 82, però després, de la despesa feta el 82, també hauríem de treure d'aquesta despesa, feta realment el 82, totes les partides que feien referència al pressupost del 1981, per treure aquest 85%, perquè, si no, ens estem enganyant a nosaltres mateixos. I això és el que més em preocupa aquí, senyors Diputats i senyores Diputades: és que a nosaltres ens passen una informació —jo no vull desplegar-la tota, perquè suposo que tots vostès l'han coneguda i l'han estudiada igual que jo amb deteniment—, una informació extensíssima, i després resulta que aquí se'ns ve i se'ns diu que no en fem cas, que aquí hi ha uns desfasaments, que la Conselleria d'Economia, la seva informàtica no està massa bé, que intervenció sí que té les dades. Llavors jo em pregunto: les dades d'autoritzat, disposat, obligat i pagat, no són les dades que surten d'intervenció? Això no és el que realment hi ha a intervenció i els serveis informàtics d'intervenció no són els serveis informàtics de la Conselleria d'Economia i Finances? Perquè, senyores Diputades i senyors Diputats, intervenció està dintre de la Conselleria d'Economia i Finances.

La veritat és que crec que nosaltres ens estem enganyant a nosaltres mateixos, i, possiblement, potser serà una qüestió freudiana, ara no vull trobar-hi explicacions psicològiques, però si nosaltres mateixos ens donem unes xifres a nosaltres i quan nosaltres les analitzem se'ns diu: «no, no, aquestes xifres no són veritat», aleshores fem trampa. Ho dic amb tota sinceritat, ens traiem conillets de la màniga, i aleshores, d'aquesta manera, podem anar multiplicant els conillets com qualsevol miracle dels pans i dels peixos.

Ho dic perquè em sembla que aquest és un tema greu. Jo no sé si els senyors Diputats i les senyores Diputades s'adonen que estem parlant del compliment dels pressupostos. Moltes vegades diem que és el tema més important, els pressupostos que es discuteixen cada any, i aleshores resulta que quan discutim el seu compliment, no sé, tenim tendència a utilitzar les xifres d'una manera poc rigorosa.

Jo ja entenc que, efectivament, arran de les inundacions hi va haver la partida aquella del Pla d'Obres i Serveis, que es va dedicar a les inundacions. Però després se'ns utilitza això —i quan no són les inundacions és la sequera— per a dir que això explica una part de l'incompliment, i després se'ns diu, senyores Diputades i senyors Diputats, que el Pla d'Obres i Serveis s'ha complert en un 97,5%. En què quedem? Si el Pla d'Obres i Serveis s'ha complert en un 97,5%, les inundacions, què expliquen de l'incompliment aquest? Jo, la veritat, és que em sembla com citar el canvi de normativa sobre construccions escolars. Aquest canvi és un canvi de normativa, jo ara no recor-

do l'any, però és bastant anterior a l'any 1982, o no? No ho sé, bé. De tota manera, anar acumulant petites explicacions per després arribar a la conclusió de dir: bé, de tota manera, l'incompliment és d'un 72% en el Capítol VI i d'un 65% en el Capítol VII, a mi em sembla que és constatar, efectivament, com ha dit el senyor Conseller, autocríticament, uns incompliments seriosos.

De veritat, em sembla que aquesta reflexió que fem aquí col·lectivament, l'hauríem d'assumir entre tots, perquè em sembla que és un problema molt greu, no és un problema que s'inventi aquest Diputat, no és una dèria personal d'aquest Diputat; és un problema, a mi em sembla, com deia el senyor Conseller, en què tots hauríem d'ajudar —i nosaltres ho fem amb la nostra modesta crítica, que és el que pretén fer aquesta interpellació—, tots hauríem d'ajudar que aquests compliments fossin superiors en els propers anys, i pensem si el canvi de Conseller d'Economia i Finances pot ajudar, nosaltres constatem i agraïm aquesta àmplia informació que se'ns ha donat, perquè almenys tenim unes xifres que no són les que teníem abans, però que ens continuen confirmant que hi ha incompliments, i constatem que el senyor Cullerell pot ser el digne successor dels seus predecessors en el càrrec.

Res més, senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc només dir-li, senyor Lucchetti, que el que més m'agradaria és poder ser, si és que hi arribo, un digne successor dels que han ocupat el meu càrrec.

En segon lloc, senyor Lucchetti, miri, és que, si vol, agafem una pissarra, i fiquem-nos-hi de veritat: no és veritat el que vostè diu, no és veritat. Les obligacions reconegudes l'any 82 no porten part de l'incorporat l'any 81 perquè aquesta part de l'incorporat del 81 ja ha estat reconeguda en el 81. Les obligacions reconegudes que hi figuren quan li donen la comptabilitat són el que la Intervenció reconeix que la Conselleria diu que gastarà el 82..., és a dir, una obligació reconeguda que, després, o una obligació, diguem-ne, reconeguda no gastada, s'incorpora també al Pressupost de l'any següent. Ja està reconeguda, no hi ha un doble..., no em digui que aquí haig de descomptar-li, no haig de descomptar res del reconegut del 82. No haig de descomptar res perquè només en les obligacions reconegudes del 82, en la columna del 82, figura el reconegut en el 82. I res més. Tot allò altre ja ha estat reconegut en el 81.

Segona qüestió. Les xifres que vostès tenen aquí són xifres que, evidentment, són reals, són xifres reals. L'únic que li dic, sí, senyor, vostè té tota la raó. Aquestes xifres respecte —que són les d'Intervenció general, que són les que estan informatitzades— a la Intervenció delegada de cada Departament, són xifres que van amb un desfasament de temps. I és així, i pot ser perfectament que, quan a mi també, o al Director General corresponent d'una Conselleria, li arriben aquestes xifres, es posa molt content perquè diu: «em queda tant per gastar en carreteres». I no és veritat. No li queda tant per gastar en carreteres, perquè ja ho té intervingut per la Intervenció delegada, i entre els documents de la Intervenció delegada i la Intervenció general, passades per la màquina, hi ha un temps, hi ha un temps, senyor Lucchetti, que intentarem

escurçar però, en aquests moments, fa que hi hagi aquests desajustos entre el que vostè rep, que és veritat, i el que jo li dic, que també és veritat.

El que passa és que això no explica, perquè jo sí que li estic dient ja xifres del tancament de la comptabilitat. No és això, no agafo aquestes xifres, i en aquestes xifres, senyor Lucchetti, jo li agafo dues explicacions: Una, l'incorporat del 81, més, que dóna uns compliments del 85 —vull tornar-ho a recordar— i del 75, una explicació; i un altre tipus d'explicació, si aquesta no li agrada, perquè vostè sempre em podrà dir «escolti, ho van aprovar el 24 d'octubre, a mi tant se me'n dóna, vostè hauria d'haver complert», perquè sí que hauria estat certa, hauria estat certa —jo l'esperava de vostè— la crítica que em diu: «escolti'm, de les modificacions, de l'incorporat, separi'm el que és incompliment del 81 de l'aprovat per deute públic» No m'ho ha dit, senyor Lucchetti, li dic jo. Però de tota manera, aquesta sí que era una crítica vàlida, però de tota manera sí que el que aleshores és cert és que si aquesta no l'accepta —perquè jo em pensava que vostè no me l'acceptaria—, aleshores el que li haig de dir és l'altra, d'observació: que aleshores sí que el que ha de tenir en compte són els crèdits que no han vingut, i en aquest cas aleshores ens anem a unes altres xifres. A unes altres xifres que ens situen al voltant, com ha dit vostè, com li he dit abans, del 72%, aproximadament, i del 65% per al Capítol VII.

De tota manera, jo crec que l'exercici parlamentari és això, jo crec que és molt bo que vostè hagi fet aquesta pregunta; és molt bo per a esperonar al nou Conseller d'Economia i Finances a poder seguir realment els passos dels seus antecessors en el rigor i en la curiositat de fer complir el Pressupost, d'intentar millorar-lo, en el sentit que aquests Capítols VI i VII siguin també realment un motiu de reactivació de l'economia de casa nostra, de lluita contra l'atur, comptant sempre, com sempre hi he comptat, amb l'ajut de tots vostès, senyores i senyors Diputats.

Res més.

Interpellació al Consell Executiu sobre la convocatòria d'eleccions a l'Aldea

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre la convocatòria d'eleccions a l'Aldea, que formularà en nom del Grup del Partit Socialista Unificat el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb el ferm compromís de no parlar, malgrat que sigui la meua especialitat, de conills, i per situar exactament el que és tema o motiu de la interpellació al Consell Executiu de la Generalitat sobre la convocatòria o no d'eleccions al ja avui municipi de l'Aldea. Suposo que és de general coneixement que al nucli urbà habitat de l'Aldea va dur la seva gent, des de fa molt temps, un combat important, com han dut a terme altres pedànies del mateix municipi de Tortosa, per la segregació d'aquest cos central, casc urbà, de Tortosa. Això va donar lloc a un expedient administratiu que té una de les seves fites importants en el mes de gener de l'any 1981, mes en el qual l'Ajuntament de Tortosa dóna llum verda, dóna el seu sí a la segregació amb el quòrum suficient del nucli urbà habitat de l'Aldea del mateix cos municipal de Tortosa. Conseqüència del text es-

tatutari, conseqüència de les normes, conseqüència de les competències en mans del Consell Executiu de la Generalitat i de la Generalitat en el seu conjunt, el Departament de Governació envia a l'Ajuntament de Tortosa al seu moment un projecte esborrany de decret que pot donar, o que donaria, en cas que aquest Ajuntament li donés el vist-i-plau, o en cas que li mereixés un comentari favorable —i suposem que encara que li hagués merescut un comentari desfavorable, ja que aquesta era potestat, era una facultat exclusiva del Consell Executiu de la Generalitat—, proposta de decret per donar llum verda a la segregació definitiva del municipi de l'Aldea. L'Ajuntament de Tortosa, en sessió tinguda el dia 19 de gener de l'any 1983, d'enguany, aprova inicialment aquest text de decret, li dóna el seu vist-i-plau i fa arribar una única esmena al Conseller de Governació per tal que sigui possible, si ell ho creu oportú, incorporar-la al text del decret. Jo deia abans que suposava que el Consell Executiu, encara que l'Ajuntament de Tortosa no hi hagués estat d'acord, hauria tirat endavant igualment aquell decret, perquè així va fer-ho, malgrat l'esmena de l'Ajuntament de Tortosa, esmena que va reciclar amb posterioritat a una ordre del mateix Departament, de data posterior.

El cert és que des del 19 de gener de 1983 hi havia damunt la taula del Consell Executiu de la Generalitat llum verda per a procedir a la segregació per la via de decret del municipi de l'Aldea. I com algun Diputat ha dit des d'aquesta tribuna: ai las!, això no es produeix.

Quaranta-nou dies després, el dia 9 de març de 1983, el Govern de l'Estat convoca eleccions municipals, i, ai las!, no hi ha la segregació de l'Aldea sobre la taula ni del *Diari Oficial de la Generalitat*, malgrat que no hi ha cap entrebanc jurídicament i políticament acceptable perquè això sigui així. I aquest fet no es produeix, només que cent dies després que l'Ajuntament de Tortosa hagi dit sí a aquest decret de segregació. I es produeix, curiosament, un cop convocades les eleccions, es produeix curiosament en plena campanya electoral, es produeix curiosament sense una disposició tan habitual en les normes que surten del Consell Executiu de la Generalitat, que diu: «aquesta disposició entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*», i, per tant, vint dies per endavant, per situar-se, evidentment, després de la data del dia 8 de maig. I, curiosament, senyor Conseller de Governació, senyors del Consell Executiu a qui va adreçada la interpellació, apareix sense cap modificació sobre aquella proposta que va enviar abans del mes de gener l'Ajuntament de Tortosa.

Per tant, utilització electoral? Cal suposar que no, jo no vull fer judicis d'intencions, però és evident que en el moment en què apareix ja no hi ha possibilitat que siguin convocades eleccions municipals al municipi de l'Aldea.

Què es plantegen les forces polítiques presents en aquell municipi ja segregat, encara que el decret no hagi entrat en vigor? Diuen: bé, si l'any 1982, la Conselleria de Governació ens va demanar uns noms per constituir una comissió gestora, que són noms que més o menys en el seu cent per cent han estat gent que ha tirat endavant els tràmits de segregació, ha estat gent que ha estat portant durant tot aquest període temes derivats del contenciós fonamental amb l'Ajuntament de Tortosa —clavegueram, abastament d'aigua—, si aquesta proposta de comissió gestora ja és damunt de la taula del Consell Execu-

tiu, i aquest ha col·locat aquest decret en un moment que ja no és possible que fem eleccions municipals a l'Aldea, nosaltres anem a preconitzar l'abstenció. I aquesta formulació, perquè no volen votar pel municipi de Tortosa, perquè creuen que moralment tenen tota la raó per a anar a la celebració d'eleccions parcials en el municipi de l'Aldea, perquè consideren que aquest és, en qualsevol cas, el punt final millor que pot tenir la seva lluita durant tants anys per la segregació, preconitzen l'abstenció que també, ai las!, és seguida per tots els partits polítics menys per un, que, segurament, té cura de llegir-se el que estableix el famós «Decreto de comisiones gestoras» del senyor Martín Villa, i, ràpidament, arribo a la conclusió que per aquesta via s'assegura, sense pràcticament eleccions, un municipi més a Catalunya. Per què? Perquè és evident que si al municipi de l'Aldea el 8 de maig no es constituïa l'Ajuntament hi podia haver una interpretació, jo crec que jurídica-ment correcta, políticament criticable, que digui fins a les properes municipals aquest Ajuntament funcionarà en comissió gestora. Si tots els partits, amb una opció políticament i moralment correcta, decideixen abstenir-se, i Convergència i Unió decideix cridar els seus votants a participar a les eleccions, no només reforcen el senyor Vicenç Beguer per a l'alcaldia de Tortosa, sinó que s'asseguren la comissió gestora de l'Aldea. Jurídicament? No hi entro. Políticament i moralment, actitud, creu aquest Diputat, censurable d'aquest partit polític. Però també, ai las!, es produeix que d'un cens de 2 500 persones al municipi de l'Aldea només són 357 les que acudeixen a votar.

Per si políticament i moralment no n'hi hagués prou, el poble de l'Aldea, el municipi de l'Aldea, donava complida resposta al que era la seva voluntat llargament situada, llargament expressada. I també, ai las!, com una mostra més del bon funcionament de la Conselleria de Governació, el dia 26 de maig, el seu cap de serveis territorials, no quan porta ja vint dies el decret publicat, no quan fins i tot s'ha publicat ja una ordre que desenvolupa aquell decret en funció del que podia dir l'article quart de l'esmentat decret, fa una carta a un determinat partit polític de l'Aldea, i diu —signat: senyor Josep Sendra i Navarro, delegat territorial—: «Atès que en data propera es realitzarà la segregació del nucli de l'Aldea...» Conseller de Governació, Consell Executiu, s'havia produït i havia sortit publicat al *Diari Oficial de la Generalitat*, i cal suposar que el delegat territorial d'un Departament, i més el de Governació, llegeix en data 29 d'abril aquesta segregació. Resposta dels partits polítics de l'Aldea, dels que han estat consultats? No donarem cap nom per la gestora, perquè entenem que aquesta no és la via correcta per a arribar avui a la formació de l'equip de govern municipal.

I és davant d'això, és davant d'aquest problema, és davant de la situació que avui, a inicis de juliol, un municipi com el de l'Aldea, amb problemes importants, no té encara comissió gestora, no té encara ajuntament, no té ningú que governi les seves decisions, el quefer quotidià en qualsevol municipi de Catalunya, que hem plantejat aquesta interpellació: «Què pensa fer el Consell Executiu de la Generalitat davant d'aquesta situació? Tirar endavant una comissió gestora recolzada per un 14,5% del total de votants del municipi de l'Aldea, d'acord amb les eleccions del 1982, 8 de maig? Tirar endavant una comissió gestora, d'acord amb les eleccions del 1979, interpretació plenament vàlida a la llum del famós Decret 693/81, del

senyor Rodolfo Martín Villa? O demanar, com creiem nosaltres que fóra la posició més coherent, més assenyada i políticament més justa, al Govern de l'Estat, que convoqui, quan ho faci per a la resta de municipis de Tarragona —que n'hi ha d'altres que no han tingut eleccions municipals el dia 8 de maig per falta de presentació de candidatures—, que se celebrin eleccions parcials al municipi de l'Aldea.

Vostès tenen la resposta dels partits polítics damunt de la seva taula. Vostès tenen una proposta de comissió gestora al damunt de la seva taula, i vostès tenen també damunt de la seva taula l'article 23 de la Constitució, en funció del qual, i en aquestes circumstàncies, la creació d'una comissió gestora podria néixer amb una ombra, lleugeríssima ombra, d'anticonstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, per a la resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Bé, el senyor Vives, senyor President, senyores i senyors Diputats, no ha parlat de conills, però se n'ha tret molts de la màniga, perquè ens ha donat realment una informació que no es respon gens ni mica amb la realitat i fa bé de fer la interpellació perquè li podré aclarir la situació i el podré informar.

El que passa és que la fa amb un dramatisme que em sembla que és inadequat a la seva manca d'informació, és a dir, comença dient que, realment, «el llarg combat de la població de l'Aldea...» És clar, «el llarg combat» ja dona un dramatisme al tema que després li fa dir un reguitzell d'«ai las, ai las, ai las!», donant al tema un dramatisme exagerat.

Senyor Vives, estem davant un tema administratiu, no exagerem; vostè té una gran facilitat oratòria, vostè està molt bé a la tribuna, però ha de preparar aquesta oratòria per als grans temes, no per a aquest tema.

Jo li informaré, perquè, en definitiva, la segregació de l'Aldea ha estat el que podríem qualificar de «normal», perquè el dia que hi hagi una interpellació sobre Vila-seca Salou, senyor Vives, que aquí sí que hi ha un cert dramatisme, no sé quin to utilitzarà vostè.

Es va constituir una comissió de veïns; es va trametre l'expedient, oportunament elaborat a l'Ajuntament de Tortosa; informe favorable, efectivament, de l'Ajuntament condicionant el compliment a les següents condicions.

Primer punt: delimitació dels termes municipals.

Segon: personal en actiu i classes passives, de manera que el nou municipi es faci càrrec del percentatge que li correspongui segons el nombre d'habitants.

Tercer: crèdits al Banc de Crèdit Local que corresponguin a obres de sanejament i portada d'aigües a l'Aldea; acord que haurà d'ésser ratificat pel Banc de Crèdit Local. Aquest aspecte comportarà, de manera imprescindible, un acord previ i un referendament del Banc de Crèdit Local amb anterioritat a la segregació. Si el Banc de Crèdit Local posés impediment per a això, es faran gestions davant la Generalitat i el Govern central per tal que es resolgui aquesta qüestió abans de l'autorització per a la segregació.

El nou municipi contractaria o mancomunaria els seus serveis tècnico-administratius amb Tortosa, si aquesta estigués

en condicions de prestar aquest tipus de serveis.

Si algunes orientacions o disposicions imperatives posteriors obliguessin o aconsellessin que l'Aldea es fusionés amb un altre municipi, Tortosa tindria la preferència per a realitzar l'esmentada fusió. Amb el compliment de la totalitat dels condicionaments anteriors, l'ajuntament de Tortosa es pronuncia favorablement pel que fa a la segregació del barri de l'Aldea. Per tant, quan vostè diu: «pronunciament favorable de Tortosa a la segregació de l'Aldea», d'acord, però amb una llista de condicionaments. I, d'aquesta llista de condicionaments, l'últim d'ells, senyor Vives —i això vostè ho sap, perquè si vostè ha parlat amb el seu partit a l'Aldea, i la prova és que té la carta del senyor Cendra i ens en llegeix un paràgraf—, vostè sap que es va complir el 30 de març de 1983. Això, vostè ho sap perfectament.

Qualsevol que hagi conegut mínimament el tema de l'Aldea ha de conèixer tot el tema del problema de la Junta de Clavegueram, tots els diners cobrats de contribucions especials per tot el poble en pes de l'Aldea, que no van voler pagar a l'Ajuntament de Tortosa, que van dipositar en un compte corrent, i que em comuniquen a mi —en una carta que tinc aquí, i que vostè també hauria de conèixer abans de fer la interpellació— el 30 de març de 1983.

A partir d'aleshores, totes les forces polítiques demanen la segregació i la segregació sorgeix el 21 d'abril, quan ja és tard perquè a l'Aldea es pugui anar a les eleccions com a municipi independent. D'altra banda, un mes abans, en una interpellació del Diputat d'Esquerra Republicana senyor Garreta, que plantejava fonamentalment el tema de Vila-seca Salou, en la seva interpellació, per a fer-la genèrica, em parla de l'Aldea, de l'Ampolla i de Vila-seca Salou, i jo, aquí, això, ho explico; dic: «al tema de l'Aldea donarem la segregació. Hi ha acord entre la junta de segregació de l'Aldea i Tortosa; hi ha acord entre totes les forces polítiques de l'Aldea, i hi ha el problema pendent amb la Junta de Clavegueram, que així es diu i és coneguda per tot el poble. Espero arribar a un acord, i donaré immediatament la segregació.»

D'això, la Cambra n'estava perfectament informada, senyor Vives. Jo no sé si aquell dia vostè hi era present o no, però, d'aquest tema, aquí, en aquest Parlament, nosaltres n'havíem parlat i jo havia informat en els termes que acabo de dir.

Prosseguiré per donar-li un detall complet de la situació i que vegi exactament com hem arribat al punt de fer la segregació el 21 d'abril quan, evidentment, ja era tard per a fer unes eleccions locals a l'Ajuntament de l'Aldea i havia d'anar junt amb tot l'Ajuntament de Tortosa.

L'expedient, efectivament, degudament informat pels serveis de la Direcció General d'Administració Local, es va transmetre al Consejo de Estado, que vostè sap que ha de fer una informació que no és vinculant però que és preceptiva, amb data de l'11 de juliol del 81. El Consell d'Estat el va informar favorablement amb data 19 de novembre del 81, condicionant aquesta segregació al compliment de les condicions imposades per l'Ajuntament de Tortosa —al compliment de les condicions que jo he llegit anteriorment, excepte una: excepte la condició que diu que, si l'Aldea, un dia, es fusiona amb un altre municipi, ha de ser amb Tortosa. Diu que no, perquè això és, evidentment, condicionar la voluntat d'un municipi independent, però totes les altres condicions, les manté.

A la vista d'aquesta informació es comunicà a les parts la voluntat de la Generalitat de concedir la segregació, sempre que s'arribi, efectivament, a un acord previ sobre les condicions imposades per l'Ajuntament de Tortosa, és a dir, immediatament. Quan es rep l'informe del Consell d'Estat hi ha una comunicació dient: «Volem donar la segregació, però poseu-vos d'acord.» No hi ha electoralisme, en aquell moment, amb tot això; en fi, la voluntat de donar la segregació era claríssima.

Després de diverses reunions entre la Junta de Segregació de l'Aldea i l'Ajuntament de Tortosa, s'arriba a un acord ratificat per l'Ajuntament de Tortosa en la sessió del dia 11 de maig de 1982, referent als punts: delimitació del terme municipal, segons proposta dels veïns de l'Aldea; transferència de personal i fixació del percentatge a pagar per l'Aldea en concepte de classes passives; serveis a mancomunar.

I va quedar pendent l'apartat c), és a dir, assumpció de les càrregues financeres per l'Aldea, que és el tema que ha estat conflictiu i al qual jo feia referència abans. Aquest tema, el de les càrregues financeres, ha estat molt difícil de resoldre, perquè es tractava de dos crèdits contrets per l'Ajuntament de Tortosa amb el Banc de Crèdit Local i aquesta era una de les condicions a resoldre per a poder donar la segregació, un a llarg termini per a finançar l'aportació de l'Ajuntament a les obres de sanejament de l'Aldea, sobre el qual no hi havia cap problema, i l'altre, que és el conflictiu, a curt termini, per a cobrir temporalment l'impost de les contribucions especials.

Aquestes contribucions especials, girades per l'Ajuntament de Tortosa, foren protestades, foren contestades pels veïns de l'Aldea, els quals no van acceptar els criteris emprats en el seu repartiment i els veïns de l'Aldea van constituir una comissió de contribuents, que és la Junta de Clavegueram que vostè coneix, si interpella aquí sobre el tema de l'Aldea, que va patrocinar un nou repartiment. Van procedir d'una manera *sui generis*, d'una manera que fins i tot es podria considerar irregular, i els imports recollits no van ser lliurats a l'Ajuntament de Tortosa, sinó que foren ingressats en un compte corrent, els mantenien ingressats en un compte corrent, mentre no se'ls oferissin unes garanties sobre la qualitat de l'obra, la qual contestaven també, i sobre la realització de l'obra, que va ser dirigida per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

Cal dir que els dubtes dels veïns de l'Aldea sobre l'obra no deixen de tenir els seus fonaments. Hi va haver una inspecció del Departament de Política Territorial que bàsicament va donar la raó als veïns de l'Aldea, ja que l'obra, en la seva concepció i en la seva realització tenia seriosos defectes que fan problemàtic el seu correcte funcionament.

Jo mateix, i el Director General d'Administració Local vam promoure diverses reunions per a intentar arribar a un acord que es pogués presentar al Consell Executiu amb temps suficient i poder aprovar la segregació abans de l'1 de març, data que, d'acord amb el Decret del 16 de febrer, constituïa el límit per a determinar el nombre de regidors que havia de constar per cada un dels ajuntaments, i es poguessin, així, efectuar les eleccions en el nou municipi.

La data límit era l'1 de març; vam avisar Tortosa, vam avisar la Junta de Segregació de l'Aldea, vaig tenir diverses reunions amb ells, vaig reunir-me amb la Junta de Clavegueram, em van visitar un dia aquí, en aquest Parlament, i els vaig dir: «si no s'arriba a un acord abans de l'1 de març, no hi podrà haver

eleccions a l'Aldea i haureu d'anar conjuntament amb les eleccions de Tortosa.»

No es va arribar a un acord amb temps suficient, jo en vaig informar en aquest Parlament, i l'aprovació del Decret, per tant, va haver de ser ajornada perquè jo vaig dir aquí que no donaríem el Decret de Segregació mentre no hi hagués ple acord, i el Decret de Segregació a Vila-seca Salou no ha estat donat perquè no hi havia acord, i el Decret de Segregació a Salt i a Sarrià de Ter l'he donat perquè hi havia acord, i aquest criteri l'he exposat aquí: que donaria la segregació quan hi hagués acord. I, senyor Vives, abans de l'1 de març no hi havia acord, no hi havia acord a l'Aldea i a Tortosa. Per tant, jo no podia donar-los el Decret de Segregació.

I l'acord va ser amb una comunicació que se'm va fer el dia 30 de març, i aquí no hi ha cap actuació de partit, perquè en aquest tema del clavegueram hi havia tot el poble. Vostè ho sap, aquí hi ha unes signatures de diversos partits i és el dia 30 de març que em diuen: «Per la present, els sotasignats es comprometen, al moment en què l'Ajuntament de l'Aldea sigui constituït oficialment, a traspasar al seu favor el compte corrent obert a la Caixa de Pensions, sucursal de l'Aldea, número 3496, que es gira sota el concepte de «Recaptació de contribucions per a clavegueram».

»Rebi una cordial salutació», i aquí signen una sèrie de senyors de tota la Junta. Això, el 30 de març, i aleshores, el Decret de Segregació em sembla que va tenir lloc el 21 d'abril, perquè després d'això es va haver de comunicar a l'Ajuntament de Tortosa, que era la condició que imposava per estar-hi d'acord, i, per tant, ens vam trobar ja en una època en què era impossible que hi haguessin eleccions a l'Aldea.

Això, ho sap tothom, a l'Aldea. Això, tothom que s'hagi preocupat del tema ho ha viscut, i jo li asseguro, senyor Vives, que ho he viscut intensament, i vostè, Diputat de les comarques tarragonines, en el moment d'interpellar en aquest Parlament, ho hauria hagut de viure, també, i ho hauria hagut d'explicar i de dir, perquè vostè enfoca la interpellació cap a un sentit totalment apartat de la realitat.

L'ideal, evidentment, seria que la Generalitat pogués convocar eleccions parcials. Aquest seria l'ideal que compartim vostè i jo, n'estic segur. Eleccions parcials en el nou municipi de l'Aldea, però en la sentència del Tribunal Constitucional del dia 16 de maig de 1983, resolutòria de recurs previ d'inconstitucionalitat, número 132/82, contra el Projecte de Llei orgànica d'eleccions locals, em sembla que el Tribunal Constitucional diu molt clarament que aquesta és una competència de l'Administració central, la facultat, no solament de tot el tema de les eleccions locals, sinó també de les eleccions parcials.

Si aquesta facultat correspon a l'Administració central, la Generalitat pot fer dues de les coses que vostè demanava al final, que és posar-se en contacte amb l'Administració central per a demanar que es facin eleccions parcials, ràpidament, a l'Aldea, cosa que nosaltres ja hem fet, i hem parlat amb la Direcció General d'Administració Local de Madrid, i ens han dit que les eleccions parcials s'espera que siguin convocades en un termini que ens indiquen que serà abans de final d'any. Nosaltres hem insistit que aquest termini, probablement, és massa llarg, però han de fer una convocatòria d'eleccions parcials, no únicament per a l'Aldea, sinó per a molts altres muni-

cipis que, per exemple, per manca de candidatures, han o haurien de fer eleccions parcials. Mentrestant, evidentment, nosaltres procedirem al nomenament de la gestora. La carta que vostè citava indicant un error del senyor Cendra era, precisament, posar-se en contacte amb altres partits per a arribar a un acord sobre la comissió gestora —comissió gestora de la qual vostè pot discrepar perfectament—, però vull dir que la facultat que tenim nosaltres és la de nomenar una comissió gestora, i aquesta no l'hem nomenat, precisament, perquè hem buscat l'acord polític, senyor Vives, l'acord polític que vostè ens recomanava. Però, evidentment, és moment ja de nomenar-la, i si no arribem a l'acord polític, actuarem segons la legislació per nomenar la comissió gestora. I continuarem insistint amb l'Administració central perquè faci eleccions parcials a l'Aldea.

Vostè, després, evidentment, ha fet una cosa que sempre ens critica quan nosaltres hem caigut en el mateix error: ha dit que és censurable l'actuació de Convergència i Unió a l'Aldea, dirigint-se al Consell Executiu... Bé, escolti, no té res a veure.

Evidentment que Convergència i Unió dona suport al Consell Executiu, però no ens censuri pel que ha fet Convergència i Unió de l'Aldea, com jo encara podria censurar molt més pel que ha fet el PSUC a l'Aldea, perquè crec sincerament que ha fet un gran error, ha fet un gran error, senyor Vives, perquè, evidentment —vostè ho ha dit— recomanar l'abstenció quan se sabia que els vots de l'Aldea eren decisius per a l'Ajuntament de Tortosa i eren decisius per a la gestora de l'Aldea, és una falta de visió política total; que si vostè és membre del PSUC a Tarragona li prego que reconsiderin les seves actituds, perquè realment és jugar amb política-ficció; aquells vots eren decisius per a l'alcaldia de Tortosa, eren decisius per a la Comissió gestora de l'Aldea, i precisament per això jo felicito el meu partit d'haver recomanat que anessin a votar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vives té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, senyor Macià Alavedra, vostè perd, vostè, quan llegeix i quan porta coses que segurament no ha preparat directament, perd. Quan entra en temes polítics, que és el que venim a fer aquí, guanya, en aquesta tribuna. Guanya, no al contrincant, guanya vostè, quant a qualitat de l'expressió, quant a claredat d'idees, quant a saber què hem de fer. Perquè, miri, jo no he vingut aquí a parlar de temes administratius —per a això, si ho vol, anirem a l'Audiència Territorial, podrem anar al contenciós, podrem anar al Tribunal Suprem, i en parlarem allà, de temes administratius—, aquí venim a parlar de política, i, per tant, res de temes administratius. I precisament com que un coneixia el procés que havia estat seguit en el tema de l'Aldea, i per tal de tenir-ne un coneixement ben aprofundit no només l'hem seguit de prop, no només en tenim coneixement, sinó que, fins i tot, prèvia la presentació d'una interpellació, vam tenir una entrevista amb el seu Director General, perquè ens acabés de polir aquells aspectes, perquè ens acabés d'explicar aquells aspectes en què mancava, segurament, la nostra informació per aquest distanciament del seu Consell Executiu, de cara a determinats aspectes del tema que se'ns podien escapar en el seu moment. Jo podria, ara, aquí, explicar-li la història d'aquest acord amb la Junta de Clavegueram, que —dit sigui de pas— a un li estranya que el

senyor Conseller de Governació pugui aquí i digui: «nomenarem la gestora perquè és facultat nostra», i que, en canvi, digui: «no, és que esperàvem a treure el Decret de segregació, que passés tal o tal cosa», amb una entitat que ni tan sols té personalitat jurídica i que, en definitiva, no era, no podia imposar cap mena de condició a un Consell Executiu de la Generalitat. Perquè, d'altra banda, en la proposta de Decret de segregació que vostès envien a l'Ajuntament de Tortosa el mes de gener, s'hi contempla plenament resolt, de forma plenament resolta, el famós tema dels deutes pendents en relació amb l'Ajuntament de Tortosa.

Per tant, si cercar l'acord polític és lloable, és lloable —i vostè sap que aquest Diputat li ha aplaudit i li aplaudirà, en el cas de Salt, en el cas de Sarrià, en el cas de Vila-seca, en el cas de l'Aldea i en el cas de l'Ampolla—, és evident que amb això vostè no respon al que hi ha de preocupació de fons en aquesta interpel·lació, la preocupació del PSU de Catalunya. I —dit sigui de pas— jo comprenc que vostè, des de la seva nova responsabilitat, quan puja aquí una mica es veu obligat a donar consells als Diputats. Miri, senyor Macià Alavedra, el PSU no es va presentar a les eleccions a Tortosa, i això hauria de saber-ho vostè, com a Conseller de Governació. I, per tant, doni, en tot cas, lliçons a uns altres, o, en qualsevol cas, matisi les seves opinions, matisi-les en el moment de pujar a aquesta tribuna a contestar a una interpel·lació que té a veure amb un tema concret.

Nosaltres, senyor Macià Alavedra, creiem que per actitud de convenciment ètic, polític, moral, en una localitat on ha votat només el 14,5% de la població... I l'actitud de Convergència i Unió jo no els la censuro, a vostès; l'he col·locada damunt de la taula per deixar constància davant de totes les senyores i senyors Diputats d'una actitud que jo considero absolutament fora de lloc, quan hi havia un acord previ en relació amb el tema d'un determinat partit polític en una determinada localitat, en aquest cas, l'Aldea. No els censuro això, a vostès, ho deixava damunt de la taula. Nosaltres entenem que cal forçar la convocatòria i la celebració d'eleccions parcials, i si vostès ja ho han fet, doncs millor, tindran l'oportunitat de votar un text d'aquesta Cambra, en el qual espero que el conjunt del Parlament de Catalunya reforci aquesta petició a Madrid de convocatòria d'eleccions parcials, tan aviat com sigui possible, al municipi de l'Aldea. I, mentrestant, li puc assegurar —i crec que en aquesta voluntat i en aquesta opinió coincideixo amb altres formacions polítiques presents en aquesta Cambra, amb un Grup parlamentari més nombrós que el nostre, i també a l'oposició—, si vostè vol tirar endavant

determinades comissions gestores que no estan avalades ni políticament ni moralment per ningú, sobre la base dels resultats del 8 de maig de 1982, allà vostè al municipi de l'Aldea! Nosaltres continuarem defensant la proposta que ja té vostè damunt la taula de Comissió gestora fins a la convocatòria d'aquestes eleccions parcials.

No ens vingui a provocar aquesta divisió, de nou, al municipi de l'Aldea, senyor Macià Alavedra, mentre va fent, des de la seva nova responsabilitat, grans cants als acords polítics globals, quan ens convenen, i no quan no ens convenen o quan, en definitiva, creiem que des de la nostra òptica política, com a partit, no els hem d'aplicar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Diputat senyor Vives continua fent el joc dels conillets, perquè, efectivament, el PSUC, com a tal PSUC, no es va presentar a l'Ajuntament de Tortosa, senyor Vives, però vostè sap que hi ha moltes maneres de presentar-se a un ajuntament, i sí que es van presentar amb la candidatura «Unitat pel progrés». Em sembla que el Diputat senyor Forné, del Grup parlamentari del PSUC, anava tercer d'aquesta llista i, per cert, no va sortir. És a dir, d'això sí que se'n diu treure's un conillet de la màniga.

Ara, senyor Maties Vives, vostè diu que quan parlo de política ho faig millor que quan lleigeixo temes administratius. Jo li ho agraeixo, perquè aquí hem vingut a fer política. Però tot seguit vostè em diu: «la Junta de Clavegueram no té entitat jurídica», i ja entrem en el tema administratiu. Si jo el que buscava amb la Junta de Clavegueram és un acord polític, que és el que vostè em diu que haig de fer, i, a més a més, l'acord polític el vam aconseguir. El que passa és que el vam aconseguir el 30 de març, simplement. I totes les forces polítiques estaven d'acord amb aquest acord polític del Departament de Governació amb la Junta de Clavegueram. I, a més a més, amb la Comissió gestora busquem acord polític. El que he dit és que nosaltres aplicaríem les nostres funcions si no trobàvem l'acord polític.

Simplement això, senyor Vives.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, la sessió continuarà demà al matí a les deu.

Se suspèn la sessió.

(Passen nou minuts de les nou del vespre.)